

Ana-Cristina Popescu

Reuniune

Editura Opanis

ANA-CRISTINA POPESCU

REUNIUNE

**TEATRU
PENTRU COPII ȘI TINERET**

**EDITURA OPANIS
2017**

ANA-CRISTINA POPESCU

REUNIUNE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Popescu, Ana-Cristina

**Reuniune / Ana-Cristina Popescu. - Galați: Editura Opanis,
2017**

ISBN 978-606-8725-72-7

Tehnoredactare computerizată: Ana-Cristina Popescu

Copyright © 2017

**Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
autorului.**

Editura Opanis

Călător printre umbre

Personajele: Călugărul, Femeia cu ochii verzi, Cerșetorul, Adam și Eva.

Actul I

Decorul: Un parc în care se află din loc în loc câteva sălcii și câteva bănci. Pe fundal se poate observa imaginea unei biserici.

Scena I

Călugărul: (Călugărul se plimbă prin parc. Se oprește în fața bisericii și își face cruce.): Îți mulțumesc, Doamne, că nu te-ai scârbit de mine, de mine cel care a întors spatele luminii și a trăit după legile acestei lumi! (Face câțiva pași.) Mi-e silă de mine! (Mai face câțiva pași.) Cum de nu Te-ai depărtat de mine? (Se apropie de o bancă și se așază.) Am trăit ani de zile în mocirlă. Aș putea spune că totul mi s-a tras de la o femeie. Frumoasă femeie! Avea niște ochi mari și verzi ce-ți invadau ființa. Lumina lor te mistuia și totuși nu puteai fugi. (Privește spre sălcii.) Sălcile! (Se ridică și se apropie de o salcie pletoasă. Rupe o ramură și o privește cu atenție.) A înverzit salcia! Vine primăvara! (Se întoarce pe bancă mângâind ramura de salcie.) Avea ochii verzi, foarte verzi! Atâta verdeață curgea din ochii ei, încât îți părea că te îneci într-o mare de sălcii plângătoare. Ochii ei erau însăși primăvara, dar lumina lor se pierdea în pletele negre ce-i curgeau peste umeri ca un văl misterios al unei nopți fără de sfârșit. Ce departe mi se pare totul! Eu slujeam în această biserică. Eram fericit sau așa credeam eu cel puțin. Toată viața mi-am dorit să aduc slujbă lui Dumnezeu și El m-a învrednicit să mă bucur de acest lucru. Oricine bătea la poarta bisericii în care slujeam afla un sprijin. Toate acestea au încetat într-o primăvară. Totul în jur sălta de viață, de bucuria renașterii, numai eu începeam să-mi

sap propriul mormânt. (O clipă e liniște.) În biserică a intrat ea, femeia cu ochii verzi. S-a apropiat de altar și eu am ieșit în întâmpinarea aproapelui ca de fiecare dată. A venit să aducă un pomelnic pentru cei morți. (În parc își face apariția femeia cu ochii verzi. Călugărul se ridică speriat de pe bancă.) Tu aici, femeie?

Femeia cu ochii verzi: M-ai chemat?

Călugărul: Nu, nu te-am chemat! Eu fug de tine. Acum când sunt la un pas de a-mi regăsi liniștea apari din nou ca să mă tulburi.

Femeia cu ochii verzi (apropiindu-se de călugăr): Cum ai putea să fugi de tine însuși? (Îl ia de mână.) Prin mine te poți redescoperi.

Călugărul (trăgându-și mâna): Nu! Așa am crezut cândva. Te credeam primăvara vieții mele. Ochii tăi erau Edenul ce mă elibera de pământul ce atârna ca un bolovan la picioarele mele.

Femeia cu ochii verzi (Îl ia din nou de mână.): Încă mai poți avea Edenul mult visat.

Călugărul (trăgându-și mâna): Nu! Tu ești iadul vieții mele!

Femeia cu ochii verzi: Ce cuvinte grele! Nu uita că ți-a plăcut să alergi în căutarea țigăncii, dar mereu ai băut prea multă cafea și te-ai rătăcit. Eu am încercat să te ajut, dar tu te închideai în colivie și așteptai firmituri de primăvară. Așa nu poate să lumineze soarele și să-ți încălzească grădina.

Călugărul (apropiindu-se de biserică): Doamne, ce dor îmi este de Tine! Ce dor îmi este să-Ți slujesc la Sfânta Masa, să mă las pătruns de cântarea liturgică! (Cade în genunchi.) Îți mulțumesc că nu te-ai depărtat de mine cel ticălos și ai răspuns cererii mele. Mi-ai dat voie să-Ți pot sluji din nou.

Femeia cu ochii verzi (Se apropie de călugăr și îl ridică): O să slujești iarăși? Toți te-au crezut mort ani la rând, iar acum că ai apărut ca un amnezic după perioada de întunecime a minții, te-au repus în funcție.

Călugărul: Ce-ți pasă ție?

Femeia cu ochii verzi: Îmi pasă, pentru că ești al meu. Ești al meu din momentul în care ai acceptat să citești pomelnicul. (Îl ia de mână și îl trage spre o bancă. Se așază amândoi pe bancă.) Îți

amintești?

Călugărul: Îmi amintesc. Erau mulți, prea mulți morți! Morții erau pe zi ce trecea tot mai mulți, iar cei vii rămâneau din ce în ce mai singuri. La un moment dat tu ai rămas singura ființă în viață. Da, ai venit la biserică cu un pomelnic. Îl mai am și acum. Se caută prin buzunare. Nu-l găsesc. Nu mai știu în ce buzunar l-am pus.

Femeia cu ochii verzi: S-a pierdut din nou. I-am spus să nu se uite înapoi, dar el s-a uitat și a rătăcit iarăși giganca.

Călugărul: Cum puteam să nu mă uit înapoi? Să las ochii aceștia verzi pradă întunericului?

Femeia cu ochii verzi: Te-ai întors și ai pierdut. Te-ai pierdut pe tine.

Călugărul: M-am pierdut pe mine?

Femeia cu ochii verzi: Da, pe tine!

Călugărul: Orfeu a pierdut-o pe Euridice când a privit în urmă.

Femeia cu ochii verzi: Orfeu s-a pierdut pe sine, și-a pierdut dragostea, sensul vieții sale. A rămas pustiit și înconjurat de umbre.

Călugărul: Eu m-am pierdut pe mine?

Femeia cu ochii verzi: Te-ai pierdut pe tine.

Călugărul (Sărind în picioare.): Nu, nu e adevărat! Tu erai cea pierdută. Eras singură printre umbre! Ai venit cu un pomelnic la biserică și m-ai găsit pe mine.

Femeia cu ochii verzi: Unde e pomelnicul?

Călugărul (căutând prin buzunare): Nu mai știu. L-am pus undeva, dar nu-mi amintesc.

Femeia cu ochii verzi: Nu-ți amintești?

Călugărul: Nu.

Femeia cu ochii verzi: Totuși crezi că eu am adus cândva un pomelnic la biserică?

Călugărul: Cine ești tu?

Femeia cu ochii verzi: Cine crezi că sunt?

Călugărul (pe o altă bancă, în apropiere): Cândva credeam că ești primăvara vieții mele. Odrăseam în fiecare clipă, pe urmă culegeam fiecare mugur, fiecare mlădiță și ți-o dăruiam. Eu rămâneam sterp, cu toate că munceam, musteam a rod, în timp ce

tu înfloreai primind frunzele mele. Când m-am trezit eram gol în mijlocul unei naturi vitrege ce mă privea cu asprime, însă tu erai bogată și artificială. Ochii tăi înșelători se ascund în spatele unei primăveri artificiale.

Femeia cu ochii verzi: Nu îți amintești nimic și confunzi lucrurile. Pomelnicul a rămas la mine. (Scoate o coală de hârtie din poșetă.)

Călugărul: Nu vreau să văd, nu vreau să aud!

Femeia cu ochii verzi (Se ridică de pe bancă și se apropie de călugăr.): Poftim! (Se așază pe banca lui.)

Călugărul (Citește pomelnicul rar și melodios.): Simion, Simion, Mărie, Mărie, Mihai, Mihai. Sunt perechi. Ilinca, Ilinca Ilinca, Ilinca. Se dublează.

Femeia cu ochii verzi: Nu înțelegi, tu!

Călugărul (ridicându-se de pe bancă): Ba da, înțeleg! Acum înțeleg!

Femeia cu ochii verzi: Ce înțelegi?

Călugărul: Tu ne ești femeia mea cu ochii verzi!

Femeia cu ochii verzi: Privește-mă!

Călugărul: Nu, nu ești ea! Ea e moartă. A murit în brațele mele.

Femeia cu ochii verzi: Își amintește. Cred că începe să-și amintească.

Călugărul (Se așază pe bancă.): Ne-am iubit mult. Am întâlnit-o într-o iarnă. Mergea desculță pe zăpadă. Picioarele-i erau roșii, dar ea nu se plângea. Trecea pe strada mea. Am oprit-o din drum și am rugat-o să-și pună talpa piciorului peste încălțăminte mea și să nu mai simtă gerul. M-a ascultat. Atunci i-am zărit ochii. Avea ochii verzi la fel ca ochii tăi. Aș fi dorit să-i culeg o floare și să i-o prind ca pe o stea în părul-i negru, dar în jur erau doar flori de gheață. Mi-a zărit privirea ce căuta o steluță și-a început să zâmbească. Fulgii de zăpadă m-au ajutat. Au început să zboare prin văzduh în timp ce eu căutam steluța salvatoare și i-am împodobit părul. Era așa de frumoasă, încât am cerut-o de soție. Ea era săracă, eu eram din neam bun și mai aveam câteva luni până ce terminam Institutul Teologic. Familia mea a respins-o, însă eu am luat-o în brațe și am fugit cu ea în lume. Of, ochii aceia

ce păreau să aducă primăvara iarna mi-au pătruns atât de adânc în suflet, încât am uitat de toate. Am găsit adăpost în casa unei femei bătrâne. Sătenii ocoleau acea casă numind-o blestemată. Eu nu credeam acest lucru. Am trăit acolo câteva luni. Am trăit acolo până ce ea m-a părăsit. A plecat printre umbre încercând să aducă pe lume un copil.

Femeia cu ochii verzi: Un copil?

Călugărul: Un copil pe care am refuzat să-l văd. Un copil ce mi-a răpit tot ceea ce am iubit mai mult.

Femeia cu ochii verzi: Ce ai iubit mai mult? Pe Dumnezeu sau o femeie cu ochii verzi?

Călugărul: Am greșit. Am iubit făptura, am iubit profanul și am uitat o clipă de tot ceea ce este sacru. Mi-am părăsit familia pentru o bucată de lut, am uitat să-L pun pe Dumnezeu pe primul loc pentru o clipă de nebunie ce mi-a răscolit sufletul.

Femeia cu ochii verzi: Iarăși greșești.

Călugărul: Cine ești tu? De ce mă cunoști așa de bine?

Femeia cu ochii verzi: Ar trebui să te cunosc, dar e greu! E greu, pentru că nici tu nu te cunoști pe tine.

Călugărul: Să mă cunoști, tu?

Femeia cu ochii verzi: Da, eu!

Călugărul (privind-o atent): De unde te cunosc?

Femeia cu ochii verzi: Am venit să aduc un pomelnic.

Călugărul: A, de aici mi se trage! Ai furat ochii unui mort și ai venit la mine cu un pomelnic. O clipă am crezut că ești ea. Iertare! Ești o femeie oarecare, o femeie cu ochii verzi ce a venit la biserică cu un pomelnic.

Femeia cu ochii verzi: Nu sunt o femeie oarecare. Am ochii ei, ochii celei ce ți-a pătruns sufletul, ochii celei pentru care ai alergat la râul Styx ce înconjură pământul cu ape noroiașe și l-ai rugat pe Caron să te ducă la Hades după Euridice a ta.

Călugărul: Nu, nu am făcut acest lucru! Eu sunt creștin! Pe urmă cine ți-a spus ție aceste istorii? De unde cunoști tainele sufletului meu?

Femeia cu ochii verzi: Baba, baba aceea de care fugeau toți sătenii.

Călugărul: Vrajitoarea aceea bătrână? Ea e vinovată că am alergat după umbre și am ridicat ochii cu ură spre cer.

Femeia cu ochii verzi: Fiecare este răspunzător de faptele lui. Tu ai ales să locuiești la aceea bătrână ocolită de toți. De ce o acuzi? E nedrept! Pe tine trebuie să te acuzi.

Călugărul: Ai dreptate. În încercarea de a fi fericiți ne pierdem pe noi înșine și căutăm în afara noastră vinovați. Uite, e așa ca într-un cerc! Omul se rotește în jurul proprie-i axe, dar când pășete dincolo de orbită se pierde pe el însuși. (Se ridică de pe bancă și se rotește până ce cade pe iarbă. Femeia cu ochii verzi se apropie să-l ajute. Îl ia de mână să-l ridice.)

Călugărul: Și tu ești o femeie cu ochii verzi, dar nu ești ea. Nu ai cum să fii ea! Tu ești mult mai tânără. Ești cea care mi-ai tulburat liniștea aducându-mi în urmă cu trei ani, într-o primăvară, un pomelnic. Da, cei de pe pomelnic erau ... Doamne, păreau părinții, bunicii, străbunicii, sora mea și ea! (Se ridică.) Ai venit să mă tulburi! A aflat baba că m-am călugărit și te-a trimis pe urmele mele. M-ai găsit și m-ai depărtat trei ani de Sfântul Altar. Acum că m-am regăsit, ai revenit. Ce mai vrea baba aceea de la mine?

Femeia cu ochii verzi: Ți-a oferit cafea și tu ai băut prea multă, pe urmă te-ai pierdut. Nici acum nu ți-ai revenit pe deplin. Nici acum nu poți să ghicești țiganca.

Călugărul: Pleacă la baba ta și lasă-mă!

Femeia cu ochii verzi: Baba nu mai este, a murit.

Călugărul: A murit? Acum s-a dus totul pe apa sâmbetei, orice legătură cu ceva ce am refuzat să aflu.

Femeia cu ochii verzi: Da, a murit!

Călugărul: Și tu i-ai luat locul. A furat baba ochii cei verzi ai soarelui meu și ți i-a dat ție.

Femeia cu ochii verzi: Nu a furat nimic.

Călugărul: Pleacă! Vreau să stau liniștit!

Femeia cu ochii verzi: Acum o să plec, dar o să ne reîntâlnim curând.

(Femeia cu ochii verzi pleacă.)

Călugărul: Acum e liniște. Sunt doar eu și sălciile acestea atât

de dragi mie. O să mă duc în biserică să mă rog. Voi găsi cumva o cale de împăcare cu mine.

Scena II

Cerșetorul (Ajunge în parc și se așază pe o bancă.): Nu-l zăresc niciunde pe călugăr. Probabil e în biserică la rugăciune. O să aștept aici. Sigur o să vină în parc după slujbă și o să primesc o bucată de pâine. (Sare pe bancă cu picioarele.) O rămă! Ce mă fac? Ce urâtă este! E bine că nu m-a observat. Se târăște cu gândul să străpungă totul în cale ca un burghiu înroșit în foc. Se freacă de un picior al băncii. Dacă reușește să-l străpungă și mă va doborî la pământ? Dumnezeu! Aș fi o victimă sigură. S-ar cuibări la mine în suflet, l-ar săgeta precum săgetează pământul. Câtă putere are această târătoare! Face galerii în pământ și adună toate substanțele hrănitoare din drumul său. Dacă ar pătrunde în trupul meu? Ar ataca ochii prima dată? Da, ochii! M-ar depărta de lumină ca mai apoi să mă soarbă picătură cu picătură. Ce face? (Cerșetorul cum se afla pe bancă în picioare, se lipește de spătarul acesteia și banca se răstoarnă, iar el cade lângă rămă.) Nu, e prea mult! (Se târăște în șezut în timp ce rămă îl urmează.) Stai departe de mine! Nu te apropia! Tu ai trântit banca, ca să te desfătezi cu trupul meu obosit. Să știi că nu prea ai ce să mănânci. E numai amărăciune în el. Lasă-mă! Pleacă! (Se târăște, iar rămă îl urmează.) De ce nu înțelegi că nu vei găsi nimic care să-ți satisfacă nevoile? Uite, nici pâine nu am mai mâncat de douăzeci și patru de ore. Sunt sec. Sau ție îți plac lucrurile seci la desert? (Rămă îl urmează.) O baltă! Dacă aș atrage-o spre apă, poate mă lasă în pace. Îmi amintesc că într-o dimineață, după o ploaie zdravănă, s-a umplut suprafața pământului de râme. M-am trezit în mijlocul lor în graba mea spre serviciu. Am început să strig după ajutor, dar toți mă ocoleau. Oamenii treceau grăbiți pe lângă câmpul meu de bătălie și eu eram asemenea lui Pașa Hassan, în timp ce râmele deveneau gigantice. Am rămas fără haine. Râmele s-au lipit de pantofii mei, de pantalonii mei, de cămașa mea. M-am debarasat de ele. Le-am cedat atacatorilor. A fost o dimineață

crudă pentru mine. Oamenii treceau în grabă pe lângă mine speriați de o așa priveliște. Eu încercam să scap de târâtoarele ce doreau să-și facă culcuș în interiorul trupului meu. Nu-mi amintesc cum am scăpat. La un moment dat am căzut într-o baltă și râmele au început să se urce pe mâinile mele, pe picioare, pe cap, pe față. Eram a lor. Nu mai aveam nicio scăpare, când lângă mine a oprit o mașină, pe urmă m-am trezit pe un pat de spital. La serviciu nu m-a mai primit după ce am părăsit spitalul. Am încercat să găesc un alt serviciu, dar mă loveam de uși închise. Cu timpul am ajuns pe străzi. (Ajunge lângă o băltoacă.) Acum o s-o prind în capcană. Am adus-o lângă apă. O las aici și fug. (Râma nu se lasă captivă bălții și îl urmează.) Se pare că atât mi-a fost. E o râma inteligentă. Știe ce dorește. Nu înțelegi? Nu găsești nimic bun la mine! (Ajunge lângă niște ierburi înalte și dă peste un melc.) Melcul! Atâta mi-a fost! Și acesta vrea să se lipească de mine ca de o casă de calcar. Doamne, cum o să scap? (Încearcă să se ridice, dar zărește un șarpe.) Ș, ș, șarpele! O să mor înveninat! Poate se va otrăvi și râma ce va săpa galerii prin trupul meu. (Cade între cele trei târâtoare.) Lăsa-ți-mă! Nu veți găsi nicio dulceață în mine! Nimic bun nu veți găsi în această făptură ce se târăște asemenea vouă!

Scena III

Călugărul: De ce nu ar afla nimic bun în tine? Eu găsesc numai lucruri bune.

Cerșetorul: Părinte!

Călugărul: Ce e cu tine fiule?

Cerșetorul: Salva-ți-mă, părinte! Târâtoarele vor să mă alunge de la fața pământului.

Călugărul: Nu mai e nicio târâtoare! Uite! Sunt departe.

Cerșetorul: Au plecat că v-au văzut pe dumneavoastră.

Călugărul: Nu se tem de mine. Și eu aveam fobie de tot ceea ce se târăște în copilărie.

Cerșetorul: Și dumneavoastră?

Călugărul: Și eu sunt un om neputincios.

Cerșetorul: V-am căutat.

Călugărul: Iată-mă!

Cerșetorul: Cu ce v-aș putea ajuta astăzi, ca să primesc o bucată de pâine?

Călugărul: O să-ți aduc o pâine și puțină apă. Zilnic o să primești pâine și apă. Tot ce trebuie să faci este să păzești biserica și să nu mai lași să intre în biserică nicio femeie cu ochii verzi.

Cerșetorul: O să păzesc biserica! Ce frumos! Toți ce doresc să treacă de poarta bisericii, trebuie să treacă întâi de mine.

Călugărul: Doar femeile cu ochii verzi!

Cerșetorul: Da, părinte!

(Călugărul pleacă. Cerșetorul se așează lângă biserică ca să o păzească.)

Scena IV

(Un bărbat și o femeie se apropie de biserică.)

Cerșetorul: Miluiți-mă!

Femeia: Am un măr.

Cerșetorul: Eva!

Femeia: Da, Eva mă numesc! De unde îmi cunoști numele?

Cerșetorul: Din Sfânta Scriptură. Ești cea care a ascultat de șarpe. Da, șarpele te-a trimis cu acest măr la mine. Vrea să mă prindă în capcană. Îi cunosc viclenia.

Eva: Nu sunt aceeași Evă. E doar o coincidență de nume.

Cerșetorul: Ești Eva care oferă mărul la îndemnul șarpelui. Nu doresc mărul. Nu mai doresc nimic.

Bărbatul: Să mergem la călugăr! Lasă-l!

Cerșetorul: Eu sunt paznicul acestei biserici. O să-l anunț că doriți să vorbiți cu el.

Bărbatul: Tu, paznic? De când?

Cerșetorul: De astăzi. Pe cine anunț? Pe Eva și pe?

Bărbatul: Adam.

Cerșetorul: Da. Era de așteptat. Și se mai scuza că e doar o coincidență de nume. Poate primesc și bucată de pâine promisă.

(Cerșetorul pleacă urmat de Adam și Eva.)

Actul II

(Decorul: Interiorul unei biserici.)

(Călugărul, Adam și Eva stau pe scaune în biserică și discută.)

Adam: Trebuie să mărturisesc ceva care mă frământă de foarte mult timp.

Călugărul: O să o rog pe Eva să ne lase singuri.

Adam: Nu este necesar, părinte. Ea cunoaște toate frământările mele.

Călugărul: Te ascult.

Adam: Cu mulți ani în urmă am înfiat un copil, un băiat, de la o femeie ce stătea la marginea satului în care am locuit atunci. Era o femeie respinsă de toți. Mulți spuneau că se ocupă cu lucruri necurate.

Călugărul: Un copil? De la o femeie rea?

Adam: Nu ne-a binecuvântat Dumnezeu cu un copil și acel copil era porțița noastră spre lumină. Nu era al femeii ce locuia la marginea satului, ci al unei tinere ce a murit la naștere.

Călugărul: Și tatăl natural al copilului?

Adam: Nu a dorit să-și vadă copiii după ce a aflat de moartea tinerei și a plecat în lume.

Călugărul: Copilul.

Adam: Copiii. Erau gemeni, un băiat și o fată.

Călugărul: Și fata?

Adam: Femeia a spus că o să fie fata ei.

Călugărul: Unde e copilul ce l-ați înfiat?

Adam: Nu știm. L-am pierdut când a împlinit paisprezece ani. L-am dat la școală la oraș și de atunci nu mai știm nimic despre el. L-am lăsat într-o excursie și nu s-a mai întors acasă. L-am tot căutat. Au trecut șase ani de atunci.

Eva: Nu trebuia să-l lăsăm singur. Acum suntem noi singuri, fără sprijin la bătrânețe.

Adam: Eu nu am înfiat acel copil, ca să mă folosesc de el la bătrânețe, ci să-i dau o șansă la fericire.

Călugărul: S-a pierdut.

Adam: Da, s-a pierdut.

Călugărul: Trebuie să-l găsim!

Adam: Unde?

Călugărul: Nu știu. Trebuie să îl căutăm pretutindeni.

Eva: Ți-am spus că am făcut bine să venim la biserică.
Părintele o să ne ajute.

Scena II

Cerșetorul (intrând în biserică): O femeie cu ochii verzi insistă să vă întâlnească.)

Călugărul: O femeie cu ochii verzi? Nu! Nu doresc să ascult mărturisirea niciunei femei cu ochii verzi.

Eva: Poate este ea.

Adam: Care ea?

Eva: Sora copilului. Ea avea ochii verzi.

Adam: Să o primim, părinte! Biserica este deschisă pentru toate făpturile cu suflet bun.

Călugărul: Femeile cu ochii verzi nu au suflet. Ele te abandonează atunci când soarele surâde mai puternic. Să plece!

Eva (apropiindu-se de cerșetor): O să vin să vorbesc cu ea.

Cerșetorul: Cum doriți.

Eva (Îl trage de mânecă pe cerșetor și îl privește în ochi.) Cine ești tu?

Cerșetorul: Un cerșetor.

Eva: Cine ești?

Cerșetorul: Un cerșetor.

Eva: Nu! Cine ești?

Cerșetorul: Un om al nimănui.

Eva: Ochii tăi! Adam!

Adam: Da!

Eva: Copilul!

Adam: Care copil?

Eva: Copilul nostru.

Cerșetorul: Mama și-a recunoscut fiul.

Adam: El să fie oare?

Eva: Cine ești?

Cerșetorul: Cel crescut de Adam și Eva, pierdut și regăsit, cel care cerșește lumină de la propriul tată.

Adam: Fiule! (Îl ia în brațe.)

Eva: De ce ne-ai părăsit?

Cerșetorul: Nu v-am părăsit. Vă urmăream pas cu pas. Erați bine. Nu era timpul să vă reîntâlnesc. Am găsit ceva pierdut și am plecat un timp departe.

Eva: Ce ai găsit?

Cerșetorul: O soră.

Adam: Cum ai găsit-o?

Cerșetorul: Am plecat în excursie, dar drumul mi-a fost curmat de un accident. O femeie a fost lovită de o mașină. A staționat și autocarul în care mă aflam. Am coborât și m-am apropiat de acea femeie. Ea m-a privit și mi-a spus că mă simte. Știe că sunt fratele fiicei ei. Nu putea să moară fără să mă întâlnească. Știa că a greșit despărțind o soră de un frate.

Eva: Acum avem doi copii.

Cerșetorul: Da, însă noi avem doi tați, unul care ne primește cu brațele deschise și altul care refuză să vadă dincolo de imaginea zugrăvită pe pânză.

Eva: Imaginea zugrăvită pe pânză?

Cerșetorul: Da. (Se apropie de o icoană.) E o imagine cu o femeie ce ține un prunc în brațe.)

Eva: E Măicuța Domnului!

Cerșetorul: E ceea ce e dincolo de chipul țesut.

Adam: Să mergem acasă!

Cerșetorul: Încă nu a venit vremea. O să vă caut curând. Mergeți în pace. O să vin la voi în prag grabnic.

Eva: Te așteptăm!

Adam: Să nu zăbovești prea mult!

Cerșetorul: Imediat ce-mi termin misiunea de la poarta bisericii.

(Adam și Eva pleacă.)

Scena III

(Călugărul se apropie de cerșetor. Îl atinge. Îi atinge fața.)

Cerșetorul: Căutați ceva părinte?

Călugărul: Lumina aceea de care îmi vorbeai. Lumina pe care am refuzat să o văd ani de zile.

Cerșetorul: Ce lumină, părinte?

Călugărul: Când eram copil desenam. Îmi plăcea să desenez. Făceam chipuri de oameni, dar oamenii mei de pe hârtie nu zâmbeau. Într-o zi un copil mai mare mi-a furat picturile și mi-a deformat toți oamenii. Le-a pus un râșnet straniu. Am început să plâng. Toată munca mea a fost compromisă. Supărat am început să rup picturile și să le arunc într-un pârau. Fiecare bucată părea o ființă ce mă privea cu un zâmbet sfidător. Nu, nu am reușit să văd dincolo de linile ce le-a conturat chipul. Picturile mele nu au primit suflet. Mai mult decât atât, le-am abandonat. (Cade pe un scaun.) Le-am abandonat.

Cerșetorul: Ați putea începe să pictați iarăși. Niciodată nu este prea târziu.

Călugărul: Ai dreptate. O să încep cu tine.

Cerșetorul (zâmbind): Nu cred că voi arăta prea frumos pe hârtie.

Călugărul: Nu ai idee ce frumos ești! (Se apropie de el și îi privește fața.)

Cerșetorul: Ei?

Călugărul: Sunt eu în tinerețe!

Cerșetorul: Cine?

Călugărul: Fața ta îmi amintește de mine la douăzeci de ani. Da, văd lumina ce am rupt-o cândva bucăți!

Cerșetorul: Lumina?

Călugărul (Îl ia în brațe.): Iartă-mă, fiule!

Cerșetorul: Acum bătrâna și mama se pot odihni.

Călugărul: Unde e sora ta?

Cerșetorul: E femeia cu ochii verzi ce nu are voie să calce pragul cestei biserici.

Călugărul: Femeia cu ochii verzi?

Cerșetorul: Da, ea.

Călugărul: Spune-i să intre din nou în viața mea!

Femeia cu ochii verzi: M-ai chemat?

Călugărul: De multe ori, însă mi-a fost teamă, mi-a fost teamă de mine și nu am îndrăznit să privesc verdeța ce-mi zâmbea luminându-mi calea.

Femeia cu ochii verzi: Acum a ghicit țiganca.

(Călugărul îi ia de mână pe cei doi, pe urmă îi îmbrățișează.)

Călugărul: Copiii mei!

Copiii: Tată!

Cerșetorul (către sora lui): Să mergem!

Călugărul: Mă părăsiți?

Femeia cu ochii verzi: Niciodată!

Cerșetorul: Sunt doi bătrâni ce ne așteaptă. Tu ești călugăr. O să venim zilnic să te întâlnim.

Călugărul: Aveți dreptate! Mergeți în pace!

(Copiii pleacă.)

Scena IV

Călugărul: Cine sunt eu? Cine sunt eu, Doamne? Cine sunt? Am alergat de atâte ori pe drumuri pline de lumină și m-am trezit de tot atâte ori cum înotam desculț prin noroi. Cine sunt eu? De unde vin? Mi-am pus mereu aceeași întrebare. Cine sunt? De unde atâta venin acumulat din goana după soare? Și n-am răspuns, căci nu am știut de când am început să-mi târăsc pasul și nici Tu, Doamne, nu mi-ai spus, cum să cobor în mine, ca să urc și-am continuat să mă întreb, cine sunt eu? Cine sunt? E trist. Am ridicat o mână. Am privit cinci ramuri ce se-nălțau sperând că vor atinge soarele. Toate erau ramurile aceluiași copac, unele mai înalte, altele mai scunde, unele mai îndesate, altele mai subțiri. Toate, da toate, aveau aceeași mamă. Problema era că nu semănau între ele. Și totuși aveau ceva comun. Toate ramurile își înălțau privirea către soare. Și totul a-nceput c-un răsărit de soare. Omul stătea ascuns undeva, în spatele unei umbre care-l proteja și aștepta să bată la poarta vieții. Pe urmă, pe urmă m-am speriat de o

omidă. Se târa pe o ramură a copacului meu și mi-a mâncat o frunză. Așa se întâmplă de câte ori cazi. Te împiedici de o târătoare și crezi că toate drumurile au ajuns la o fundătură. Nu ai răbdare să privești dincolo de chipul omidei ce ți-a furat o frunză. Dacă privești cu atenție omida ce ți-a furat frunza poți observa fluturile ce așteaptă să-și ia zborul. Ajungi să fugi de târătoare de câte ori te împiedici de o piatră și refuzi să observi verdele fluturului ce ți-a gustat frunza. O, Doamne! Prea mult am fugit. Câteodată mi-e așa de dor de Tine! Mi-e așa de sete de Tine! Pe urmă cad într-o amortire și uit de toate. Așa e omul. Uită și se pierde printre lucruri de nimic. Poate se redescoperă târziu, când nu mai are nicio zi întreagă să se bucure de nectarul florilor, ci doar un apus de soare. Poate nu se regăsește niciodată. Eu? Cine sunt? Călătorul ce a fugit de verdele aripilor rătăcind toată viața printre umbre. Un călător printre umbre. Da, asta sunt. Și toate umbrele încercau să-mi zâmbească de cum își luau zborul din vârful creionului pe hârtie, dar eu treceam mai departe și fugeam. Fugeam. În cele din urmă m-a găsit ea, umbra mea pierdută. Femeia cu ochii verzi. Ea m-a ținut mereu de mână. Nu mi-a întors spatele cum am crezut. Problema era că eu nu am avut ochi să o văd. Și totuși, astăzi, i-am văzut strălucirea. Fluturile s-a ridicat dintre umbre și a zburat. Eu m-am regăsit acolo, în copacul acela, în frunza mestecată de omidă, în fluturile ce întârzia să facă fereastră coconului. În tot ceea ce am abandonat și am crezut că s-a pierdut. M-am regăsit pe mine prin verdele fluturului ce mă chema să mă bucur de soare și flori. Da. Acum sunt împlinit. Călătorul printre umbre a reușit să zboare și să adune nectar. Acum e împăcat cu sine. Acum e mulțumit. Acum e împlinit. Da, fiecare este actorul propriei sale vieți. Indiferent de rolul pe care-l joci, tu ești centrul universului și toate liniile pornesc din tine spre lumină. Tu ești punctul. Punctul. Te-ai întrebat o singură dată ce culoare are punctul tău? E blând sau aleargă după mânie? E trist sau vede zâmbete în tot ceea ce-l înconjoară? Oare cum e cel care joacă rolul principal? E urât sau frumos? Cu toate acestea e centrul universului, pentru că este el, un el unic, un el modelat cu răbdare din copilărie, un el dospit prin multele labirinturi ale vieții,

un el. Eu sunt acel el, dar mai împăcat ca niciodată. Când îți găsești liniștea interioară ești liber, ești mulțumit, fericit, ești iubire și frumusețe. Ești în sfârșit tu, călătorul ce ai biruit umbrele și ai renăscut pentru eternitate ca Pasărea Phoenix.

Sinopsis

Un călugăr încearcă să se descopere pe sine. Caută ceva înălțător printre lucrurile profane, ceva care să-l facă fericit.

Cea care îi atinge sufletul inițial este o femeie cu ochii verzi, o fată săracă care îi devine pentru scurt timp soție, căci moare la naștere în casa unei bătrâne ce le-a oferit găzduire. Locul acestei femei îl ocupă o altă femeie cu ochii verzi ce se va dovedi fiica călugărului, copilul pe care acesta refuză să-l vadă, pentru că a curmat o viață prin nașterea sa.

O perioadă călugărul își găsește liniștea în biserică, pentru că după moartea soției intră în monahism, dar această liniște este tulburată de femeia cu ochii verzi ce aduce un pomelnic la biserică.

Un alt personaj ce apare în această dramă este Cerșetorul. El este fratele geamăn al femeii cu ochii verzi și fiul călugărului. El are fobie de tot ceea ce se târăște. Călugărul ce-i oferea câte o bucată de pâine se regăsește pe el în acel cerșetor, pentru că și el în copilărie evita târătoarele.

Târătoarele simbolizau temerile pesonajului.

Adam și Eva sunt doi bătrâni ce se confesează călugărului povestind secvențe din viața lor.

Într-un târziu călugărul își regăsește copiii, pe Dumnezeu, se regăsește pe el. Își află identitatea.

Alternanță

Piesă de teatru într-un act

Decorul: Camera de lucru a înțeleptului, un birou pe care sunt împrăștiate mai

multe cărți, un scaun pentru birou, iar într-un colț al camerei se află o măsuță, un scaun, o canapea.

Personajele: Înțeleptul, Alcoolul, Bețivul, Femeia, Mincinosul, Minciuna, Adevărul, Domnișoara, Omul Lacom, Lăcomia, Cumpătarea, Invidiosul, Nevasta, Moartea, Băiatul.

Scena I

Înțeleptul (se află pe scaun, la birou și caută prin cărți. La un moment dat se ridică și se plimbă prin cameră rostind): Puternice sunt viciile, Doamne! Cum mănâncă ele trupul și sufletul omului! O clipă îl ia de mână de parcă l-ar mângâia, pe urmă îl leagă la ochi și-l târăște prin toate mizerile. Când omul devine aproape neptincios îi dezleagă ochii, îi eliberează mâinile și-l lasă să se târască fără niciun echilibru spre gura morții. Atunci, abia atunci, începe agonia. Omul oscilează între viciul ce l-a ros pe dinăuntru ca un vierme și îndreptare, oscilează între păcat și virtute, între moarte și viață, între blestem și bucurie. Omul este asemenea lui Faust, personajul din drama lui Goethe ce-i poartă numele. El își dorește să trăiască o clipă în brațele plăcerii lumești și face pact cu răul, cu viciul care-i soarbe sufletul treptat. Oare se poate elibera omul de viciile ce l-au înlănțuit? Virtutea dragostei stă mărturie că omul poate acest lucru. Exemplele din Sfânta Scriptură și Viețile Sfinților sunt nenumărate. Până și în Faust a biruit dragostea. (Se apropie de birou. Se așază pe scaun. Răsfoiește câte o carte.) Zilnic îmi bat la ușă tot felul de oameni. Vin la mine ca să găsească o ieșire din întunericul în care au intrat. Au aflat că mi-a rămas

moștenire de la unchiul meu, părintele Ion, o bibliotecă plină de cărți, cărți ce le-am studiat din fragedă pruncie. Fiecare om ce-mi bate la ușă are povestea lui. Fiecare om alternează între îndreptare și îndărătnicie. Într-o zi mi-a bătut la ușă un bețiv. (Înțeleptul se adâncește în studiul unei cărți, iar pe scenă, în cameră, își face apariția un bețiv.)

Bețivul (vine împleticindu-se, se împiedică, dar nu cade, merge împleticit, sughiță. În mână are o sticlă cu băutură. Se apropie cu greu de măsuță, așază sticla pe măsuță, se aruncă în scaunul de lângă măsuță și spune): Nu mai beau. (Sughiță.) De azi nu mai beau! (Sughiță.) M-am hotărât! (Sughiță.) Da. Nu mai beau! (Pare că adoarme. În cameră își face apariția alcoolul care ia sticla de băutură de pe masă și se apropie de alcoolic îndemnându-l să nu renunțe la viciu. Alcoolul e îmbrăcat într-un tricou pe care scrie ALCOOL.)

Alcoolul (punând mâna pe umărul bețivului și întinzându-i sticla): O singură înghițitură.

Bețivul (tresare și sare de pe scaun depărtându-se puțin): Nu, nu mai beau!

Alcoolul (venind după bețiv) Cum? Mă trădezi tu pe mine?

(Bețivul se îndepărtează cu greu, alcoolul aleargă după el, la fel e pe toată perioada dialogului.)

Bețivul: Nu mai vreau să beau!

Alcoolul: Mă trădezi tu pe mine, pe mine cel care ți-am fost mereu alături, pe mine cel care te-am însoțit pretutindeni?

Bețivul (ferindu-se de el): Nă, nă, nă! Nu mai beau! Nu poți să mă ispitești. (Se împiedică și cade.)

Alcoolul (Se apleacă spre bețiv urmărindu-l în timp ce acesta se târăște în șezut): Mai știi momentul când toți te-au părăsit? Erai singur. Doar eu ți-am fost alături.

Bețivul (târându-se.) Da, dar acum nu mei beau.

Alcoolul: Măcar o înghițitură.

Bețivul: Nă, nă nă! Nu mă mai păcălești tu pe mine.

Alcoolul: O înghițitură.

Bețivul (ridicându-se și alergând în alt colț al camerei, râzând): Te-am păcălit.

Alcoolul: Tu, pe mine? Cu ce să mă păcăleşti? Te-ai păcălit pe tine că te poți descurca fără ajutorul meu. Fără mine ești terminat. (Se apropie de el. Bețivul cade. Alcoolul îl ia de o mână.) Uită-te la mâinile tale! Îți tremură. Până și ele au nevoie de mine ca să li se potolească tremurul. (Bețivul se lasă ridicat de alcool și purtat spre scaunul de la mäsută. Se aşază. Alcoolul lasă sticla pe masă și se plimbă prin cameră.)

Alcoolul: Toți au nevoie de mine. Ce zarvă a mai fost la nunta din Cana Galileii când au rămas nuntașii fără vin. (Se retrage într-un colț. Se aude hora și câțiva nuntași dansează preț de două, trei minute până ce muzica încetează.)

Nuntașii (apropiindu-se de mäsută pe care se află sticla): Să bem vin până vom începe din nou jocul. (Un nuntaș pune mâna pe sticlă, pe urmă strigă.)

Un nuntaș: Nu mai este vin!

Nuntașii (părăsind camera): Nu mai este vin!

Alcoolul (cântând): „Drumurile noastre toate / Se vor întâlni vreodată / Drumurile și (alcoolul) / (Soarta ta și viitorul).“ (apropiindu-se de bețiv): Crezi tu că poți scăpa de mine?

Bețivul: Cred.

Alcoolul: Îți amintești cum plângeai când părinții te certau că nu-i ascuți, că nu dorești să înveți și eu îți făceam cu ochiul, iar tu alergai la mine și eu îți uscam lacrimile făcându-te să zâmbești?

Bețivul (ridicându-se de pe scaun și pornind la pas prin cameră): Am greșit.

Alcoolul: Îți amintești când te certa nevasta, că lași copiii fără pâine, fiindcă îți era greu să lucrezi și eu te consolam.

Bețivul: Acum au trecut toate. Am îmbătrânit hipnotizat de tine, (poruncitor) dar până aici!

Alcoolul (mergând după bețiv cu sticla): O înghițitură!

Bețivul (luând sticla): Doar una. (Bea o gură din conținutul sticlei, pe urmă o aruncă. Alcoolul prinde sticla aruncată.)

Alcoolul: E bună?

Bețivul: E bună.

Alcoolul: Mai vrei?

Bețivul: Mai vreau.

Alcoolul (întinzându-i sticla): Bea!

Bețivul (Ia sticla și începe să bea până ce cade la pământ plângând cu sticla lângă el): Nu mai pot! (Plânge.)

Alcoolul (râzând): Ți-am spus că nu poți fără mine! (Vrea să plece.)

Bețivul: Stai! Unde pleci? Nu mă lăsa singur!

Alcoolul: Nu asta îți doreai? Să plec? Acum plec. Eu am terminat toată lucrarea mea cu tine. (Cântă plimbându-se în pași de dans cu sticla în mână.) „Uite așa aș vrea să mor, / Cu paharul lângă mine, / Cu cobzarul lângă mine, / Uite așa aș vrea să mor, / Într-o crâsmă din Obor, / Să-mi scriu când o fi momentul, / Cu vin roșu testamentul, / Uite așa aș vrea să mor. / Să-i tragem o beție, / Beau! Beau! Beau! / De pomină să fie, / Beau! Beau! Beau! / si după o săptămână, / Beau! Beau! Beau! / Să mor cu sticla-n mână.“ (Termină cântecul, face câțiva pași ca și cum și-ar dori să părăsească camera și se întoarce în mijlocul scenei. Se adresează spectatorilor.) Râdeți? De ce râdeți? Așa sunt eu puternic. Fac ce vreau cu omul ce-mi devine rob. (Pleacă din cameră scandând recitând accentuat.) „M-am jurat ca n-oi mai be / Dar eu nu ma pot tine / Bun ii vinul, bine-mi place / Nu stiu viei ce i-oi face.“

Bețivul (încercând să se ridice): Ce întuneric este! (Se ridică.) Nu mai văd! (Face câțiva pași șovăielnici.) Nu mai văd! Am orbit! Alcoolul m-a orbit! (Plânge.) Orb și singur.

(Apare în cameră o femeie. Se apropie de bețiv și îl ia de mână.)

Femeia: Vino!

Bețivul: Cine ești?

Femeia: Vino! (Bețivul se sprijină de ea și înaintează prin cameră.)

Bețivul: Tu trebuie să fii Sfânta Aglaida! Soția mea se ruga ție și Sfântului Bonifatie ca să o ajuți. Tu ești salvatoarea celor căzuți în patima alcoolului! Ai venit să mă salvezi și pe mine?

Femeia: Eu sunt soția ta. Am venit după tine. Am aflat că ai căzut și am venit să te sprijin.

Bețivul: Să mă sprijine pe mine cel ce am nedreptățit-o! (Părăsesc camera.)

Înțeleptul (închide cartea, se ridică de la masă, ia sticla aruncată): L-a salvat dragostea soției sale! (Părăsește un moment camera după care revine fără sticlă.)

Scena II

Înțeleptul: (Merge spre birou. Se așază pe scaun.) În altă zi a venit la mine un mincinos. Mi-a povestit că în copilărie a citit Aventurile lui Pinocchio. De teamă ca să nu-i crească și lui nasul datorită minciunilor ce le spunea, își sprijinea nasul pe o masă de lemn crezând că îl împiedică să crească, pe urmă visa noaptea că nasul îi creștea și pătrundea lemnul. Din minciună în minciună a lăsat în urmă copilăria, a devenit adult și a început să întâmpine mari probleme din cauza acestui viciu. (Se adâncește în lectura unei cărți. În cameră apare un mincinos.)

Mincinosul: I-am făcut-o! (Se plimbă bucuros.) I-am făcut-o! Credea că mă face el pe mine? Mincinoșii sunt foarte înțelepți. Nici nu vă dați seama cât de inteligenți sunt! Ei trebuie să țină minte fiecare minciună, să nu o confunde cu adevărul sau cu altă minciună. Acum sunt bogat, bogat! (Se apropie de măsuță și se aruncă în scaun.) Sunt bogat! (Aruncă prortofelul pe masă.) E plin de carduri bancare. Fraierul! Mi-a cedat mie toate acțiunile de teamă că o să-i iau și casa, nu doar firma. De fapt eu nu puteam să-i iau nimic. M-am prezentat că sunt un agent de la fisc și am venit să-l anunț că i-am descoperit toate fraudele. Speram să obțin și eu o sumă frumușică. De unde? Suma frumușică nu e doar frumușică, e o întreagă avere. E un imperiu! (Sare de pe scaun.) Sunt bogat!

(În cameră apare o femeie.)

Femeia: Ai primit o scrisoare.

Mincinosul (ridicându-se): Ce scrisoare? Dă-mi să văd!

Femeia: Poftim! (Părăsește camera.)

Mincinosul (deschizând scrisoarea): Am pierdut toate acțiunile la bursă! Firma a intrat în faliment. M-am bucurat degeaba. (Se duce spre măsuță și se așază pe scaun.) Am pierdut ce nu am avut niciodată. M-am păcălit singur. (Se deschide la

cămașă.) Mi-e cald. (O clipă e liniște. Mincinosul se ridică brusc de pe scaun.) De azi nu mai mint. Nu am câștigat nimic mințind. Părinții și-au pierdut încrederea în mine, mi-am pierdut prietenii, am pierdut fata ce-o îndrăgeam. (Se plimbă și se ciocnește de cineva în timp ce mergea prin cameră. Minciuna apare în cameră. Ea este cea peste care dă. E îmbrăcată într-un tricou pe care scrie MINCIUNĂ.)

Mincinosul: Ce faci? Nu vezi pe unde mergi?

Minciuna: Vrei să mă părăsești?

Mincinosul: Cine ești tu? Nu te cunosc!

Minciuna: Mincinos ca întotdeauna.

Mincinosul (agitat): Nu te cunosc!

Minciuna: Eu sunt minciuna.

Mincinosul: Ha, ha, ha! Auzi! Ea este minciuna! (Se duce spre măsuță și se așază pe scaun.) N-ai auzit? Nu mai mint!

Minciuna: Doar eu te-am salvat din toate încurcăturile și tu mai spui că o să mă abandonezi? Ești dependent de mine! Încă din copilărie m-ai chemat să-ți fiu alături. Ți-ai modificat notele cu ajutorul meu, ca să nu te certe părinții. Ai câștigat mereu jocurile copilăriei, fiindcă te-am făcut iscusit. De câte ori greșai, era pedepsit pentru fapta ta altcineva.

Mincinosul (ironic): Minciuna spune adevărul. Să nu cumva să te încurci și să pățești asemenea păstorului ce făcea glume proaste și să sfârșești împreună cu oile tale în colții lupilor.

(În cameră apare adevărul. Pe tricoul ce-l poartă e scris: ADEVĂRUL.)

Adevărul: M-ai chemat?

Mincinosul: Nu am chemat pe nimeni. Cine ești?

Adevărul: Eu sunt adevărul.

Mincinosul: Adevărul? „Ce este adevărul?”

Minciuna: Vezi, nu-l cunoști!

Mincinosul: O să am suficient timp să-l cunosc.

Minciuna: Nu ai cum. Tu mă cunoști pe mine.

Mincinosul: De această dată aleg adevărul, corectitudinea, dreptatea.

Minciuna: Eu zic să mă alegi pe mine.

Mincinosul (către adevăr): Tu nu spui nimic.

Adevărul: Aștept decizia ta.

Mincinosul: A! Ești modest, smerit!

Adevărul: Am răbdare să aștept.

Mincinosul: Mai ești și răbdător!

Minciuna: Cu el vrei să te încurci? Nu leagă două cuvinte și tu aștepti să te însoțească mereu.

Mincinosul: Are răbdare, că până la urmă tot ceea ce este ascuns va ieși la lumină.

Minciuna: Eu te-am făcut om mare. Minciuna este o artă. Te ajută să creezi o altă lume.

Mincinosul: Dar te poate duce și la pierzanie.

Adevărul: Și-a pierdut prietenii din cauza minciunii, părinții nu mai au încredere în el, dragostea vieții lui plânge în singurătate rănită.

Minciuna: Mă nedreptățești! Eu fac lucruri mari. Pun împărați și dărâm imperii. Eu nu mă pierd în lucruri de nimic.

Mincinosul: Am hotărât! Nu mai mint!

Minciuna: Nu mai minți? O să vedem noi pe cine minți.

Femeia (vine în cameră): O domnișoară elegantă dorește să îți vorbească.

Mincinosul: A venit să-mi mai acorde o șansă.

Minciuna: Să te văd ce poezie îi mai spui de această dată. Ți-am pregătit niște texte minunate.

Adevărul: O să spui adevărul. O relație nu poate să fie eternă pe o temelie falsă!

(Femeia pleacă și o domnișoară intră în cameră. Mincinosul cade la picioarele ei.)

Domnișoara: Ridică-te! Nu se cade să stai în genunchi în fața nimănui. (Îl ridică și îl ține de mâini vorbindu-i.) Orice om greșește. Trebuie doar să îți observi greșeala și să o corectezi. Am înțeles totul. Din mândrie ai preferat minciuna. Cred că orgoliul tău a fost biruit la picioarele mele. Sper că și minciuna a fost alungată departe.

Minciuna (venind lângă mincinos): Sunt aici!

Mincinosul: Vrei să fii soția mea?

Minciuna: Te minte!

Adevărul (venind lângă mincinos): Spune adevărul!

Domnișoara: Da.

Minciuna: O să mă cauți din nou.

Adevărul: Minciuna a fost biruită de puterea dragostei.

(În cameră rămâne doar înțeleptul.)

Scena III

Înțeleptul (se ridică de la masă, se plimbă și rostește): Cândva unui bogat i-a rodit țarina. Avea atâtea averi că se putea veseli toată viața, dar moartea l-a chemat și el trebuia să părăsească toată agoniseala. (O clipă e liniște.) Într-o zi a bătut la ușa mea un om lacom. (Părăsește camera.)

(În cameră apare un om cu o geantă diplomat. Pune geanta pe masă, o deschide, scoate un teanc de bani și începe să numere. În timp ce număra banii apare lângă el lăcomia. Are un tricou pe care scrie LĂCOMIA.)

Lăcomia: Numeri, numeri. Câți sunt?

Omul lacom: Mulți! Foarte mulți! Se poate să fie și mai mulți!

(În cameră apare cumpătarea. Și ea are un tricou pe care scrie CUMPĂTAREA.)

Cumpătarea: Eu zic să renunți la patima de a strânge bani. Nu va duce la nimic bun. Avarul de Hagi Tudose a murit cu capul în banii ascunși în saltea în timp ce-i număra. S-au bucurat alții de ei după moartea lui, de copiii lui așa cum i-a considerat el.

Lăcomia: Să renunțe la mine? Peste puțină!

Omul lacom (numărând banii): Faceți liniște, că mă încurcați!

Lăcomia: Ți-am spus că nu se depărtează de mine!

Cumpătarea: Tânărul cel bogat ce l-a întâlnit pe Mântuitorul Iisus Hristos pe cale nu a putut să urmeze calea cea adevărată orbit de luciul aurului.

Omul lacom: Acum trebuie să o iau de la început. Am greșit la numărat.

Cumpătarea: Vezi, dacă nu te mai sature!

Lăcomia: Numără-i, numără-i din nou!

Omul lacom (numărând): O sută, două sute, trei sute, patru sute ...

Cumpătarea: Încetează! Când erai mic nu te mai săturai să-ți umpli pânțele până ce te-ai îmbolnăvit și ai înțeles rostul cumpătării.

Lăcomia: Ei, dar cât de bună a fost ciocolata, înghețata, la fel de bune ca banii de acum!

Omul lacom: Ce aveți cu mine? Mergeți să vă contraziceți în alt loc. Eu am treabă.

Cumpătarea: Tu ne ți captive aici, tu cu felul tău de a fi!

Lăcomia: Mie îmi place aici. Hai, numără!

Cumpătarea: Îți amintești când ți-ai pierdut cel mai bun prieten, pentru că ai lăcomit la nevasata lui? Parcă nu era plină lumea de femei frumoase!

Lăcomia: Dar s-a simțit bine, a fost fericit!

Cumpătarea: Halal fericire, de-o clipă! Și cu ce preț?

Omul lacom: Iarăși am greșit la numărat!

Lăcomia: Pentru că tragi cu urechea la vorbele cumpătate, greșești.

Omul lacom: Am câștigat mulți bani. Acum pot să trăiesc toată viața fericit.

Cumpătarea: Și bogatului i-a rodit țarina și a dorit să-și mărească hambarul.

Lăcomia: Ce? Vrei să fii asemenea lui Lazăr? Să aștepti firmituri? Tu poți să oferi firmituri altora și asta doar dacă dorești. Să alerge fiecare după firmituri, nu să aștepte să le cadă din cer!

Cumpătarea: Trebuie să ai milă de cel necăjit. Oricine poate să piardă toată agoniseala. Până și Iov în încercarea vieții lui a pierdut totul.

Lăcomia: N-o asculta! Numără, pe urmă adună și mai mult, cât poți de mult.

(În cameră apare o domnișoară.)

Domnișoara: Am venit să te anunț că am terminat pregătirile pentru nuntă la timp. Mai trebuie doar să ne căsătorim.

Omul lacom: Nu am timp să mă însor acum. Abia ce am început să strâng și eu avere.

Lăcomia: Foarte bine! Căsătoria, familia, copiii pot să aștepte.

Cumpătarea: Familia este cel mai important lucru în viața unui om.

Domnișoara (se apropie de banii de pe masă și îi atinge.)

Omul lacom (trăgând banii spre el): Nu-i atinge! Credeai că mă însor cu tine, ca să mă jefuiești?

Domnișoara: Nu mai sunt valabili.

Omul lacom: Nu înțeleg!

Domnișoara: E inflație. S-a mai și schimbat bacnota. Până acum o oră mai erau valabili. Eu am terminat la timp pregătirile pentru nuntă, înainte de devalorizarea și schimbarea bacnotei.

Omul lacom (plângând și răsfirând banii): Banii mei! Am fost mințit.

Domnișoara: Lasă-i!

Cumpătarea: Are dreptate. Ea te iubește cu adevărat.

Omul lacom: O să mă însor cu tine, cum să nu mă însor?

(Domnișoara pleacă cu omul cel lacom ținându-se de mână. Lăcomia adună banii în diplomatul de pe masă.)

Cumpătarea: Adună, adună, sunt niște hârti fără valoare. Așa este și lăcomia, fără valoare, ofilește pe cele ce-i devine rob, îl devalorizează.

(Cumpătarea și lăcomia părăsesc camera.)

Scena IV

Înțeleptul (revine în cameră): Într-o zi am fost chemat la patul unui muribund chinuit de invidie. (Se așază la masă și deschide o carte.)

(Apar în cameră un bărbat și o femeie. Femeia duce cu greu bărbatul care se sprijinea de ea și într-un baston spre canapea.)

Invidiosul: Ajută-mă să mă întind pe canapea că nu mai pot, mor!

Nevasta: Ți-am spus să nu mai lucrezi atât de mult, că te îmbolnăvești. Ai lucrat și ziua și noaptea.

Invidiosul: Tu nu vezi ce au vecinii? Și eu pot să am mai multe decât au ei.

Nevasta: Toată viața așa ai fost. Până și pe membrii familiei tale ai fost invidios.

Invidiosul (ducând mâna la piept): Ce mă doare! Nu mai pot! Mor!

Nevasta: Să chem un doctor!

Invidiosul: Mai bine aprinde o lumânare, nevastă! Vrei să mor fără lumânare?

(Femeia fuge din cameră și se întoarce cu o lumânare aprinsă urmată de moarte. Moartea e îmbrăcată în negru și are o coasă. Se apropie de canapea și se așează pe jos lângă canapea ținând lumânarea lângă mâna bolnavului.)

Moartea: Ești pregătit de plecare?

Invidiosul: De ce m-ai ales pe mine? De ce să o lași pe nevastă să trăiască mai mult decât mine?

Moartea: Ea e mai tânără și mai sănătoasă. Uite (arătând spre nevastă)! Mai și plânge după tine.

Invidiosul: Se bucură, că nu-i în locul meu.

Moartea: Suferă că ești neputincios.

Invidiosul: Nu pot să plec și să o las singură. Poate se mărită din nou. Agoniseala mea ajunge pe mâna unor străini.

Moartea: Nu te-am întrebat ce poți sau nu.

Invidiosul: De ce nu te duci tu la vecin? El e mai mare, mai gras, ai cu ce să te sature. Toată viața a băgat în pânțelele ăla.

Moartea: Nici pe patul de moarte nu renunți la invidie, la bârfă, la clevetire.

(În cameră apare un băiat ce asculta muzică și dansa.)

Nevasta: Închide muzica, tatălui tău îi este rău!

(Băiatul continuă să danseze. Femeia se apropie de el și îi ia din mână telefonul mobil închizându-i muzica.)

Nevasta: Niciodată nu ai ascultat! Dacă nu ascuți nu ai să ajungi bine în viață.

Băiatul: M-am săturat de predicile voastre. (Se apropie de canapea.) Nu are nimic. Se preface, ca să fie băgat în seamă. (Femeia ia scaunul de lângă măsuță, îl pune lângă canapea și se așază pe el cu lumânarea aprinsă în mână.)

Nevasta: Te rog să-ți respecti tatăl!

Băiatul: Pe cine?

Nevasta: Pe tatăl tău care ți-a dat viață și te-a crescut.

Băiatul: M-a învățat să și fur, ca să să nu fie alții mai avuți ca mine.

Nevasta: Dar eu te-am îndemnat spre bine!

Băiatul: Mă plictisesc aici. Mă duc într-un club să mă distrez. Mă chemi dacă moare, la împărțirea averii.

Nevasta: Ca s-o risipești prin lume.

Băiatul: Ce-ți pasă?

Nevasta: Îmi pasă, pentru că ești băiatul meu și îți vreau binele. (Băiatul pleacă.)

Invidiosul: Da, da, el trebuie să se bucure de tot binele din lume, nu alți băieți!

Moartea: Nici acum nu renunți la invidie. Mai l-ai educat și prost.

(Invidiosul se ridică de pe canapea și pornește prin cameră sprijinindu-se în baston, cocoșat - aplesat, tremurând la fiecare pas.)

Invidiosul (cu o voce tremurândă): Trebuie să-l aduc înapoi.

Nevasta (urmându-l pas cu pas): Te simți rău, omule!

Moartea: I s-a făcut dor să plece mai repede.

Invidiosul: Lasă lumânarea și adu-l înapoi până nu se droghează iarăși. El trebuie să fie tot plâns la înmormântarea mea, așa cum a fost copilul vecinei la înmormântarea ei, nu într-un răs continuu.

Moartea: Tot invidia te roade, tot capra vecinului!

(Nevasta pleacă.)

Invidiosul se apropie cu greu de canapea și se întinde pe ea.

Moartea: O să mori.

Invidiosul: Știu. (Peste câteva clipe.) N-ar fi mai bine să te duci tu puțin prin vecini și să mai faci o plimbare, căci eu mai trebuie să aranjez niște lucruri până îmi sună ceasul. Mai am ceva faianță de înlocuit la baie. Nu mai îmi place cea veche. Vreau să pun ceva mai de calitate, să fiu mai tare decât cel ce și-a făcut baie de curând în sat.

Moartea: Păi, ți-a cam sunat ceasul, nu mai ai timp de faianță,

doar de căință, dar văd că pe tine nici dragostea nu te mai salvează, nici măcar dragostea față de familie. Mereu ai ce ai cu ce face lumea, ce zice ea. Dacă fiul tău s-ar îngrășa, l-ai bate din invidie, ca să slăbească, că a mâncat mai mult decât tine.

Invidiosul: Eu zic să te cari de aici și să mă mai slăbești.

Moartea: Acum ești obraznic. Cred că e timpul.

Invidiosul: Nu poți să mă iei fără lumânare! Eu trebuie să am lumânare când mor. Nu se poate ca alții să moară cu lumânare și eu nu!

(Moartea trece coasa pe deasupra bolnavului. Aceasta își lasă capul pe spate și mâinile îi cad pe lângă canapea. Moartea părăsește camera. Se tace cortina.)

Scena V

Înțeleptul (apropiindu-se de mijlocul scenei): Toate viciile cu excepția invidiei mai au leac datorită puterii dragostei sau prin intervenirea neputințelor trupești, alternează între stagnare și îndreptare. Când apare neputința trupească se lasă viciul de om. Invidia însă îl urmează pe om și pe patul de moarte ca acesta să moară cu sufletul ros de răutate. (Pleacă de pe scenă.)

(Pe scenă apar actorii, pe o muzică adecvată, câte doi, unul din dreapta și altul din stânga. Când ajung la mijlocul scenei se iau de mână și se închină publicului, pe urmă se duc în dreapta și în stânga și apar alți doi actori. La final apare „Alcoolul“ singur, se închină publicului, pe urmă întinde mâinile în dreapta și în stânga chemându-și colegii. Actorii ținându-se de mână se închină publicului. Ramân pe scenă până se trage cortina.)

Sfântul Mare Mucenic Mina, ocrotitorul celor păgubiți

Piesă într-un act

Personajele:

Mama

Copilul 1

Copilul 2

Copilul cu acatistierul

Tata

Prietenul tatălui

Hoțul

Soția hoțului

Decorul: O cameră de oaspeți.

Mama (plimbându-se prin cameră și oprindu-se din loc în loc):
Am rămas săracă, atât de săracă încât nu știu cu ce o să-mi cresc copiii. Tot ce am avut s-a risipit într-o noapte. Și ce noapte, Doamne! Văzduhul părea că a luat foc de la descărcările electrice. Vântul se agăța în tot ceea ce întâlnea în drumul lui. Rupea. Smulgea. Ploaia cădea atât de furioasă, încât pământul se simțea biciuit sub presiunea ei. Eu, eu, am intrat în casă. Am chemat copiii lângă mine și-am început să mă rog. Noaptea a trecut greu, foarte greu, dar în zori, când toată natura s-a liniștit a început furtuna vieții mele. În noaptea aceea stranie am uitat ușa grajdului descuiată și am pierdut tot ceea ce aveam. Cineva mi-a dezlegat vaca și calul de la iesle și mi le-a dus departe. Am încercat să le găsesc. Le-am căutat. Am anunțat poliția, dar zadarnic. Nu mai am cu ce să lucrez pământul! Nu mai am lapte, ca să dau copiilor de mâncare! Nu știu ce aş putea să fac! (Se așază pe un scaun.) Am avut o viață mică, mică de tot. Nici nu am împlinit șapte ani până ce am rămas singură pe lume. Părinții m-au părăsit din cauza unui accident de mașină. Eram și eu în acea mașină, însă eram atât de neînsemnată, încât niciun fier smuls nu

s-a atins de mine. După accident am ajuns în grija mătușei mele, sora mamei. Ea avea copiii ei, copii mari, puternici, frumoși. Eu eram mică, ștearsă, aruncată într-un colț al casei ca o jucărie veche. Primeam și eu câte un colț de pâine asemenea lui Lăbuș, câinele, prietenul și tovarășul copilăriei mele. La școală ajungeam rar. Mă trimiteau cu vacile de dimineța până seara. Iarna ajungeam și eu mai des în acea lume luminoasă a științei, dar zadarnic. Eram mereu ultima din clasă la învățătură. Ani au trecut. Eu am crescut. Eram mică și slabă. Într-o zi a trecut prin satul meu un om cu avere. Era trecut de prima tinerețe, dar avea casa lui, pământul lui și mătușa m-a căsătorit cu el. Mi-a dat și mie zestre o vacă. Măcar atât. Ei i-a rămas moștenire casa părinților mei. (Se ridică de pe scaun și se plimbă.) Căsătorită am ajuns și eu mare. Casa, soțul, copiii ce mi i-a daruit Bunul Dumnezeu m-au făcut mare. Toate acestea până într-o zi când soțul a plecat de acasă și nu s-a mai întors. L-am căutat. L-am căutat pretutindeni. Am anunțat oamenii legii. Zadarnic. Nu l-am aflat nicăieri. Cred că s-a prăpădit pe undeva. Singurul meu sprijin era calul ce mă ajuta să muncesc pământul și vaca, bătrâna mea vacă de lapte. Cu ajutorul lor îmi creșteam copiii. Acum (se așază pe canapea), acum nu mai am nimic, nimic. Sunt atât de mică, de săracă, de neputincioasă.

Cei trei copii (Vin în cameră.): Ne ai pe noi, mamă! (Se duc lângă mama lor. Copilul 1 și 2 se așază pe canapea. Copilul cu acatistierul se așază pe scaunul de lângă masă unde se afla icoana Sfântului și un acatistier.)

Copilul 1 (luând mâna mamei): O să trecem cu bine peste această încercare, mamă!

Mama (luând de mână și pe al doilea copil): Dragii mei, cum o să vă asigur eu viitorul fără sprijinul tatălui vostru? Ce o să vă mai dau de mâncare când o să terminăm roadele pământului dobândite anul trecut? Fără cal nu am cum să ar pământul, cum să car recolta!

Copilul 2 (mângâindu-și mama): Trebuie să avem credință că vom ieși la lumină. Chiar tu ne-ai sfătuit să fim puternici în toate încercările vieții.

Mama: Eu am crescut fără părinți și mereu am avut credința că o să ajung eu la lumină cumva, dar acum, acum când trebuie să lupt pentru voi, pentru tot ceea ce iubesc mai mult, mă împiedic în întuneric și nu văd nicio ieșire.

Copilul 1 (explicând): La ora de religie am auzit de un mare sfânt care este grabnic ajutorător celor aflați în nevoi. Și el a rămas de timpuriu orfan de părinți, prima dată de tată la vârsta de 11 ani, ca peste trei ani să se mute și mama lui la cele veșnice. El nu și-a pierdut nicio clipă credința în ajutorul Lui Dumnezeu, nici atunci când a fost supus la chinuri grozave de închinătorii la zei.

Copilul 2: Cunosc cine este sfântul. Îi vorbești mamei despre Sfântul Mare Mucenic Mina.

Copilul cu acatistierul (citește din acatistier):

„(Condac 1):

Folositor și ajutorător mare te-ai arătat lumii în primejdii, mucenice, că pe mulți ai izbăvit de pagube: furii urmărind, pierderile depărtându-le și celor ce aleargă la tine cu credință, împlinind cererea lor; pentru aceasta te rugăm, fii milostiv și nouă care îți cântăm: bucură-te Sfinte Mare Mucenice Mina, mult-pătimitorule.

Copilul 2 (Se ridică de pe canapea, se apropie de copilul cu acatistul și îi ia acestuia cartea să o răsfoiască.): Nu ar fi mai bine să găsim o rugăciune în mod direct către Dumnezeu? (caută în carte)

Copilul 1 (Se duce la copilul al doilea și îi ia cartea.): Nu. (Dă cartea copilului cu acatistul, își ia fratele de mână și se întorc pe canapea lângă mama lor.)

Copilul 2: De ce, nu?

Copilul 1: Adesea omul are nevoie de un mijlocitor între el și Dumnezeu. Mântuitorul Iisus Hristos a venit în lume ca noi toți să fim mântuiți, ca prin El să ajungem din nou la Tatăl nostru cel Cerească. Creștinul are nevoie de un părinte duhovnic care să-l povățuiască a merge pe calea cea bună. Dreptii Vechiului Testament călăuzeau oamenii pe calea lui Dumnezeu așa cum a făcut Moise în pustie. Proorocii erau sfinți regali. Apostolii au răspândit cuvântul Lui Dumnezeu în toată lumea. Tobit a fost

călăuzit de un înger în drumul lui și așa a învins demonul și s-a întors acasă cu soția ce i-a fost destinată. Sfinții și-au închinat viața Lui Dumnezeu și au răspândit învățătura Lui, și-au iubit și ajutat aproapele, au acceptat să moară pentru credința lor în Dumnezeu.

Copilul cu acatistierul (citește din acatistier):

„Bucură-te, cel ce ai fost frecat peste tot trupul cu târsâne;

Bucură-te, cel ce ai fost ars pe urmă cu foc;

Bucură-te, cel ce ai răbdat usturimea ciulinilor;

Bucură-te, că ai fost străpuns peste tot cu sule;

Bucură-te, că ai suferit pe tâmpilele tale ciocane de fier;

Bucură-te, că și alte chinuri ai suferit cu răbdare;

Bucură-te, că n-ai cârtit împotriva lui Dumnezeu pentru pătimirea ta;

Bucură-te, că mai ales te-ai luptat cu bucurie împotriva trupului și a sângelui;

Bucură-te, că Alexandria s-a îngrozit de credința ta cea tare;

Bucură-te, că tiranii erau muștrați de cutezarea ta;

Bucură-te, că nemaivând cu ce te spăimânta, au poruncit de te-a tăiat cu sabia;

Bucură-te, că mulți din privitori te binecuvântau, zicând:

Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Mina, mult-pătimitorul!“

Copilul 2: Eu dacă aș ruga-o pe mama să-mi ajute un prieten, mama ar face acest lucru. Așa este și cu sfinții Lui Dumnezeu. Ei sunt grabnic ajutători celor aflați în nevoie.

Mama (plângând și ștergându-se pe la ochi cu o batistă): Cu ce aș mai putea să ajut pe cineva, când nu mai văd nicio ieșire din întunericul ce ne-a ajuns.

Copilul 1 (mângâindu-și mama): Nu plânge, mamă! (către fratele său) Vezi, ai supărat-o!

Mama: Nu vă certați! Frații nu se ceartă între ei. Ei trebuie să se iubească necondiționat și să se ajute.

Copilul 2 (Se așază pe podea și își pune capul în pola mamei.) Iov a pierdut avuția, copiii, trupul i-a fost acoperit de lepră și tot a avut încredere în Izbăvitorul lui. (Se ridică. Se plimbă.) Să vă povestesc!

Copilul 1: Despre viața Sfântului Mare Mucenic Mina?

Copilul 2: Da.

Copilul 1: Te ascultăm!

Copilul 2:

Soția lui Eudoxius la Maica Domnului s-a rugat

Când în biserică a intrat,

Un copil să-i dăruiască,

Bătrânețea să-i veselească.

Semn de la icoana Maicii Domnului a primit

Și pe copil Mina l-a numit,

L-a crescut, l-a îngrijit,

Despre Dumnezeu i-a vorbit.

După ce părinții i-au adormit,

Sfântul Mina pe săraci a miluit,

Locul tatălui a ocupat,

Pe toată lumea a ajutat.

Mai târziu în oaste a intrat

Și a fost un bun soldat,

Până ce împăratul Dioclețian a ordonat

Moarte celor ce la idoli nu s-au închinat.

Atunci sfântul în pustie a plecat

Sete și foame a răbdat

Până ce un praznic pentru idoli cei din cetatea Cotuanului au
dat

Și Mina pe Dumnezeu în mijlocul lor a lăudat.

Atunci a fost închis, martirizat,

Cel care de Bunul Dumnezeu nu s-a lepădat.

După moarte Sfântul Mina a ajutat,

Pe toți cei ce în ajutor l-au chemat.

Copilul 1 (Se ridică și se apropie de fratele lui.)

Cunosc și eu minunile ce Sfântul a făptuit,

Căci Bunul Dumnezeu rugăciunea i-a auzit,

Pe fata împăratului Constantinopolului de lepră cu nisipul de
pe mormânt a vindecat

Și o biserică în acel loc s-a ridicat,

Pe creștinul ce la biserica sfântului să se închine a plecat,

Din somnul morții l-a ridicat,
Gazada creștinului pe acesta în somn l-a tăiat
Și toți banii lui a luat,
Pe urmă într-o coșniță l-a ascuns,
Dar sfântul rămășițele la loc le-a pus,
Creștinul din moarte s-a ridicat,
De la furi banii a recuperat
Cu ajutorul sfântului ce-a apărut soldat.
Copilul cu acatistul (citește din acatist):
„(Condac 10):

Rămășițele călătorului omorât de gazda făcătoare de rău, spre a-i lua aurul cu care mergea la biserica ta, tăindu-l bucăți și îngropându-l în grădina sa, tu l-ai dezgropat a doua zi, refăcându-l precum a fost și dându-i viață, de care minune îngrozindu-se ucigașul, a căzut la picioarele tale cu lacrimi rugându-se să nu-l pierzi. Iar călătorul, deșteptat ca din vis după moarte, a dat lui Dumnezeu laudă, cântând: Aliluia!“

Copilul 2:

Pe mulți Sfântul a ajutat.

Copilul cu acatistierul (citește din acatistier):

„Bucură-te, că șchiopul, spăimântându-se, a fugit;

Bucură-te, că muta, spăimântându-se, a vorbit;

Bucură-te, că și alți bolnavi ai tămăduit;

Bucură-te, că pe necredincioși i-ai smerit;

Bucură-te, că pe iubitorii de Hristos i-ai veselit;

Bucură-te, că pe străini i-ai adăpostit;

Bucură-te, că pe flămânzi i-ai hrănit;

Bucură-te, că pe văduve le-ai miluit;

Bucură-te, al celor din primejdii apărătorule;“

Mama:

Haideți, Sfântului să ne rugăm!

Ajutor să aflăm!

(Toți merg lângă copilul cu acatistierul, îngenunchează în fața icoanei Sfântului și se roagă. Copilul cu acatistierul citește, iar ei se roagă în gând.)

Copilul cu acatistierul:

„vezi, sfinte, paguba mea, vezi sărăcia și ticăloșia mea; vezi bubele și rănila trupului și sufletului meu. [...] Minunile și ajutorul tău m-au făcut și pe mine ticălosul și scârbitul, ca să alerg la ajutorul tău. Am auzit de neguțătorul acela din pământul Isauriei, care venea la biserica ta spre rugăciuni, nu numai că ai vădit pe ucigașul său și l-ai scos din paguba lui dându-i îndărăt punga cu galbeni; dar, o! minune, că și din mort și tăiat în bucăți, tu l-ai vindecat și l-ai făcut sănătos. Asemenea și lui Eutropie, din mare i-ai scos sluga cu vasul cel de aur ținut în mâini, fiindcă îl fâgăduise bisericii tale. Tot așa și femeia Sofia, care venea spre închinare în sfânt locașul tău, nu numai că a fost izbăvită de ostașul acela ce o silea spre păcat, dar și pe ostaș, după cuviință l-ai certat. La fel și șchiopul care venea la sfântă biserica ta spre închinare, cu rugăciune îndată l-ai tămăduit. Asemenea și femeii celei mute, i-ai deschis graiul și vorbea curat. De asemenea atunci când evreul dăduse prietenului său creștin o pungă cu glabeni, pe care creștinul tăgăduia că a primit-o, jurând pentru aceasta chiar în biserica ta, tu nu numai că ai izbăvit pe creștin de jurământ, dar și evreul, văzând minunea ta, a crezut întru tine și a venit la credința creștină. Aceste minuni ale tale, sfinte, m-au făcut și pe mine a crede că la orice facere de bine ești gata ajutător și grabnic folositor și minunat. De aceea încredințat sunt că tot cel ce aleargă la tine, cerând cu credință ajutor, nu-l treci cu vederea.“

Toți: Amin.

(Copilul 1, 2 și mama se întorc pe canapea.)

(În cameră apare tatăl copilului. Copiii aleargă la el și îl iau în brațe.)

Copiii: Tată!

Tata: Hai la tata!

Mama (apropiindu-se): Te-ai întors? Sfântul rugăciunile ne-a ascultat. Unde-ai fost plecat atâta amar de vreme? Ai uitat de casa ta?

Tatăl (depărtându-se un pas de ei): Vițelul cel îngrășat nu-i, reproșuri sunt. Ia să puneți o masă bogată că mi-am adus prietenul cu mine!

Mama: Fără animale am rămas.

Tata: O să mă ocup eu de toate. O să avem alte animale.

(Copiii pleacă din cameră.)

Tatăl: Prietene! Vino în casa mea!

Prietenul tatălui (Se adresează familiei.): Bine v-am găsit.

Mama: Bine ai venit!

Tata: Poftește pe canapea să te odihnești!

Prietenul tatălui: Mulțumesc!

Mama: Unde ai fost?

Tata (așezând-se pe canapea și el): Nevestele! Dacă știu un lucru, tot lucrul acela îl repetă.

Prietenul tatălui: L-am găsit pe prietenul meu pe drum, nu mai știa cine este, unde locuiește. Probabil a suferit un accident. L-am luat în casa mea. Cum s-a vindecat s-a întors imediat la familia lui.

Mama: Îți mulțumesc, omule a lui Dumnezeu!

Copilul cu acatistierul (revine în cameră): Un om străin împreună cu soția lui e la poarta noastră.

Tatăl: Spune-i să intre!

Copilul cu acatistierul: Poftește!

Hoțul (Intră în cameră și se pune în genunchi în fața lor, plângând și ștergându-și lacrimile cu o batistă.):

Tatăl (Părăsește canapeaua și încearcă să-l ridice pe omul ce se afla în genunchi.): Ce faci, omule?

Hoțul: Iertare!

Tatăl: Cu ce ai greșit?

Hoțul: O știam pe soția ta singură și am furat vitele din grajdul ca să-mi sporesc averea, dar în loc să mi-o sporesc am început să o pierd cu fiecare zi ce trecea. Mi se îmbolnăveau animalele și mureau, iar un soldat mă muștra noapte de noapte în vis. Inițial s-a îmbolnăvit vaca, vaca mea cea mare și bună de lapte, în timp ce vaca pe care am furat-o înflorea pe zi ce trece. Am chemat medicul veterinar, dar vaca nu și-a revenit. Am sperat clipă de clipă că-și revine, dar într-o dimineață am găsit-o umflată, abia mai respira. În câteva ore a murit. Noaptea s-a îmbolnăvit calul ce-mi era mâna dreaptă în tot lucrul, iar calul ce nu-mi aparținea, înflorea. În trei zile a luat-o și el pe urmele vacii. Acum băiatul meu e bolnav, iar eu am înțeles mesajul soldatului din vis. Viața

băitului meu depinde de îndreptarea mea, de corectitudine, de aflarea lucrurilor ascunse. Vă rog să mă iertați!

Copilul cu acatistierul: Era Sfântul Mare Mucenic Mina!

(Apare copilul al doilea.)

Copilul 2: Sfântul Mare Mucenic Mina ne-a auzit rugăciunile!

Mama: Ce bucurie!

Tatăl: Ridică-te! Fii bărbat!

Hoțul: Iertare! Am adus vitele înapoi. Le-am legat la iesle.

Tatăl: Ridică-te! Te-am iertat!

Hoțul (Se ridică): Vă mulțumesc!

Soția hoțului: Sunteți oameni buni, cu frica lui Dumnezeu și noi v-am făcut o mare nedreptate. Vă mulțumim, pentru că ne-ați iertat!

(Apare primul copil.)

Copilul 2: Copilul dumneavoastră e bine! Și-a revenit! E sănătos!

Hoțul și soția lui: (își fac cruce): Îți mulțumim, Doamne!

Mama: Îți mulțumim, Sfinte Mare Mucenice Mina!

(Soția hoțului se îmbrățișează bucuroasă cu mama copiilor.)

Prietenul tatălui (ridicându-se de pe canapea): Până la urmă tot ceea ce este ascuns, Dumnezeu scoate la lumină prin credința celor păgubiți și ajutorul sfinților Lui.

(Copiii se iau de mână și se închină publicului.)

Notă: Piesa poate să fie vizionată accesând adresa <https://www.youtube.com/watch?v=MmnYZmnVId0>

Să iubim limba strămoșească!

Monodramă

Decorul: O bibliotecă

Personaje: Un licean

Liceanul (plimbându-se prin cameră cu o carte în mână și citind): „Mult e dulce și frumoasă / Limba ce-o vorbim, / Altă limbă-armonioasă / Ca ea nu găsim. / Saltă inima-n plăcere / Când o ascultăm, / Și pe buze-aduce miere / Când o cuvântăm.“ (Lasă cartea pe un birou unde se află câteva cutii cu suc și câteva prăjituri. Citește pe cutie.) Apple juice. Carrot juice. (Citește ce scrie pe ambalajul prăjiturilor.) Double Up Big Cake, chocolate sauce, bubbly milk. (Abandonează dulciurile și se așază pe un scaun.) Cu ceva timp în urmă credeam că fiecare produs are un nume ciudat ce avea legătură cu imaginația autorului. De când am început să studiez limba engleză la școală, am înțeles mai bine ce se întâmplă. Am uitat dulceața limbii române. Poate dorește cineva să-mi spună că produsele nu au marcă românească. Fals! Peste tot unde-mi întorc privirea într-un mare magazin observ produse românești, dar străine de limba națională. E bine că producătorii mai desenează câte un măr, câte un morcov (arătând spre cutiile cu suc), ca să mai înțeleagă și Ion ce să cumpere. Am mers într-o zi la baia unui restaurant. Men and Women. Ce-i drept erau și imagini, pantaloni și fustă. Măcar așa nu greșesc locul adevărații români. Poate patronii restaurantului au dorit să facă economie de litere pentru plăcuțe mai puțin costisitoare care să indice unde este baia? Men, trei litere, bărbați, șapte litere, women, cinci litere, femei, tot cinci. În restaurant am cerut un Meniu, ca să-mi comand o băutură răcoritoare. Căutând ceva mai deosebit am observat Ice cream juice. De ce nu au scris Suc de înghețată, pentru ca să înțeleagă tot românul? Poate nu era prea atractiv numele sucului. Mai bine să-l lase pe Gheorghe să-l comande și să spere la cine știe ce miracol răcoritor. Poate Gheorghe nici nu ajunge într-un restaurant. Nu are timp să lenevească la o masă cu un pahar de Ice cream juice nici măcar

iarna, căci animalele cer mâncare și așternut curat, dacă mai are animale, pentru că cei mari s-au cam ocupat de tot lucrul. Au luat pădurile, dealurile și munții pe unde-și păștea Gheorghe animalele. Au devenit stăpâni. Au tăiat pădurile. Pe munți au făcut pensiuni și au dărâmat stâna atât de cunoscută de oamenii muntelui. Acum și natura, locul în care orice vietate zburda în libertate, e sub stăpânire. Nu mai are voie Gheorghe să bată drumurile cunoscute din moși - strămoși. Copacii au apus sub lovituri de topor, acei coloși ce știau toate dorurile românilor, toate bucuriile, suferințele și ostenele lor, Gheorghe se usucă uitat într-o casă dintr-un sat părăsit. Rădăcinile, doar rădăcinile au rămas să grăiască peste veacuri. Și ce nume frumoase aveau românii noștri! Majoritatea le reflecta abilitățile sau neamul Ana lui Cojocaru, Maria Lupu. Astăzi nu mai poți afla ce hram poartă cineva după nume. Daren, Devis, Darrin, Amber, Darla, Ribana. Nu mai știi nici dacă-i român, nemț, ungur sau țigan. Cu cât mai ciudat e numele, cu atât mai important se crede posesorul lui, un alt Guliță al coanei Chirița. S-au întors vremurile de altă dată. Dacă în secolul XIX, începutul secolului XX, era la modă limba franceză și jargonul era în floare prin franțuzisme, acum frumoasa limbă română este invadată de englezisme. Cuvintele englezești dau impresia unora ce sunt după chipul și asemănarea coanei Chirița că sunt intelectuali. Am dorit într-o zi să-mi cumpăr o prăjitură și am ales o cofetărie cu nume românesc, Trandafirul. M-am apropiat de ușă, ca să văd dacă este deschis și observ scris cu majuscule OPEN. Nu am mai intrat. I-aș fi cerut cofetăresei Cherry cake și primeam Chocolate cake, după înțelepciunea fiecăruia. Am deschis într-o zi televizorul. Foarte rar îl mai deschid de când mahalagisme sunt în floare. La televizor se difuza Vocea României. Cântecul în limba engleză erau foarte apreciate, pe când cele în limba română erau respinse, chiar dacă interpretarea era de excepție. În limba engleză mai puteai să falsezi și erai iertat, dar patrioții ce își alegeau un cântec în limba română erau aspru pedepsiți și cu ceea ce nu făceau. Vai de limba noastră sărăcuța! Nicio limbă pe planeta acesta nu-i mai frumoasă și mai melodică ca limba română. De curând am citit un studiu în care se menționa cu argumente că limba română este cea mai veche de pe planetă, o limbă primordială, o limbă unică în Europa. Studiul respectiv arăta că limbi precum franceza, limba bulgară sunt sărace în radicali lingvistici fără de care nu se pot

forma alte cuvinte. Latina vulgaris este limba română veche, iar limbile moderne sunt „surogate ale limbii române“¹ Cât e de frumoasă limba noastră cea românească și cât de prigonită este! Cum să nu fie frumoasă o limbă vocalică? Cum să nu fie armonioasă! Mai sunt și români care pleacă prin alte țări la muncă. Îi înțeleg. Prea multe nu funcționează bine pe la noi. Ce nu înțeleg este că acești români, după trei, patru luni, revin în țară și uită cuvintele limbii materne. Nici dacă te-ai pierde cu zecile de ani printre străini, nu ai putea să uiți limba în care visezi, limba în care mama te-a dezmiardat, oricât de încet la minte te-ai dovedit a fi. Cei care joacă acel teatru ieftin nu pot să fie numiți români, ei sunt acei trădători de tot ceea ce este românesc, ei sunt aceia care nu cunosc versurile poeziei lui Andrei Mureșanu, Imnul României, nu cunosc blestemul mamei văduvite și cât de importantă e limba strămoșească pentru originea unui popor „Să ne răpească limba, dar morți numai o dăm!“ Cei care se rușinează cu tot ceea ce au mai sfânt, nu merită să poarte numele de român. Limba este emblema unei națiuni. Românii nu trădează niciodată. Ei își dau viața pentru limba strămoșească, pentru tot ceea ce au mai sfânt. Ipocriții sunt cine știe ce corcitură, greșeli ivite pe pământul țării, așa cum crește și neghina prin grâu până la seceriș. (Se ridică de pe scaun și se plimbă.) Peste tot englezisme! Ce să mai înțeleagă elevii când le explică profesorul de limba română că fondul principal lexical cuprinde cuvintele folosite frecvent de vorbitori, pentru că englezismele sunt în floare? Ca să poată să înțeleagă ce cuvinte cuprinde vocabularul de bază profesorul o să facă referire la mijloacele de îmbogățire ale vocabularului, la lingvistică, la rădăcina cuvântului ce stă la baza altor cuvinte prin derivare, compunere, conversiune, doar așa vor înțelege că englezismele nu au legătură cu vocabularul fundamental, ci cu masa vocabularului. (Se așază din nou pe scaun.) Am obosit. Prea multe cuvinte în limba engleză ce sunt aruncate pe toate drumurile și care răpesc frumusețea limbii române. (În cartea abandonată pe birou.) „Frați ce-n dulcea Românie / Nașteți și muriți / Și-n lumina ei cea vie / Dulce vietuiți! / De ce limba românească / Să n-o cultivăm? / Au voiți ca să roșească / Țărna ce călcăm? / Limba, țara, vorbe sfinte / La strămoși erau; / Vorbiți, scrieți românește, / Pentru Dumnezeu!“

Notă:

¹. [Http://necenzuratmm.ro/](http://necenzuratmm.ro/)

Copilul care nu ascultă

Piesă într-un act

Decorul: O cameră.

Personajele: Rică, mama, hoțul, doi polițiști.

Scena I

Rică (plimbându-se prin cameră): Nu, nu, nu și nu. Am spus nu. Nu vreau să ascult, nu vreau să fac nimic. Mereu nu, orice m-ar întreba răspunsul meu este nu. (uitându-se spre spectatori) De ce vă uitați așa la mine? Ce? Copiii n-au drepturi? N-au dreptul să spună „nu“ de câte ori doresc? (depărtând privirea de la cei prezenți) Poate doriți să-mi spuneți că sunt minori și ei trebuie să asculte. Ce contează că sunt minori? (privind pe cei de față) Tu! Tu cel de colo! Tu știi să spui nu? Nu, nu știi să spui nu sau nu vrei să spui nu? (Își continuă plimbarea prin cameră) Ce mai contează, dacă știi sau refuzi să spui nu? Eu doar ador cuvântul „nu“. Într-o zi m-a strigat mama. (Se așază pe scaunul din fața computerului.) Eu obișnuiam îmi pierd timpul pe internet cu niște jocuri. Da, ce spun eu să-mi pierd timpul. Cum să-mi pierd timpul? Învățam. Da, învățam. N-aveți idee cât de multe poți învăța jucându-te. Ce voi nu ați învățat prin joc? (uitându-se spre spectatori) Tu, tu ce-ai învățat prin joc? Ai învățat să înțelegi sunetele naturii, mesajul frunzelor care se mișcă sau glasul păsării. Eu învăț virtual totul. Dar să vă povestesc. Mă strigă mama ...

Scena II

(Apare în cameră mama. Rică era concentrat să se joace pe computer.)

Mama: Rică!

Rică: Nu.

Mama: Nu te mai prosti și haide să mă ajuti!

Rică: Nu.

Mama: Vino, că mă grăbesc și nu pot să încui ușa. Știi că nu se închide de câteva zile decât din interior. O să vină în seara aceasta moșul tău și o să rezolve problema. Până atunci o să încui și o să descui tu ușa de câte ori este nevoie.

Rică: Nu.

Mama: Cum „nu“? Vrei să intre cineva peste tine în casă?

Rică: Nu.

Mama: Atunci încuie ușa!

Rică: Nu.

Mama (mergând la Rică și atingându-l pe umeri): Se poate întâmpla o nenorocire, dacă nu încui ușa. Poate să intre în casă oricine. Poți să pățești ceva rău.

Rică (concentrat la joc): Nu.

Mama: N-ai de unde să știi că nu se va întâmpla o nenorocire. Vino, că mă grăbesc! (Se depărtează.)

Rică (supărat că a pierdut jocul): Nu.

Mama: Ce faci tu acolo? Te joci?

Rică: Nu.

Mama: Înveți?

Rică: Nu.

Mama: Atunci ce faci? Te relaxezi?

Rică: Nu.

Mama: Din nou „nu“. Copilul acesta și-a găsit de joacă cu mine. O să-l învăț eu minte. Rică, o ascuți pe mama ta?

Rică: Nu.

Mama: Cum? Nu o ascuți tu pe mama ta?

Rică: Nu.

Mama: Ascuți tu de cineva?

Rică: Nu.

Mama: Nu ascuți pe nimeni?

Rică: Nu.

Mama: Chiar dacă te sfătuiește spre bine?

Rică: Nu.

Mama: Atunci eu plec. Sper că o să încui ușa după mine.

Rică: Nu.

Mama: Atunci ești atent să nu intre nimeni în casă?

Rică: Nu.

Mama: Chiar nu se poate înțelege nimeni cu tine?

Rică: Nu.

Mama: Din nou „nu“. Mai știi să spui și altceva în afară de „nu“?

Rică: Nu.

Mama: Am plecat. Să ai grijă!

Rică: Nu.

(Rică se ridică de pe scaun și se plimbă prin cameră.)

Scena III

Rică: Și-a plecat. Credeți că m-am deranjat să încui ușa sau să fiu atent, dacă intră cineva în casă? Nu, nu m-am deranjat. M-am trezit la un moment dat cu cineva în cameră. A venit la mine și mi-a pus mâna la gură să nu strig, pe urmă mi-a spus ...

Scena IV

(Apare în cameră hoțul. Rică așezat pe scaun era concentrat să se joace pe computer. Hoțul îi acoperă gura cu o mână și cu o altă mână îi interzice orice mișcare.)

Hoțul: Dacă te las liber, strigi? (Îi eliberează gura.)

Rică: Nu știu.

Hoțul: Ce nu știi?

Rică: Nu știu.

Hoțul: Pe tine nu te duce prea mult capul?

Rică: Nu știu.

Hoțul: Ce nu știi?

Rică: Nu știu.

Hoțul (Îl lasă liber, iar Rică își vede de computer.): E idiot. Nu știe. Mereu nu știe. Să-l leg de scaun și să-mi văd de treaba mea. (Scoate din buzunar o funie. Se uită la ea, pe urmă se răzgândește și o pune la loc în buzunar.) Și pentru ce l-aș lega? Oricum este inofensiv. El nu știe nimic. Totuși se joacă pe un laptop care mi-ar fi de folos. Aș câștiga bani frumoși în urma comercializării lui. (Către Rică.) Închide laptopul și dă-mi-l!

Rică: Nu știu.

Hoțul: Ce nu știi? Să închizi laptopul?

Rică: Nu știu.

Hoțul: Nu știu. Nu știu. Îl închid eu. (Se apropie de laptop și îl închide. Atunci Rică ia laptopul în brațe.)

Rică: Nu știu.

Hoțul: Dă-mi laptopul!.

Rică: Nu știu.

Hoțul: Laptopul.

Rică: Nu știu.

Hoțul: Îl strâng de gât.

Rică: Nu știu.

Hoțul începe să tragă de laptop. În cameră intră doi polițiști și-l imobilizează pe hoț.

Hoțul (către Rică): Tu i-ai chemat?

Rică: Nu știu.

Hoțul: Și eu care credeam că e un idiot.

Scena V

Rică: Ați văzut cum se rezolvă totul? Ieri un „nu“, pe urmă un „nu știu“, (zâmbind) un semnal on-line la poliție. Poate vă imaginați că sunt rău, neascultător. Nu e deloc așa. pur și simplu m-am săturat să mi se tot spună ce să fac. Sunt mic. Văd și eu că sunt mic, dar am și eu opinia mea. Mereu mi se spune să nu fac un lucru sau altul. Și eu știu să spun „nu“. Mereu mi se atrage atenția să fac doar ce doresc alții. Am învățat să spun „nu știu“. Dacă ar fi după mine aș inventa un joc de reeducare al adulților. Copiii să inventeze capcane, iar adulții să încerce să depășească fiecare obstacol. Nu capcane imposibile. Nu. De exemplu o capcană ar putea să fie imaginea unui copil care plânge. Adultul trebuie să descopere, privind contextul, de ce plânge copilul și să-l determine să nu mai plângă. Sau un copil nu mai dorește să comunice. Orice ar spune cel de lângă el, copilul nu dorește să vorbească. Aduștul trebuie să descopere cauza și să socializeze cu acel copil. Vedeți? Astfel de capcane aș inventa pentru adulți. Dacă vor termina jocul cu bine, vor reuși să se descurce cu orice copil. Copiii sunt foarte isteți. Trăiesc într-o lume a lor, iar adulții nu pot pătrunde acolo, fiindcă au crescut mari și au uitat secretele copilăriei.

Scena VI

(În cameră se întoarce un polițist.)

Polițistul: Laptopul. Avem nevoie de laptop ca probă. (Ia laptopul din brațele lui Rică și pleacă.)

Rică (trist): Am rămas fără laptop. Dacă aș fi ascultat-o pe mama și aș fi încuiat ușa, acum laptopul era la mine. Totuși, e bine să asculți pe cei înțelepți. (Un moment e liniște.) „Ascultarea este scara cea mai scurtă către cer.“ spunea Sf. Vasile cel Mare. (Un moment e liniște.) Eu am rămas cu ochii în pământ, în loc să alerg cu ajutorul laptopul spre alte zări.

În afara cercului

Piesă într-un act

Decorul: Un cerc. În interiorul cercului este desenat traseul de șotron. Lângă cerc, pe un scaun, stă

un bătrân și privește. Copiii stau pe jos, în cerc, în jurul șotronului. Se ridică doar când le vine rândul la joc.

Personajele: Trei băieți, trei fete și un bătrân.

Băieții și fetele joacă șotron.

Băiatul 1 aruncă pitricica în căsuța cu numărul 1 și începe să joace, dar la întoarcere uită pitricica.

Fata 1: Ai greșit! (râd toți)

Băiatul 2: E rândul meu!

Fata 2: E rândul unei fete!

Fata 3: Al meu! (Ridică pitricica, o aruncă în căsuța cu numărul 1 și începe să joace. Când trebuie să arunce pitricica la căuța cu numărul 2, greșește.)

Băiatul 2: Ai greșit! E rândul unui băiat! (Ia pitricica și începe jocul, dar când trebuie să arunce pitricica în căsuța cu numărul 3, greșește.)

Fata 2: Acum e rândul unei fete! (Ia pitricica și începe jocul, dar când să ridice pitricica se dezechilibrează.)

Fata 1: Ai greșit! E rândul meu! (Ia pitricica dar o aruncă pe linie și nu poate să înceapă jocul.)

Băiatul 1: E rândul băieților!

Băiatul 2 (Se adresează celui de-al treilea băiat.): Tu nu joci?

Băiatul 3: Nu am mai jucat niciodată șotron.

Fata 1: Nu e greu! Încearcă!

Fata 2: Da, încearcă!

Toți: Încearcă!

Băiatul 3: O să încerc!

Băiatul 1: Poftim pietricica! Trebuie să o arunci în căsuța numărul unu.

Băiatul 3 ia pietricica și o aruncă în afara cercului.

Fata 1 (îngrijorată): A aruncat pietricica în afara cercului!

Băiatul 1: Nu știe să se joce!

Băiatul 3: V-am spus că nu știu să mă joc!

Fata 2: A încălcat regulile jocului!

Fata 3: E de rău!

Băiatul 2 (către al treilea băiat): Ai ieșit din joc!

Fata 1: Trebuie pedepsit! A mutat jocul în afara cercului. Acum cine va aduce pietricica în cerc?

Băiatul 1: Nu e bine să părăsim cercul. Dacă părăsim cercul jocul s-a sfârșit!

Băiatul 2: Să ne dăm mâinile! (Se prind de mâini, în timp ce băiatul al treilea îi privește nedumerit lângă prima căsuță a sotronului. Copiii încep să rostească un descântec.)

Toți, fără al treilea băiat: Joc, joc și iar joc, / unu a fost început, / doi în parte-a fost făcut, / de trei abia ne-am atins / și jocul de unul dintre noi a fost închis. / Pietricica am pierdut, / victoria nu am văzut, dincolo de cerc am fost trimiși, / de neatenția unuia dintre noi învinși. / Spune-ne tu, joc! / Pe care să-l aruncăm în foc? / Cine-n apă să fie alungat? / Cine de pământ mâncat? / Cine înghițit de vânt? / Joc de foc / Unu / Joc de apă / Doi / Joc de pământ / Trei.

Băiatul 3: Încetați!

Fata 3: Acum a întrerup descântecul!

Fata 1: E de rău!

Fata 2: Să-l alungăm din cerc!

Băiatul 1: Nu se poate! Dincolo de cerc e sfârșitul jocului!

Băiatul 2: Dar cineva trebuie să ne arunce pietricica de dincolo de cerc!

Fata 1: Așa este! Avem nevoie de pietricică ca să terminăm jocul!

Fata 2: Să-l sacrificăm!

Băiatul 1: Dar el ne-a spus că nu știe să se joace!

Băiatul 2: Noi l-am obligat!

Fetele: Da! Așa este!

Băiatul 3: Mă duc după pietricică!

Cei cinci copii: Nu! Nu este bine să părăsești cercul!

(Băiatul 3 pășește în afara cercului, se împiedică și cade lângă pietricică.)

Fata 1: A căzut!

Fata 2: Nu poate să ne arunce pietricica!

Fata 3: Ceva îl împiedică!

Băiatul 1: Jocul!

Băiatul 2: Nu-l putem termina! Mi-e somn! (Adoarme cu capul într-o căsuță.)

Fata 1: Și mie mi-e somn! (Adoarme!)

Ceilați din cerc: Și mie, și mie mi-e somn! (Adorm toți cei din cerc.)

Bătrânul: Ai îndrăznit să calci regulile jocului și să părăsești cercul?

Băiatul 3: (Ia pietricica și o strânge și o privește.): Pietricica aceasta m-a salvat de cerc! Acum sunt liber să zbor, să ard, să plutesc. (Se ridică și aleargă fericit.)

Bătrânul: Ești condamnat la nefericire pentru că ai trișat ca să părăsești jocul și cercul!

Băiatul 3: Dar sunt fericit, foarte fericit!

Bătrânul: Ce este fericirea pentru tine?

Băiatul 3: Fericirea e libertate, eternitate, foc, apă, vânt, pământ!

Bătrânul: Ești pierdut!

Băiatul 3: Sunt o umbră ce zburdă de fericire! Sunt o năluca pentru cei care nu știu că dincolo de cerc începe adevărata viață!

Bătrânul: Încă n-ai înțeles ce ți s-a întâmplat.

Băiatul 3: Mi s-a întâmplat un lucru bun. Uite! Pot să ating stelele! (Decorul: Stele lăsate să atârne la capătul unor sfori. Băiatul 3 aleargă printre stele și le atinge. Pierde pietricica.)

Bătrânul: S-a rătăcit! E gata!

Băiatul 3: Mereu mi-am dorit să ating stelele. Am desenat o mulțime de stele ca să le înțeleg chipul. Le-am numărat colțurile! Unu, doi, trei, patru, cinci. Acum le ating.

Bătrânul: Nu înțelege ce i s-a întâmplat!

Băiatul 3: Văd! Acum văd!

Bătrânul: Ce vezi?

Băiatul 3: Stelele!

Bătrânul: Ce cauți?

Băiatul 3: Stelele! Mereu am căutat stelele și acum le-am găsit!

Bătrânul: După stele ai alergat când ai părăsit cercul?

Băiatul 3: Da, după stele! Pietricia era un motiv de evadare dintr-o pânză de păianjen. Pietricica! Unde e pietricica? Am pierdut pietricica!

Bătrânul: Ți-am spus că te-ai rătăcit!

Băiatul 3: Pietricica! (Se pune pe jos și se târăște căutând pietricica.)

Bătrânul: A pierdut-o! Nimeni nu mai poate găsi pietricica în afara cercului.

Băiatul 3: Ce dezordine! E atâta iarbă!

Bătrânul: Parcă erau stele!

Băiatul 3: Haos! Labirint!

Bătrânul: E pierdut! Nimeni nu e suficient de puternic ca să găsească pietricica în afara cercului.

Băiatul 3: Trebuie să o găsec! (Se agață de o stea și se ridică. Cade iarăși. Caută. Plânge.)

Bătrânul: În acest haos o să-și petreacă eternitatea!

Băiatul 3: Pietricica mea!

Bătrânul: Toți cei care au părăsit cercul și nu s-au supus regulilor jocului au sfârșit astfel. Orice joc are regulile lui pe care dacă nu le respecti ești pierdut.

Băiatul 3: O floare! (Culege o floare de jos.)

Bătrânul: A găsit o floare în haosul acesta! Cum se poate?

Băiatul 3: O speranță!

Bătrânul: E roșie!

Băiatul 3: Spune-mi floricia mea? / Unde s-a ascuns pietricica?

Bătrânul: Cum să-i răspundă floarea?

Băiatul 3: Poate dacă sap la a ta rădăcină / Pietricica mea o să vină. (Sapă cu mâinile și găsește pietricica.) Floarea mi-a adus

pietricica!

Bătrânul: A încălcat din nou regulile jocului! Nimeni nu a putut să găsească până la el pietricica pierdută!

Băiatul 3: (Aleargă spre cerc. Încearcă să pășească în cerc, dar nu poate.)

Bătrânul: Din moment ce ai părăsit cercul, nu te mai poți întoarce!

Băiatul 3: Aruncă pietricica în cerc!

Bătrânul: A aruncat pietricica! E pierdut! Acum nu se mai poate întoarce în cerc niciodată.

(Copiii din cerc se trezesc.)

Copiii: Pietricica! Să începem jocul! (Băiatul 1 ia pietricica și începe jocul.)

Băiatul 3: Stelele! Sunt singur! Doar eu și stelele mele. (Ia o stea în brațe!)

Bătrânul: Poate ai obosit! Vino să te odihnești în locul meu!

Băiatul 3: Îmi dai voie?

Bătrânul: Te rog!

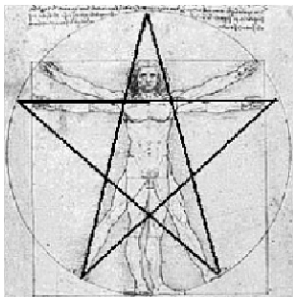
Bătrânul se ridică și băiatul îi ia locul.

Bătrânul: E timpul să mă retrag! Prea a fost greu cerul cu stele! (Pleacă.)

Băiatul 3: Să te întorci repede!

Bătrânul: Tu ai încălcat regulile jocului! Acum stelele sunt ale tale.

Băiatul 3: Câte stele, Doamne! Doar eu cu jocul meu și stelele mele!

Limbajul stelelor

Piesă într-un act

Decorul: O grădină, o bancă, un cer înstelat.

Personajele: Adam și Lioara.

(Adam și Lioara stau pe bancă și privesc cerul înstelat.)

Lioara: Mi-e teamă. Niciodată cerul n-a fost mai întunecat. Și totuși sunt stele. E atât de negru de parcă s-ar fi înecat într-un cazan cu smoală.

Adam: N-a răsărit luna încă!

Lioara: Dar e târziu. A trecut de miezul nopții. De ce nu răsare luna?

Adam: E o noapte fără lună.

(Lioara se ridică de pe bancă și face câțiva pași.)

Lioara: Adam!

Adam (mergând spre Lioara): Da, Lioara!

Lioara: Privește! (Arată lui Adam o formațiune de cinci stele ce alcătuiau împreună, așa cum erau poziționate, o pentagramă.

Adam: O pentagramă.

Lioara: Nicio constelație nu e în formă de pentagramă.

Adam: Ciudat!

Lioara: Trebuie să fie un semn!

Adam: E un semn! Doar ce a fost un mare cutremur într-o țară vecină și oamenii nu s-au depărtat de idoli lor.

Lioara: Nu înțeleg.

Adam: Nu e greu de înțeles. Iona!

Lioara: Ce este cu Iona?

Adam: Ai citit și tu Cartea lui Iona?

Lioara: Da, am citit.

Adam (O ia de mână pe Lioara, se așează pe bancă și privesc stelele.) Imaginează-ți că cerul acesta negru e o mare involburată ce înghite stelele.

Lioara: A înghițit luna.

Adam: Pe Iona.

Lioara: Înseamnă că peste trei ore o să răsară luna?

Adam: Spre dimineață, ca o regină albă, trecută în lumea celor ce nu mai au glas.

Lioara: Și Iona a fost eliberat de acel monstru marin după trei zile.

Adam: Și cei din cetatea Ninive au auzit de Dumnezeu lui Iona și s-au îndepărtat de calea cea rea.

Lioara: Și Dumnezeu s-a milostivit de ei, dar Iona nu a înțeles milostivirea lui Dumnezeu până ce viermele nu a înțepat vrejul ce-i ținea umbră.

Adam: Așa ne umbrim și noi pentru orice cărămidă care ne scapă printre degete. Cum să nu se milostivească Dumnezeu de cei care au început să vadă adevărul și să înfăptuiască dreptatea?

Lioara: Dar în timpul lui Noe când s-au deschis toate izvoarele apelor, omul a fost orb?

Adam: Ca și acum.

Lioara: (tristă) Ca acum.

Adam: Doar ce a trecut ziua în care ne-am amintit de „Tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul“ și acum se arată pe cer o pentagramă.

Lioara: Nici atunci oamenii n-au înțeles că Ioan Botezătorul a venit pe pământ cu duhul și puterea lui Ilie ca să deschidă calea Mântuitorului.

Adam: După cădere multe nu au mai înțeles oamenii.

Lioara: Înțeleg!

Adam: Ce?

Lioara: Nașterea lui Iisus Hristos a fost vestită de o stea.

Adam: Da?

Lioara: Venirea lui la finalul veacurilor nu poate să fie vestită decât de o altă stea sau un grup de stele ce formează o pentagramă. Pentagrama acesta e semnul Fiului Omului. A apărut pe cer acest semn despre care se credea că este o cruce. Totul e un simbol ca și venirea lui Ioan Botezătorul cu duhul lui Ilie.

Adam: Se credea bine că este o cruce. În pentagramă se poate

încadra perfect o cruce. Observi? (Arată spre formațiunea celor cinci stele.) Vârful pentagramei este spre răsărit, iar steaua din vârf lucește cel mai puternic. Acea stea ar putea fi matematic simbolul orei 12. Cele două stele ce sunt mai puțin luminoase pot simboliza orele 7 și 5 și alcătuiesc împreună cu cea din vârf un triunghi echilateral, iar stelele ce luminează aproape la fel de puternic ca steaua din vârf sunt orele 9 și 3, mediana ce taie triunghiul echilateral și formează pentagrama perfectă. (se uită cu atenție) Vârful pentagramei este spre est, iar baza este spre vest.

Lioara: De unde cunoști toate acestea?

Adam: Sunt câteva calcule matematice, nimic mai mult.

Lioara: Simboluri.

Adam: Pentagrama lui Leonardo da Vinci încadrează perfect omul. Capul omului e vârful pentagramei orientat spre răsărit și este simbolul literei A. Măinile sunt întinse, astfel încât punctul din mijloc, O, să fie vizibil, iar picioarele formează punctele de la baza pentagramei. „Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul.“ - Apocalipsa 22:13“

Lioara: În pentagramă se poate încadra perfect o cruce.

Adam: Nu doar o cruce, orice figură geometrică: romb, pătrat, cerc etc. Pentagrama e crucea universală, pentru că în mijlocul ei poți pune orice formă geometrică.

Lioara: Omul în pentagramă e simbolul crucii, iar această formațiune de cinci stele ivită pe cer într-o noapte fără lună la apusul sărbătorii „Tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul“ sunt semn mare.

Adam: Și omul doarme refuzând să privească semnul.

Lioara: Dacă i-ai spune să-l privească, ar râde. Nimeni nu ar crede.

Adam: Sunt timpuri în care omul se închină la idoli.

Lioara: Idoli?

Adam: E plin de idoli în jur: bani, palate, fetișuri.

Lioara: Ar putea să fie prezentat acest semn ca ceva fantastic într-o operă literară.

Adam: O să fie privit ca ceva ireal.

Lioara: Tu nu vezi nicio îndreptare a omului?

Adam: Sunt vremurile din urmă când trebuie să priveghem asemenea fecioarelor înțelepte, iar candelile să fie mereu pline cu untdelemn, să nu credem oricui spune că soarele este la dreapta sau la stânga, ci să călcăm drept. Sunt vremurile în care iubirea dintre oameni s-a pierdut și a lăsat loc egoismului și urii. Omul amețit de libertate a devenit individualist.

Lioara: Au fost multe, multe semne, iar omul nu le-a văzut.

Adam: Pecițile romanești erau în formă de pentagramă. Sigiliul lui Dumnezeu de pe inelul lui Solomon primit pe când se ruga în templu de la Arhanghelul Mihail era în formă de pentagramă. Cu el avea stăpânire asupra demonilor. Pentagrama lui David.

Lioara: Iisus e din neamul lui David, prin urmare semnul Fiului Omului este o pentagramă în care se încadrează perfect o cruce.

Adam: Sunt multe simboluri ale vremurilor de pe urmă ca și a celor dintâi. Plânsul Rahelei, soția lui Iacov ce și-a văzut urmașii, copiii, omorâți din ordinul lui Irod se va mai auzi o dată la finalul veacurilor „Vai de cele însărcinate și de cele ce vor alăpta în zilele acelea!” (Matei 24, 19)

Lioara: Trist, foarte trist.

Adam: Toate se vor împlini, dar omul poate să amâne vremea de pe urmă prin îndreptare și dragoste, precum cei din cetatea Ninive. Semne sunt, dar el nu le vede.

Lioara: O pentagramă de foc de stele.

Adam (privind cerul): E ora 3, ceasul al nouălea!

Lioara: Luna! A răsărit luna!

Adam: E semn greu! Fiecare stea e o pecete ce o să fie deschisă.

Lioara: Deschidera pecetilor?

Adam: E greu de priceput ce se află dincolo de puterea omenească. Vino! (O ia pe Lioara de mână, se ridică de pe bancă și încep să se plimbe.)

Lioara: Adam!

Adam: Da, Lioara!

Lioara: Eu sunt individualistă. De fapt, mult timp am fost

individualistă. Nu am avut încredere decât în mine.

Adam: E bine că ai avut încredere în tine. O plantă nu poate să se înalțe, dacă nu are încredere în ea. Omul nu poate să plece din zorii zilei spre soarele de amiază, dacă nu are încredere în el însuși.

Lioara: Nu înțeleg.

Adam: Trebuie să te cunoști pe tine, ca să poți înțelege mai târziu limajul stelelor.

Lioara: Bunica mea avea un brâu din șapte împletituri. Le-am numărat. Erau șapte ca zilele săptămânii, zilele creației. Am întreb-o ce simbolizează brăul ei și mi-a răspuns că fiecare împletitură e un drum, în total șapte drumuri ale omului în viață.

Adam: La șapte luni se poate naște om din pântecul mamei, nu e nevoie să aștepte până la ceasul al nouălea.

Lioara: Pe catrințele ce cădeau pe sub brăul cu șapte drumuri erau cusute flori de castan, frunze de castan și castane, semn că toamna, bătrânețea, vestul a venit și fructele castanului devin hrană pentru iarnă.

Adam: Toate vorbesc de iarnă.

Lioara: Și stelele?

Adam: Mai cu seamă stelele.

(Se așează pe bancă. Adam se întinde pe spate și își așează capul în poala Lioarei. Lioara îl mângâie pe cap.)

Lioara: Acum e lumină.

Adam: Până când?

Lioara: Atâta timp cât omul va cunoște limbajul stelelor, lumina o să-l însoțească.

Adam: O pentagramă.

În căutarea luminii

(Teatru pentru copii)

Decorul: O stradă prăfuită

Personaje: Orbul, Tânărul, Bătrâna, Copilul 1, Copilul 2, Femeia tânără care curăță mere, Omul amețit de băutură.)

(Un bătrân merge pe drum ajutat de o bătrână. Într-un colț al străzii o femeia tânără curăță mere. Doi copii se joacă.)

Femeia tânără care curăță mere:

Mere, mere de vânzare!

Mere bune și gustoase,

Rumene și sățioase.

(În timp ce copiii aleargă, dansează, iar bătrânii merg sovăielnic se aude cântecul „A, a, a, acum e toamnă, da!“ „A, a, a, acum e toamnă, da! / Frunza-n codru-ngălbenește, / Iarba-n câmp se veștejește, / A, a, a acum e toamnă da! / E, e, e, plăcută vreme e! / Mere, prune, nuci și pere, / Noi avem după plăcere. / E, e, e, plăcută vreme e! / I, i, i, veniți copii la vii! / Strugurele must se f a c e / Ș i n o u ă m u s t u l n e p l a c e , / I, i, i veniți copii la vii! / O, o, o, se duc cocorii-n stol. / Se duc cucu și rândunele, / Și ne pare rău de ele, / O, o, o, se duc cocorii-n stol! / U, u, u, a venit și frigul. / Toamna rodnică-a trecut, / Haine groase ne-am făcut, / U, u, u, a venit și frigul.“

Copilul 1 (către Copilul 2):

Hai să cumpărăm un măr!

Copilul 2:

Pe care să-l împărțim,

La joacă iar să pornim.

(Copiii cumpără un măr și-l mănâncă împreună așezați pe o piatră mare aflată pe drum.)

Bătrânul:

În copac eu m-am născut,

Frunză verde am crescut,

Vântul lin m-a legănat,

Soarele m-a mângâiat,
Dar a venit toamna grea,
De mi-a întunecat verderea,
Din copac eu am căzut,
În rugină m-am zbatut,
Doar o mândră turturea,
Credincioasă soață a mea,
De mână m-a luat
Și prin lume m-a purtat,
Pe la doctori m-a plimbat,
Dar lumină n-am aflat.

Bătrâna:

Spicul luminează-n câmp,
Din pâine-o să te-mpărtășești curând,
Fecioarele candelile au aprins,
Haine de nuntă ne-au trimis.

(Copiii termină de mâncat mărul și încep să alerge unul după altul, răsturnându-l pe bătrân.)

Copilul 1:

În drumul meu te-ai ivit,
Fără cuget te-am lovit,
Fiindcă nu m-ai observat,
La pământ eu te-am culcat
Ca pe iarba de pe glie,
Cosită cu strășnicie.

Bătrâna (ajutând bătrânul să se ridice):

Lumina l-a părăsit,
Întunericul l-a acoperit,
Sita de păianjen i-a pregătit
Și bătrânul a orbit,
Dar tu ești băiat luminos,
De ce l-ai trântit pe jos?

Copilul 1:

În calea mea a apărut
Și jocul aș fi pierdut,
Mai bine l-am răsturnat
Și jocul am câștigat.

Femeia tânără care curăță mere:

Soarele e la apus,
Lumina-n nori s-a ascuns,
Bătrânul țărâna a sărutat
Și copilul mângâiere nu i-a dat.
(Își face apariția un tânăr.)
Tânărul (Risipește merele femeii.)
Tânărul:
Femeia iar a vorbit,
Ea, care pe Adam l-a robit,
Pe pământ l-a înlănțuit.
Ce contează, dacă pe bătrân au răsturnat?
O lecție de viață i-au dat,
Cine-i mai puternic a rezistat.
Femeia tânără care curăță mere (adunând merele risipite):
Un șarpe-n măr am găsit
Și lumina m-a părăsit.
Tânărul:
Ca să nu fii singură-n păcat
Și pe-Adam tu ai chemat.
Bătrâna (către cei doi tineri):
N-ați plecat încă la drum!
Femeia tânără ce curăță mere:
Un drum lung și arcuit,
Mere eu am curățit,
Dar pe-Adam nu l-am găsit,
Frunza-n pom s-a ofilit,
Turtureaua-a adormit
Și a căzut iarnă grea
Peste grădina mea.
Tânărul:
Și-au înghețat merele,
Merele și candelile,
Ca să nu mai strălucești
Și pe om ca să-l vrăjești,
Orb după tine să-l cari,
Cu el lumea să o ari.
Bătrâna:
Încă nu ați înțeles,

Cum gândul devine mers,
Râul cum devine soare
Și pământul sfântă floare?

Tânărul:

Și-ai înțeles dumneata
Cu ce se mănâncă lumea?
Eu am grădini și izvoare,
Bani de aur și ogoare,
Științele am studiat,
Lumea-ntreagă am umblat,
De toate m-am bucurat.

Bătrânul (ce a fost așezat de bătrână pe o piatră):

Dar lumină n-ai aflat.

Tânărul:

Și un orb ca dumneata
A aflat ce este lumina?

(Copiii aleargă spre niște pietre de pe marginea drumului și se așează pe ele.)

Copilul 2:

A apărut pe cer o stea.

Copilul 1:

Aceea este steaua mea.

Copilul 2:

A mea, eu i-am zărit lumina.

(Tânărul se așează lângă femeia ce a reînceput să curețe merele și din când în când mușcă dintr-un măr. Bătrâna se apropie de cei doi copii și se așează lângă ei.)

Bătrâna:

Ascultați copii!

(Se aude cântecul „Steluța jucăușă“ „Steluță Jucăușă / Stea luminoasă, / Noaptea se lasă, / Pâlpâie steluța, / Doarme-n grajd vacuța, / Văcuța și vițelul, / Oița și cu mielul, / Cloșca și puiștii, / Mama cu micuții, / Toți sunt lângă mami, / Și fac nani, nani!“)

Copilul 1:

Mie nu mi-e somn,
O să număr stelele până adorm,
Multe încă n-au apărut
Și întuneric deplin nu s-a făcut.

(Se aude cântecul „Strălucești, micuță stea“ „Strălucești micuță stea / Stai deasupra norilor / Diamant strălucitor / Dar ce ești, nu pot afla... / Strălucești, micuță stea / Dar ce ești, nu pot afla... / Iar cand soarele-a apus / Și lumina lui s-a dus / Tu, micuță, strălucești / Toată noaptea mă pazești... / Stralucești, micuță stea / Dar ce ești, nu pot afla...“

Femeia tânără care curăță mere:

Încep cele o mie și una de nopți,
Când Seherezada ochii sultanului deschidea
Și el povestea asculta.

Tânărul:

Așa Adam pe Eva a cruțat,
Cu povești a fost înșelat.

Bătrânul:

Încă lumina nu ați aflat
Și vă certați neîncetat.

Tânărul:

Un orb despre lumină vorbește,
Dar singur nu se călăuzește.

Bătrânul:

Am avut în viața mea,
Un prieten ce Gheorghe-l chema,
Cu tine, tinere, semăna,
Toată lumea cucerea,
Și mândru, nevoie mare, era.

Tânărul:

Și Gheorghe a descoperit lumina?

Bătrânul:

Ascultă!

(Se aude cântecul „Gheorghe, Gheorghe“ „Când eram flăcău în sat / Păunașul codrului, voinicelu' Motrului / Voinicelul Motrului / Cântam seara pe uliță / Cântam seara pe uliță / Scoteam mândrele-n portiță / De umbla vorba jurată / Că țin mândrele la poartă / Le iubeam, nu le iubeam / Le iubeam, nu le iubeam / Dar de cântat le cântam / Dar de cântat le cântam / [...] / Of, of, of, cum trecu vremea / Of, of, of, cum trecu vremea / Și-mi zic mândruțele nenea / [...] / Gheorghe, mă Gheorghe / Unde-ți e s t e g â n d u l ? / G h e o r g h e

Unde-ți este gândul? / Mă gandesc cum trecu timpul / Și-uite c-ajunsăi bunicu' / Azi cântă lautele, / Dupa aia goarneau, / Gheorghe, Gheorghe, Gheorghe / Strig la Gheorghe, nu m-aude / Nici pamantul nu-mi răspunde / Îmi răspund doar frunzele / Motrul și păsările / Că pe aștia le-a cântat / Gheorghe cât a fost băiat / Pe ulița lui din sat / Trec babe la tămâiat / [...] / Strig la Gheorghe, nu m-aude / Nici pământul nu-mi raspunde / Gheorghe.“

Femeia tânără ce curăță mere:

Totul este deșertăciune,

Tot ce a fost și o să fie-n această lume.

Tânărul:

Dacă viața din plin ți-o trăiești,

Mulțumire dobândești.

Femeia tânără care curăță mere:

Mulțumirea vine din rodul bogat

Ce toamna l-ai adunat,

Nu din roua de pe flori

Și din cântecul de viori,

Roua-n soare a apus,

Greieru-n iarnă-i distrus.

(Se aude cântecul „Greierele și furnica“ „A cântat o vară-ntreagă la chitară / Greierele indolent / Însă se trezi deodată din visare / Când gerul se simți prezent / [...] / Hai să ceară la furnică împrumut / Să îi dea vreo două boabe de secară / Pentru ea nu va fi mult / [...] / Știți și voi că furnicuța-i muncitoare / Dar poate voi nu știți ceva / Să dea orișicui mâncare chef nu are / Greierelui îi zise așa: / -Astă vară ce-ai păzit? / - Dacă nu e cu bănat, zi și noapte am cântat / Pentru mine pentru toți. / - Joacă acuma dacă poți.“

Bătrâna:

Cinci fecioare înțelepte

Untdelemn pentru candelu au luat,

Iar cinci fecioare nepricepute,

Fără untdelemn în cadelu au plecat.

Când mirele a venit,

Fecioarele înțelepte candelule au pregătit,

Cele nepricepute după untdelemn au plecat,

La nuntă au întârziat
Și-n întuneric, afară, au rămas,
Precum greierele a rămas nemâncat
Și orbul neluminat.
Bătrânul:
Neînțeleptele lumină n-au aflat.
Tânărul:
Iarăși orbul a vorbit.
Femeia tânără ce curăță mere:
Oedip până n-a orbit,
Adevărul a ocolit,
N-a cunoscut cu cine s-a căsătorit
Și ce viață tragică a dobândit.
Tânărul (Se apropie de bătrân.)
Orbule, aflat-ai oare
Care-i cea mai albă floare?
Bătrânul:
Albă-i floarea inimii.
Tânărul:
A-mbătrânit și a orbit,
Dar cea mai albă floare n-a găsit.
Bătrâna:
Albă floare-i dragostea,
Doar lumină are-n ea.
Tânărul:
Dragostea?
Femeia tânără ce curăță mere:
O mie și una de nopți,
Ca Adam să înțeleagă
Tot ce dragostea leagă.
Tânărul (închizând ochii și încercând să meargă):
Sunt ca un om ce a băut
Și întunericul peste ochi i-a căzut.
Bătrânul:
Deschide ochiul sufleteșc!
Bătrâna:
Ce vezi?
Tânărul (călcând cu grijă în întuneric):

Lumină, dragoste zăresc,
Pe Iisus ce viața și-a dat
Ca să ne izbăvească de păcat.

Copilul 1:

Lumina-i dragoste, bunico?

Bătrâna:

Lumina-i rodul dragostei.

Copilul 2:

Și noi suntem copiii ei?

Femeia tânără care curăță mere:

Dragostea-i cea care rămâne

Și când soarele apune,

Fără ea lumina n-ar exista

Și viața-n întuneric ar înceta.

(Își face apariția un om amețit de băutură care în drumul lui se izbește de tânărul ce a închis ochii, iar acesta cade peste bătrân. Atât bătrânul orb, cât și tânărul cu ochii închiși caută piatra în întuneric, încercând să se agațe de ea ca să se ridice.)

Omul amețit de băutură (râzând):

Se pare că am ajuns în Țara Orbilor.

(Se apleacă să-i ajute pe cei căzuți, dar cade și el. Toți trei încearcă să se ridice. După ce se ridică unul, de exemplu, tânărul, se ridică și omul amețit de băutură care se împiedică în el și cad iarăși amândoi. La fel se întâmplă și când se ridică bătrânul urmat de omul amețit de băutură. În acest timp copiii aleargă spre femeia ce curăță mere.)

Copilul 1:

Mamă, tata și bunicul au căzut!

Femeia tânără ce curăță mere:

Amândoi s-au rătăcit,

Când lumina au crezut că au găsit,

De nectarul ei au amețit

Ca Noe după ce vie a sădit.

Bătrâna (apropiindu-se de copii):

Floarea albă-a dragostei

Are untdelemnul ei,

Viu trebuie să-l păzești,

Ca orb tu să nu sfârșești.

Cândva, în noaptea sfântă

Piesă într-un act (Scenetă)

Povestitorul:

Azi pe cerul infinit
O stea mândră a strălucit,
Îngerii pe nori zburau,
Osanale ei cântau.

(Colinda „Steaua sus răsare“)

Povestitorul:

Și sub cer toată natura
Cântă imnuri, iar făptura
Slavă aduce pe pământ
Domnului Prea Bun și Sfânt.

Paradisul e în toate
Și sfințenie-n libertate,
Noaptea sfântă, luminoasă,
Căci Dumnezeu ne veghează.

Prin profeți ni s-a vestit,
Căci pe Fiul Său iubit,
Dumnezeu o să-l trimită,
Moartea va fi biruită.

(Colinda „O ce veste
minunată“)

Povestitorul:

Și un înger lin coboară,
Cu căldură înconjoară
Păstorii de lângă foc,
Oprindu-i din a lor joc.

Cu o veste minunată,
Fruntea lor încordată
O încununează azi
Și le șterge al lor necaz:

Îngerul:

Sculați păstori, vă grăbiți
Și spre staul să porniți,
Că astăzi pe-acest pământ
S-a născut un Domn Prea

Sfânt.

Cei săraci pribegi și goi.

Iată steaua luminoasă,
Îngerii în cor serbează
Nașterea lui Mesia,
Acum s-a-mplinit prorocia.

Povestitorul:
Păstorii-n glas îngeresc
Colind mândru ei grăiesc
Și la staul se grăbesc,
Lui Dumnezeu mulțumesc.

(Colinda „Trei păstori“)

Povestitorul:
Într-o iesle stă Iisus,
În sărac locaș, de sus
Pe pământ, întru smerenie
A venit, spre mângâiere.

Boi cu aburul ușor,
Miei zglobii, încetișor,
Încălzeau pe Cel Prea Bun,
În sălașul lui Crăciun.

O lumină-i înconjoară
Și păstorii-ncet intrară
Să se-nchine cu sfială,
Cu căldură-n inimioară.

Păstorul I:
Maică Sfântă ne iertați
C-am venit să ne lăsați,
Să ne închinăm și noi,

Păstorul II:
Pe când la foc ne încălzeam,
Glas de înger auzeam
Și-am aflat că s-a născut
În acest sărac locaș
Cel Fără-de-nceput.

Maica Domnului:
Îndrăzniți sărmani păstori,
Dumnezeu v-a trimis pe voi,
Căci smerenia El iubește
Și pe tot cel ce adevărul,
Binele înfăptuiește.

(Colinda „La Viflaim, colo-n
jos“)

Povestitorul:
De la răsărit cu-alai
Au pornit la drum trei crai
După steaua ce le-a vestit
Că-mpăratul a venit
Pe pământ spre bucurie,
Spre izbândă, izbăvire
Și la Irod a ajuns
Când steaua-n nori s-a ascuns.

(Colinda „Trei crai de la
răsărit“)

Magul I:
Împărate mult lăudate
Ne iertați că pe-nserate
Am venit să deranjăm

Cu o-ntrebare să aflăm;
Unde pe acest pământ
S-a născut un Prunc Prea
Sfânt,
S-a născut un Împărat
Mult iubit și așteptat?

Magul II:
De-aveți știre te-am ruga
Veste mare de ne-ați da,
Căci o stea ne-a călăuzit,
Spre al tău ținut am venit.

Irod:
Împărat prea luminat
Să se nască a cutezat?
Dar mergeți degrabă și mă
vestiți
Dacă pe Prunc găsiți.

C-am să vin să mă închin
Pruncului ce semn divin
S-a numit Mare-Împărat
Și o lume-ntreagă l-a așteptat.

Povestitorul:
Magii cum iar au pornit
Steaua ce bucurie a vestit
Pe cer iar a răsărit
Și spre sălașul sfânt i-a
călăuzit.

În lăcaș ei au intrat
Și la Prunc s-au închinat,
Mândru ei au cuvântat,
Cu daruri l-au onorat.

Magul III
De la răsărit am venit,
După o stea ne-am călăuzit,
Căci pe cerul infinit
Mare semn noi am zărit.

Împărat blând ne-a fost trimis
Și răul a fost învins,
Închinare am venit
Să-i aducem ne-am grăbit.

Magul I:
Eu Baltazar mă numesc
Iar craii ce mă-nsoțesc
Sunt Gașpar și Melchior
Și-am venit încetișor,
După o stea prea luminoasă,
Să slăvim minune frumoasă
Și daruri noi i-am adus
Pruncului trimis nouă de sus.

Magul II:
Aur, căci e împărat
Mult vestit și așteptat,
Tămâie că-i cărturar
Și smirnă, smerit, scump dar.

Povestitorul:
Magii-n vis au fost vestiți:

Îngerul II:
Pe Irod să-l ocoliți,
Căci cu viclenie vrea
Pruncului viața să-i ia.

Povestitorul:

La Iosif apoi în vis,
Din frumosul paradis,
Un înger a apărut,
Sfătuindu-l i-a cerut:

Îngerul I:

Ia pe Prunc și Mama Sa
Și în noaptea asta
Spre Egipt vă grăbiți,
Viața pruncului să păziți.

Povestitorul:

Glas de jale se-auzea,
Rahela amar plângea:

Rahela:

Copilașii mei iubiți,
Foarte scumpi și doriți,
Irod crudul v-a răpus,
În nebunia-i a distrus,
Suflet de mamă a străpuns,
Pentru tron, împărăție,
Pentru pământeasca-i măreție.

Povestitorul:

În Egipt Iisus creștea,
Lângă Iosif, mama sa
Și cu duhul se-ntărea
Pentru a salva lumea.

Magii

Piesă într-un act (Scenetă)

Povestitorul:

Cândva, în luna lui Undrea,
Infinitul a născut o stea;
Semn divin a luminat,
S-a născut al cerurilor Împărat.

Într-un staul, în Betleem,
Ca viață veșnică s-avem,
S-a născut pruncul Iisus,
Fiul Tatălui de Sus.

De la răsărit trei crai
Care au citit al stelei grai,
Minunea au pornit a căuta
Și-n drumul lor pe Irod a întreba:

Magul I:

- Împărate mult lăudat,
Ne iertați că pe-nserat,
Am îndrăznit să vă deranjăm,
O întrebare să vă adresăm!

Magul II:

Călăuziți de-o stea am venit,
Să ne-nchinăm Împăratului mărit;
Care astăzi s-a născut
În acest frumos ținut.

Magul III:

De-aveți știre, v-am ruga
Să ne-ndrumați spre nașterea sa.

Irod:

Împărat mare a cutezat
Să se nască și să fie lăudat?

Știre n-am, dar v-aș ruga,
Pruncul Sfânt de-l veți afla;
Să mă anunțați și pe mine,
Să mă-nchin cum se cuvine.

Povestitorul:

Magii numai ce-au plecat,
Căci steaua drumul iarăși le-a luminat,
Spre Betleem i-a îndrumat
Și-n staul ei au intrat.

Magul I:

Minunea ce-n stele am citit,
În față ne-a răsărit.

Magul II:

Ne-nchinăm Ție, Prunc Sfânt,
Ce te-ai născut pe-acest pământ.

Magul III:

Noi, craii Baltazar, Gașpar și Melchior,
Am venit aici după steaua din nor;
Aur, smirnă și tămâie în dar i-am adus,
Pruncului ce ne-a fost trimis de Sus.

Povestitorul:

Îngerul Domnului crailor s-a arătat
Și-napoi, pe altă cale au plecat,
Fiindcă Irod căuta,
Viața pruncului să ia.

Vine, vine primăvara!

Piesă într-un act (Scenetă)

Povestitorul:

Azi în câmp s-au adunat
Toate florile la sfat,
Se găsesc de sărbătoare
Primăvara-i pe răzoare.

Cântec:

„Vine, vine primăvara,
Se aşterne-n toată ţara,
Floricele pe câmpii
Hai să le-adunăm, copii.“

Ghiocelul:

Eu mi-am ținut haină albă,
Mi-am scos capul din zăpadă,
De la ea am învățat
Să fiu pur, să fiu curat.

Azi sub soare strălucesc,
Câmpul eu împodobesc,
Printre iarbă strălucesc
Și ghiocel mă numesc.

Cântec:

„Crește, crește iarba verde,
Ciocârlia-n munți se pierde,

Haideți s-ascultam, copii
Al ei cântec din câmpii.“

„Cucu, cucu strigă tare
Picpalacul-n lunca sare
Mieii zburdă pe câmpii,
Haide să-i vedem, copii.“

Toporașul:

Azi lumina-am cunoscut,
Toporaș prin iarbă ascuns,
Am văzut și păsărele,
Sturzi, berze și rândunele.

Toate imnuri îmi înalță
Iar natura prinde viață,
Peste tot e sărbătoare,
Apă vie prin izvoare.

Cântec:

Cu zambila mă întrec
Și sub soare îmi petrec.

(pe notele cântecului „Vine,
vine primăvara“):

Cântec:

Cântă, cântă toată făptura
Că a înverzit natura,
Primăvara a sosit
Tot pământu-i fericit.

(pe notele cântecului „Vine,
vine primăvara“):

Râde, cântă clopoțelul,
Vântul, apa lin doinește,
Cristalin când bate vântul
Și mângâie tot pământul.

Lăcrimioara:

Povestitorul:

Azi o fată-n joc m-a rupt,
Prin cosiță-i m-a țesut,
Floricele albe i-am dat,
Sufletul i-am bucurat.

Panseluțe, toporaș,
Narcise și voi surați
Toată lumea ați veselit
Azi când câmpul a-nverzit,
Când pădurea a-nfrunzit
Când vântul nu-i răgușit,
Când izvoarele doinesc
Și păsărelele ciripesc.

Lăcrimioară mă numesc
Și sufletul veselesc,
Flori, surate, vă bucurați!
Azi suntem lumii-împărați.

Cântec:

Cântec:

(pe notele cântecului „Vine,
vine primăvara“):

(pe notele cântecului „Vine,
vine primăvara“):

Țese, țese floriceaua,
Că a înflorit iar țara,
Culori multe pe câmpii
Ca să le-adunăm copii.

Saltă, saltă căprioara,
Că a înverzit iar țara,
Hai să ne jucăm copii,
Jocuri multe pe câmpii.

Laleaua:

Spiritul primăverii:

Câte haine mi-am țesut,
Căci doar lalea sunt,

Haideți și voi căprioare,
Iepurași, voi rozătoare,
Mielușei în sus sălțați,
Cu toții vă bucurați.

Povestitorul:

Astăzi câmpul a-nverzit
Tot pământu-i fericit,
Copii cântă, florile cresc,
Mâțișorii-nmuguresc.

Din codri încetișor răsună
Vântul, apa de izvor,
Insectele-n jocul lor
Se-ntreceau cântând în zbor.

Rândunele, cocostârci,
Ciocârlia cânta-n lunci,
Toate din flaut doinesc,
Primăvara o vestesc.

Cântec:

(pe notele cântecului „Vine, vine primăvara“):

Mândră, mândră primăvara,
Bun venit la noi în țară!
Băieți, fete, voi copii,
Jucați hora pe câmpii.

Fata babei se mărită

(Teatru pentru copii)

Piesă într-un act

Personajele: X, Y, Fata babei, Fata moșului,
Sfânta Duminică, Fiul risipitor, Floarea 1,

Floarea 2, Floarea 3, Cain, Abel.

Decorul: O stradă mărginită de câteva case țărănești.

Se aude cântecul „Mi-a zis mama ca mi-o da“ „A zis mama ca mi-o da, / Văleleu, văleleu, / Zestre când m-oi mărita, / Văleu, văleu, văleleu. / Douăzeci de perne mici, / Văleleu, văleleu, / Toate pline cu furnici, / Văleu, văleu, văleleu. / Douăzeci de perne mari, / Văleleu, văleleu, / Toate pline cu țânțari, / Valeu, văleu, văleleu. / Douăzeci de perne moi, / Văleleu, văleleu, / Toate pline de gunoi, / Văleu, văleu, văleleu.“

Scena 1

(X și Y merg prin sat și cheamă oamenii la nuntă. În mână au o ploscă cu răchie.)

X: Hai la nuntă! Nuntă mare o să fie!

Floarea 1 (ieșind în fața casei): Cine se mărită?

Y (întinzându-i plosca cu răchie): Fata babei cu Fiul risipitor.

Floarea 1 (ia plosca și închină): Să trăiască! Să jucăm la nuntă!

X: Hai la nuntă! Fata babei se mărită!

Floarea 2 (din fața casei primind și ea plosca de la Y): Casă de piatră! Doamne ajută! Să fie-ntr-un ceas bun!

X: Nuntă mare o să fie-n sat. Se mărită fata babei cu fiul cel risipitor.

Floarea 3 (refuzând plosca): N-o să stea piatră pe piatră. Nunta aceasta nu e bună. Fata babei lenevește, / iară fiul risipește, / de când am fost floare-n sat, / așa nuntă n-am aflat.

Y: Fiul risipitor din greșelile lui a învățat. De când s-a întors acasă, / la câmp cu fratele său iasă, / iar tatăl la ospăț îi poștește / și vițelul cel îngrășat jertfește.

Floarea 3: S-a întors cu umilință, / tatăl l-a iertat pentru a sa căință, / dar cu fata babei s-a încurcat / și vițelul degeaba a mâncat.

X: Fata babei a muncit. / De la Sfânta Duminică cu o ladă mare de zestre a venit.

Y: Hai la nuntă! (Se depărtează, iar femeile se întorc în casă.)

Scena 2

(Își fac apariția Cain și Abel cu câte o ladă. Se așează fiecare pe lada lui.)

Abel: Fata moșului mi-a dat lada ei de zestre să o am în grijă. O să mă plătească cu un sfert din ce are în ladă.

Cain (râzând): O ladă mică și veche ce-ar putea avea așa de valoros în ea?

Abel: Lucrurile valoroase sunt închise în cele mai vechi lăzi, Cain.

Cain: Nimeni nu pune un lucru valoros într-un ambalaj mâncat de vreme, Abel. Fata babei mi-a lăsat în grijă lada ei primită de la Sfânta Duminică, o ladă mare și nouă.

Abel: Sfânta Duminică te lasă să alegi / drumul pe care-n viață dorești să călătorești. Dacă pragul i-ai trecut / o rugăciune ai făcut / la copilașii ei de mâncare ai dat / o ladă să-ți alegi te-a lăsat. Fata moșneagului a ales o ladă după munca ei.

Cain: Fata babei e înțeleaptă. / De ce să alegă o ladă urâtă și neagră?

Abel: Modestia și înțelepciunea fac casă bună și nu aleg lucrurile grandioase. Lucrurile mărețe ascunse în ființe umile aleargă după cei care merită și-i înalță pe vârfuri de munte.

Cain: Ridică-te să văd cât de grea este lada ta!

Abel (ridicându-se): E ușoară.

(Cain ridică lada lui Abel, pe urmă pe a lui.)

Cain: Ce să primești dintr-o ladă veche și aproape goală? Lada mea e nouă și plină, / abia o poți ridica / și un sfert din ea e plata

mea.

Abel: Eu sunt mulțumit cu plata mea.

Cain: Pe a cărui ladă soarele strălucește, / înseamnă că plată bună el primește.

(O lumină puternică a înconjurat lada lui Abel.)

Cain: Din nou spre jetfa ta / lumina se plecă / și nu spre a mea.
(Cain lasă lada în stradă și pleacă supărat. Abel îl urmează ducând lada cea veche pe umăr.)

Scena 3

(Fata babei intră în scenă ținându-se de mână cu Fiul risipitor.)

Fata babei: Lada mea! Orgoliosul de Cain nu-i bun nici să păzească o ladă. E mai bine așa, oricum nu-l plăteam.

Fiul risipitor: Eu prin lume am umblat / cât am avut bani m-am distrat / toată lumea m-a iubit / fără avere ești nimic.

Fata babei: Fiu risipitor ai devenit.

Fiul risipitor: Fată a babei laudăroasă, leneșă și-orgolioasă.

Fata babei: Vai, cu cine mă mărit!

Fiul risipitor: Nimeni altul nu te-ar fi luat.

Fata babei: Tu de ce mă iei, din lăcomie?

Fiul risipitor: Pentru lada ta, mare este ea. O să plecăm cu ea în lume.

Fata babei: E frumos în lume?

Fiul risipitor: Bani să ai, că pe urmă fericirea vine.

Fata babei: Fata moșului mi-a spus că fericirea o găsești în dragoste, în familie, în tot ceea ce este bun, în lucrurile neînsemnate.

Fiul risipitor: De ce nu ai ales o ladă neînsemnată ca ea?

Fata babei: Ai dreptate. O să plecăm în lume și o să nu bucurăm de toate plăcerile, căci lada e mare.

Fiul risipitor: Să aruncăm o privire în ladă înainte de a pleca.
(Deschide lada. Din ea ies balauri.)

(Se aude cântecul: „Dinozauri, dinozauri / Parca-ar fi niște balauri / Dinozauri, dinozauri / Toata ziua-s pe coclauri. / Heeei! /

Dintre toți e cel mai tare / Tyrannosaurus Rex / Toata lumea tre' să-l știe / Îl găsiți pe loc în dex / Are gheară, dinți uriași / Și e cel mai fioros / El zdrobea pe oricine în cale / Și-l mânca cu tot cu os.“)

(Apare Sfânta Duminică și la un semn al ei balaurii se retrag în ladă.)

Fata babei: Mulțumim, Sfântă Duminică! Ne-ai salvat viața!

Sfânta Duminică: De acum înainte să megeți pe drumul cel bun în viață, departe de lăcomie, lene și risipă!

Fiul risipitor: Mulțumesc pentru a doua șansă!

(Sfânta Duminică pleacă ducând cu ea și lada cu balauri.)

Fiul risipitor: Cum să te mai iau eu de soție fără zestre?

(Fata moșului apare pe scenă cu lada veche.)

Fata moșului: Sora mea are zestre. Jumătate din această ladă o să-i dăruiesc ei ca dar de nuntă, un sfert îmi rămâne mie, iar un sfert e plata lui Abel.

Fiul risipitor: Cine știe ce balauri mai se ascund și în lada aceasta.

(Fata moșului deschide lada și toți observă că este plină cu bijuterii.)

Fiul risipitor: Suntem bogați!

Fata babei: Adevărata bogăție e zâmbetul pe care-l poți culege de pe buzele aproapelui atunci când îl ajuți.

Fata babei (râzând): Până la urmă mă căsătoresc!

Fata moșului: Să păstrezi viu darul care l-ai primit pentru a fi mereu fericită!

Scena 4

(Toate personajele apar în scenă și încep să joace hora miresei.)

X: Fata babei se mărită!

Unde să mă ascund?

Piesă într-un act

Decorul: O cameră mobilată.

Personaje: Grasul, Pitic,

Săgeată, Chelu, Love, Time, Death.

Grasul se plimbă prin cameră.

Grasul: Unde să mă ascund? Trebuie să mă ascund. Dar unde? (Se apropie de dulap.) În dulap? (Deschide dulapul.) Nu! (Îl închide.) E prea vizibil. O să mă găsească. (Se apropie de pat și se pune pe burtă încercând să intre sub el.) Nu, nu pot să intru sub pat. Sunt prea gras. (Se apropie de masă.) Sub masă? (M-ar vedea imediat.) Poate e mai bine sub masă. Dacă mă vede încerc să alerg mai repede decât el. Nu, nu e bine! El este mult mai sprinten ca mine. (Se plimbă.) Unde să mă ascund? După sobă? (Se apropie de sobă.) Nu, nu e bine, mă pot arde. (Pune mâna pe sobă. O ridică, iar aceasta e foarte roșie.) M-am ars! (Se apropie de masă și introduce mâna în cana cu apă.) Ce bine e! (Se uită la mână și o introduce iarăși în cană.) În curând termină Săgeată de numărat și pornește în căutarea celor ce s-au ascuns. (Din culise se aude un glas.)

Săgeată: 199, 200. Gata! Cine nu e gata, îl iau cu lopata!

Grasu: Vine! (Aleargă spre sobă și se ascunde în spatele sobei.)

(Săgeată își face apariția în cameră și începe să caute. Deschide dulapul. Se uită sub masă, sub pat.)

Săgeată: O să vă găsesc! De Săgeată nu scapă nimeni! (Se apropie de lada pentru lemne și o deschide.) Aici te-ai ascuns, Pitic! Trebuia să-mi imaginez că preferi locurile mici. (Aleargă afară din cameră urmat de Pitic. După câteva momente se întoarce împreună cu Pitic.)

Săgeată: Ai pierdut. Următorul care ne caută ești tu.

Pitic: Poate ultimul o să salveze turma și ne mai cauți încă o dată.

Săgeată: Dacă ultimul este Grasul, nicio șansă. (Săgeată

deschide frigiderul și își ia o prăjitură.)

Pitic: Ai crezut că s-a ascus cineva în frigider.

Săgeată: Dacă ar fi încăput, frigiderul era locul preferat al Grasului.

(Săgeată trage perdelele.)

Pitic: Chelu!

(Săgeată și Chelu aleargă spre ieșirea din cameră.)

Pitic: Mi-e scris să adorm și pe urmă să-i caut eu. Grasul nu o să salveze turma.

(Săgeată și Chelu se întorc în cameră. Toți trei se așează pe pat.)

Chelu: Unde s-a ascuns Grasul?

Săgeată: Prin mintea ta de Chel nu trece nicio ascunzătoare?

Chelu: Tu trebuie să-l găsești!

Săgeată: Nu uita că el poate să salveze turma!

Pitic: Grasul? Niciodată.

Săgeată: Să-l căutăm împreună. (Cei trei încep să-l caute prin cameră, în spatele dulapului, după pat etc. În cele din urmă părăsesc camera.)

Scena II

(Grasul apare din spatele sobei, dar matur, cu mustață și barbă.)

Grasul: M-am cam ars. Prea mult am stat ascuns în spatele sobei. Se așează obosit pe un scaun. Toată viața m-am ascuns. Dacă am stat ascuns, nu m-a lovit nicio primejdie. Săgeată și-a rupt piciorul încercând să patineze. Ce nevoie avea el să danseze pe gheață? Chelu s-a însurat cu o profesoară de geografie și acum numără munții și apele. Pitic s-a călugărit. Acum e izolat la un schit pe munte. Pe mine nu o să mă găsească nimeni.

(Se aude un glas.)

Love: Dragostea, Grasul! Dragostea bate la ușa ta!

Grasul: Dragostea! A venit Dragostea! Nu, e prea devreme. Trebuie să mă ascund. Nu trebuie să mă găsească. Pe toți cei găsiți i-a nenorocit. Acum au săracii grijă de grașii lor care toată ziua le cer luna și stelele, ba au început să le ceară și soarele. Nu se mai

mulțumesc cu jucăriile de odinioară, ci le preferă pe cele mai sofisticate. (Se ridică de pe scaun și caută un loc unde să se ascundă. Se duce în spatele dulapului. Deschide dulapul. Intră sub masă. Încearcă să se ascundă în lada cu lemne.) Nu, nu e bine. Unde să mă ascund? (Se plimbă.) Tot soba. Ea m-a apărut de toate nenorocirile și m-a ars de fiecare dată. (Aleargă după sobă. În cameră apare Love.)

Love: Sunt eu, Love! Unde ești? (Niciun răspuns.) Unde te-ai ascuns? (Începe să-l caute.) De Love nu scapă nimeni. Niciodată n-a scăpat cineva de mine. În gaură de șarpe, dacă s-a ascuns, eu l-am găsit. (Caută.) Grasu! Sunt eu Love! Am venit să aduc lumină și fericire în viața ta! Când o să-mi simți căldura nu o să mă mai lași să plec. Grasu! (Caută.) Cei care au refuzat să mă cunoască s-au înfrățit cu singurătatea și dezamăgirea, iar clipa vieții lor a scânteiat degeaba. Grasu! Unde te-ai ascuns? (Se așează pe pat.) Zadarnic. Nu o să mă cunoască niciodată. Îi este teamă. Nu are încredere în el și se teme de mine, de mine cea care aduc mângâiere. Grasu! Niciun răspuns. Trebuie să plec. Acum este târziu. Toate își au timpul lor, și iubirea, și căsătoria, și copiii. Timpul lui a trecut. (Plecă.)

Scena III

(Grasul apare din spatele sobei.)

Grasul: A plecat. Am scăpat. Acum sunt liniștit. Nicio suferință nu mă mai poate ajunge. (Se așează pe scun.) Ce bine este! Respir liniștit.

(Se aude un glas.)

Time: Grasu! Sunt eu, Time! Deschide ușa!

Grasu: Time! Ce vrea de la mine timpul? Trebuie să mă ascund pentru a scăpa de nenorocire. (Se ridică de pe scaun.) Unde? Unde să mă ascund? Soba? După sobă? (Aleargă după sobă. În cameră apare Time.)

Time: Grasu! Unde ești? Unde te-ai ascuns? (Se așează pe scaun și își sprijină coatele de masă dezamăgită.) Nici nu are rost să-l caut. Toate se fac la timpul lor. Am fost bolnavă ani de zile. Am îmbătrânit alergând prin spitale, iar acum la bătrânețe îl caut

pe Grasu ca să recuperez ce am pierdut. Căsătoria se face atunci când florile luminează și păsările cântă, iar copiii apar când poți să zburzi pe lângă ei fără să te apleci sub povara neputinței. Cei care nu respectă timpul fiecărui lucru se împovărează cu neputință și amărăciune. O să plec! Mă duc să pictez flori și păsări. O să las în urma mea culorile. Culorile sunt semnul meu. Prin ele voi simți că nu am trăit degeaba. (Se ridică de pe scaun și părăsește camera.)

Scena IV

(Grasul apare din spatele sobei. Merge greu.)

Grasu: De data aceasta m-am ars rău de tot. Mă dor picioarele. Cred că am stat prea mult timp în umbra sobei. Cel puțin am scăpat de pericole. Ați văzut și voi cum m-au pândit? Fiecare dorea să mă găsească și să pună mâna pe mine, dar nu le-a mers. A știut Grasul unde să se ascundă. (Se așează pe pat.) Am obosit. Toată viața m-am ascuns și acum am obosit. (Se întinde pe pat.) Aș dormi puțin. (Un moment e liniște, pe urmă Grasul se ridică în șezut.) Am visat-o pe Death. Spunea că vine după mine. Până acum nimeni nu a scăpat de moarte, dar eu o să scap. Toată viața am știut să mă ascund. O să mă ascund și de moarte. Dacă o să scap și de moarte o să fiu fericit. O să pot să respir liniștit fără să mă mai ascund. Death e pe drum. Așa mi-a spus visul. Ea nu bate la ușă, nu își anunță vizita, dar o simți. O simți în picioare, în mâini, în ochi. Da, e aproape! Trebuie să mă ascund. Dar unde? Unde să mă ascund? Soba? Ce departe este! (Se ridică cu greutate din pat și pășește spre sobă aproape târându-se.) Ce departe e soba! Trebuie să mă ascund! Death nu are voie să mă găsească! Ce lung este drumul până la sobă! (Într-un final ajunge lângă sobă și se ascunde după ea.)

Din spatele sobei: Locul meu sigur!

(În cameră apare Death.)

Death: Eu sunt Death. Am venit după Grasu. Din copilărie s-a tot ascuns. A bătut vântul afară, el s-a ascuns. A început să plouă și să tune, el s-a ascuns. A răsărit soarele, el s-a ascuns. A înverzit iarba, el s-a ascuns. Au ruginit frunzele, el s-a ascuns. Acum frunzele au început să cadă și să înghețe, iar el crede că se poate

ascunde de mine. Grasu! Nu răspunde, dar mă simte. (Se apropie de sobă. Se așează cu spatele pe sobă.)

Grasu: (Din spatele sobei.) O simt. Mă simte. E din ce în ce mai aproape. Soba nu mă mai apără. Unde să mă ascund? Și nu mai am putere.

Death: A sosit vremea. (Îl scoate pe Grasu din spatele sobei.)

Grasu: Mai lasă-mă puțin! Încă nu am simțit că trăiesc. Toată viața m-am ascuns. Nu i-am văzut nici bucuriile și nici tristețile.

Death: E vina ta că nu te-ai bucurat de viață. Acum jocul s-a sfârșit. Ai stat ascuns toată viața și nu ai salvat turma.

Grasu: Death, ai milă!

Death: Ești mort!

(Death îl trage pe Grasu după ea. Părăsesc camera.)

Scena V

Pitic, Chelu și Săgeată intră în cameră.

Săgeată: Ai avut dreptate, Chelu! Nu am căutat după sobă. (Se apropie de sobă și se uită după ea.) E aici! Doarme!

Pitic: V-am spus că nu știe să se joace!

Săgeată: Hei, Grasu, trezește-te!

Grasu (ieșind de după sobă): N-am murit! Sunt tot copil! (Sare bucuros.) Sunt copil! N-am murit! Acum pot să mă bucur de viață!

(Toți prietenii se uită mirați la el.)

Chelu: Ce-ai pățit?

Grasu: Am adormit și am visat!

Săgeată: Și ne-ai stricat nouă jocul!

Grasu: Dar am învățat să mă joc.

Săgeată (către ceilalți): Să mergem! (Prietenii lui Grasu pleacă. Grasu rămâne singur și se așează pe podea.)

Grasu: Sunt copil! (Râde.) Și eu care credeam că s-a sfârșit totul. Sunt copil! (Sare în picioare.) E timpul să trăiesc cu adevărat. (Aleargă afară din cameră.)

Grădina fermecată

Piesă într-un act

Scena I

Decorul: O grădină plină cu zarzavaturi, legume și pomi fructiferi.

Bătrâna cea rea (în mijlocul grădinii plimbându-se):

Sunt o vrăjitoare rea,
Toți cei ce-mi calcă grădina
Vor ajunge pe masa mea,
Ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha.
(Pune mâna la ureche și ascultă.)

Poate vântul s-a ntețit
Sau un copil s-a rătăcit
Spre grădină e atras,
Spre ospățul meu cel gras.

Copilul (își face prezența în grădină):

Mătușică m-am rătăcit,
Drumul spre casă am greșit,
Mama nu mi-am ascultat
Și de frați m-am depărtat,
Fluturi roz am urmărit
Și-n această grădină am nimerit.

Bătrâna cea rea:
Dacă ajutor îmi vei da,
O să-ți arăt drumul spre casa ta.

Copilul:
Spune-mi ce am de făcut!

Bătrâna cea rea:
Fiecare fir de iarbă
De pe straturile din grădină
Să smulgi,

Totul să fie curat,
Luminat, înmiresmat,
Plantele să crească liniștit,
Că buruianul a fost nimicit.

Copilul:

E mult, foarte mult buruian,
Nu-l termin nici într-un an.

Bătrâna cea rea:

Dacă planta nu o îngrijești,
În toamnă roade nu dobândești,
În fiecare zi trebuie smulsă

Iarba printre legume și zarzavaturi ascunsă.

Copilul:

Of!

Bătrâna cea rea:

Te las, la treabă acum,
Spre seară vin să-ți privesc lucrul. (Pleacă.)

Copilul:

Eu nu pot ca să plivesc,
Degetele-mi murdăresc,
Spatele o să mă doară
Și-s grăbit la joc, afară.

Din grădină o să fug,
Spre casă singur o să mă duc.

(Aleargă prin grădină, dar nu poate scăpa.)

Nu pot scăpa din grădină,
Numai baba e de vină,
Mă vrea slugă, să plivesc,
Eu, care în puf trăiesc.

(Se duce spre morcovi și smulge un fir de iarbă.)

Of, deja m-am murdărit,
Spre sfeclă eu am pornit,
Iarba e mai mare aici.

(Smulge iarba ce aproape acoperea sfecla, o smulge cu sfeclă cu
tot, doar din loc în loc mai lasă câte o sfeclă.)

Copilul:

Cu sfecla am isprăvit.

Bătrâna cea rea (venind în grădină):

Sfecla tu mi-ai nimicit.

Copilul:

Buruianul am strivit.

Bătrâna cea rea:

Și cu el și sfecla mea.

Copilul:

Eu spre casă mă grăbesc.

Bătrâna cea rea:
Dacă legumele mele te învoiesc.
Sfecla:
Nu, el trebuie pedepsit.
Bătrâna:
Cum?
Sfecla:
Spre stratul de morcovi poftit
Și supravegheat la plivit.
Copilul (furios smulge un morcov care prinde viață târându-se
pe mâna lui asemenea unui vierme):
Vai,
Grădina-i fermecată! (Aruncă spariat morcovul de pe mână.)
Morcovul:
Dacă nu vrei să plivești,
Aici o să-mpietrești!
Copilul:
Sună a amenințare.
Bătrâna cea rea:
Lucrul când îl isprăvești,
Tu spre casă o să pornești!
Copilul:
Nu lucrez, sunt numai viermi,
Monștri ce se pitesc
Și din umbră mă pândesc.
Bătrâna cea rea:
Viermele e câștigat,
Mănâncă tot ce e materie,
Mănâncă morcovi și legume
Și copii leneși ca tine.
Copilul:
Din copac mănânc și eu,
Un fruct dulce, pe placul meu.
(Culege o caisă, o desface și vede un vierme.)
Și-n copaci viermele-a intrat,
Fructele a atacat. (Aruncă caisă.)
Nu-mi mai plac caisele!
Bătrâna cea rea:
Grădina mea fermecată,
Băiatul se lenevește,

De muncă el se ferește,
Ar trăi pe-acest pământ,
Fără să facă nimic sfânt,
E ca iarba ce vă necăjește,
Ca viermele ce vă ofilește,
De supă să-l pregătești!

Grădina:

Uite-acum chem apa de izvor
Să umple oala cea mare,
Apoi îl invit pe soare,
Un foc bun să pregătească,
Legumele și zarzavaturile voi tăia,
Iar la urmă pe copil printre ele-l voi arunca.

Copilul:

Ești o vrăjitoare rea,
Trebuie să scap din grădina ta!
Bătrâna cea rea (îl prinde pe copil și îl pune în oală).

Copilul: Las-mă!

(În oală sar zarzavaturi și legume ce par niște monștrii însuflețiți
ce sperie copilul.)

Copilul: Lăsați-mă! Nu vreau să mă mâncați!
(Peste grădină se lasă o clipă întunericul.)

Scena II

(Copilul doarme între straturi iar bătrâna se apropie de el și îl
trezește. Acesta sare speriat în picioare.)

Bătrâna ce rea:

În grădină ai adormit,
Niciun fir de iarbă n-ai plivit!

Copilul:

Am adormit și am visat
Că tu ești o vrăjitoare,
Bunica mea iubitoare,
Iar grădina, fermecată,
Dar un lucru am învățat,
Că lenea la nimic nu folosește,
Niciun lucru nu dobândește,
De-acum o să muncesc și eu,
Oricât mi se pare de greu.

(Cei doi se îmbrățișează și se apucă de lucru împreună.)

Dorința

Piesă într-un act

URSUL PĂCĂLIT
DE VULPE

Decorul: O cameră. În cameră se află o masă, două scaune, o canapea. Canapeaua este poziționată lângă șemineu.

Personajele: copilul, tata, mama, Zâna-Bună, Scufița-Roșie, lupul, puiul, vânătorul, ursul, fata babei, Făt-Frumos.

(Mama și tata se aflau la masă și notau ceva pe o coală de hârtie. Copilul era pe canapea.)

Tata (adresându-se copilului): Te-ai hotărât ce dorești să-ți aducă Moș Crăciun?

Mama: Aștept cu nerăbdare să-i aștern pe hârtie scrisoarea ta.

Copilul: Doresc să învăț și eu literele. Tare mi-ar plăcea să-i scriu moșului. Parcă este o veșnicie până anul următor când o să merg la școală.

Mama: Îmi dictezi?

Copilul: Da, mamă!

Mama: Te ascult!

Tata: Într-un final te-ai hotărât ce dorești.

Copilul: Da, tată! Doresc un singur lucru.

Tata: Care este unica ta dorință?

Copilul: Doresc ca Moș Crăciun să schimbe toate poveștile triste.

Tata: Care povești sunt triste?

Copilul: Multe povești sunt triste.

Tata: Dorința ta e foarte greu de împlinit.

Copilul: De ce?

Tata: Pentru că poveștile au deja lumea lor. Ele au fost scrise și răspândite în toată lumea. Din moment ce au început să-și trăiască propria lor viață de ani și ani, e foarte greu să te atingi de ele.

Copilul: Dar nu imposibil. Eu știu că Moș Crăciun face ca totul să fie posibil.

Mama: Ce povești dorești să schimbe Moș Crăciun?

Copilul: Sunt prea multe.

Tata: Ar fi mai ușor dacă ai enumera câteva povești în scrisoare.

Mama: Și ce dorești să schimbe Moș Crăciun la acele povești.

Copilul: Nu mai doresc ca lupul să o mănânce pe Scufița Roșie și pe bunica ei.

Mama: Dar Scufița Roșie și bunica ei sunt eliberate din burta lupului de vânător.

Copilul: Și bietul lup a rămas cu burta spintecată și plină de bolovani, mai mult mort decât viu.

Tatăl: Lupul este rău! A plătit pentru fapta sa.

Copilul: Lupul este și el un animal ca toate animalele. A încercat să-și găsească și el hrană potrivită firii sale. De ce Bunul Dumnezeu nu a spintecat burta chitului ce a înghițit pe Iona?

Tatăl: Pentru că i-a poruncit să-l elibereze pe uscat după trei zile.

Copilul: Da, i-a poruncit și chitul a ascultat. Atât Iona, cât și chitul au rămas teferi și nevătămați.

Tatăl: Nu ne înțelegem!

Mama: Conținutul căror povești mai dorești să fie schimbat de Moș Crăciun?

Copilul: Capra cu trei iezi. Nu mai doresc ca lupul să mănânce iezii și pe urmă să moară și el.

Tatăl: Văd că ai devenit prietenul lupului?

Copilul: Eu sunt prietenul tuturor personajelor. Trebuie să le acordăm o șansă, chiar dacă greșesc.

Tatăl: O să vedem ce va răspunde Moș Crăciun. Văd că ți-ai pregătit deja ghetuțele lângă șemineu.

Copilul: Am pregătit ghetuțele pentru o nouă carte cu povești, povești în care puiul de prepeliță nu mai îngheață la marginea lăstarului cu o aripă ruptă, pentru că a fost îngrijorat pentru mama

lui și a zburat, ursul nu mai rămâne fără coadă, ci este invitat și el la un pește de către vulpe, baba și fata ei nu mai sunt devorare de lighioanele din ladă, Făt-Frumos nu își mai dorește să alerge după tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte, să-și abandoneze părinții, pe urmă să moară și el ...

Mama: E suficient. O să înțeleagă Moș Crăciun dorința ta.

Copilul: Eu o să-l aștept aici pe Moș Crăciun.

Tata: Încearcă să adormi. Noi o să mergem în dormitor.

Scena 2

(Tata și mama părăsesc camera. Copilul privește spre șemineu încercând să nu adoarmă.)

Copilul: Ce magice sunt limbile de foc! Se joacă atât de sălbatic, încât par niște iele dezlănțuite din povești. Și somnul vine, te fură sub descântecul lor. Nici cântecul de leagăn nu cred că-i mai puternic ca magia ce o răspândesc săgețile înflăcărare ce mistuie lemnele. (Se întinde pe canapea. Mi-e somn. Și Moș Crăciun nu a ajuns încă. Doresc așa de mult să-i vorbesc. Abia îmi mai pot ține ochii deschiși. Dar, dacă l-aș aștepta cu ochii închiși nu ar fi mai bine? (Copilul închide ochii.) E mult mai bine. (Adoarme.)

Scena 3

(Tata și mama vin spre șemineu.)

Mama: Într-un târziu a adormit.

Tata: Mâine o să fie dezamăgit că Moș Crăciun i-a adus doar dulciuri și jucării.

Mama: I-am pus în cadou și un caiet în care să-și noteze când învață să scrie tot ce dorește să schimbe într-o poveste.

Tata: Foarte bine.

(Părinții lasă cadourile și părăsesc camera.)

Scena 4

(În cameră apare Zâna Bună)

Zâna-Bună: A adormit. Acum este timpul ca dorința să-i fie împlinită.

(Se apropie de copil și-l trezește.)

Copilul: Cine ești?

Zâna-Bună: Eu sunt Zâna-Bună. Am fost trimisă de Moș Crăciun la tine după ce a primit scrisoarea ta.

Copilul: O să-mi îndeplinească dorința?

Zâna-Bună: Tu vei decide acest lucru!

Copilul: Nu înțeleg!

Zâna-Bună: O să înțelegi! Privește! Personajele din povești! Poți comunica cu ele!

(În cameră apare Scufița Roșie care aleargă în toate părțile după floricele. Copilul se apropie de Scufița Roșie.)

Copilul: Nu este voie să te abați de la drum, Scufița Roșie! Nu uita de îndemnul mamei tale.

Scufița Roșie: Mereu am făcut ce am dorit eu, iar mama mi-a îndeplinit toate dorințele.

Copilul: Trebuie să-ți ascuți mama, pentru că este înțeleaptă. Nu dorește ca tu să pățești ceva rău.

Scufița Roșie: Eu îmi trăiesc viața cum îmi place.

Copilul: Greșești! Răul te paște pretutindeni, dacă nu ascuți de cei înțelepți!

Scufița Roșie: Cine ești tu să-mi întrerupi jocul?

Copilul: Doresc să te feresc de lup.

Scufița Roșie: De lup? (Râde.)

(Apare lupul.)

Copilul: Lupul!

Lupul: Ce mai face Scufița Roșie? Tot la bunica?

Scufița Roșie: Tot.

Lupul: Îmi dai mie coșul să te ajut?

Scufița Roșie: Cu drag.

Copilul: O să te mănânce!

(Scufița Roșie îl ia pe lup de braț și părăsesc camera. Apare vânătorul. Copilul merge spre vânător.)

Copilul: O să-l pedepsești pe lup?

Vânătorul: Da. I-am lăsat mâncare suficientă în pădure, dar el este prea lacom și nu se mulțumește niciodată cu ce are, chiar dacă-i sătul. El nu ia o oaie din turmă, ci le rupe pe toate, chiar

dacă nu-i sunt de trebuință.

(Vânătorul părăsește camera.)

Copilul: Nu am reușit, Zâna-Bună!

Zâna-Bună: De ce nu ai reușit?

Copilul: Fiindcă neascultarea, dragostea de a petrece viața fără să observi că faci greșeli și lăcomia, nu mi-au dat voie. Nu mai doresc să schimb această poveste! Trebuie să învățăm datorită ei să fim ascultători, buni și să lepădăm lăcomia.

Zâna-Bună: Privește!

Copilul: Puiul! El a dorit să-și caute mama, sărmanul! Și-a iubit mama prea mult.

(Se apropie de pui.)

Copilul: Nu zbura!

Puiul: Mama mea a zburat și nu s-a mai întors.

Copilul: O să se întoarcă! A promis că se va întoarce. O mamă își respectă promisiunea.

Puiul: A trecut mult timp.

Copilul: Te înțeleg, dar așteaptă până se depărtează vânătorul. Trebuie să-ți asculți mama!

Puiul: Ea a zburat!

Copilul: Ca să vă salveze. Poți să-ți cauți mama, dacă nu se întoarce, dar, după ce pleacă vânătorul, altfel ești pierdut. Totul trebuie făcut cu înțelepciune.

Puiul: Eu zbor. (Părăsește camera. Se aude o împușcătură.)

Copilul: E pierdut!

(În cameră apare Fata Babei cu o ladă în spate.)

Copilul: Unde mergi Fata Babei?

Fata Babei: La mama ca să ne bucurăm de bogățiile din ladă.

Copilul: În ladă sunt balauri, pentru că tu ai lăcomit și ai ales cea mai mare și frumoasă ladă, fără să muncești.

Fata Babei: Mă faci leneșă?

Copilul: Doresc să te salvez de la moarte.

Fata Babei: Dorești să-mi furi bogățiile.

Copilul: Doresc să-ți explic că modestia aduce după sine mulțumire și împlinire.

Fata Babei: Pleacă din drumul meu!

(Fata Babei părăsește camera și apare Făt-Frumos.)

Copilul: Unde mergi Făt-Frumos?

Făt-Frumos: Să caut tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte.

Copilul: Și îți lași părinții fără niciun sprijin?

Făt-Frumos: Dar voi trăi mereu tânăr, fără nicio grijă.

Copilul: Ești egoist! Te gândești doar la tine. Toate se întorc de unde au plecat. Nimic nu scapă nepedepsit.

(Făt-Frumos pleacă și apare ursul.)

Copilul: Unde mergi?

Ursul: La lacul cel mare să prind pește.

Copilul: Vulpea e vicleană. O să rămâi fără coadă.

Ursul: Cu siguranță lacul e plin de pește și voi nu doriți ca eu să-l prind. Tot, tot peștele din lac este al meu.

(Ursul părăsește camera și apare un lup.)

Copilul: Unde mergi lupule?

Lupul: La prietena mea, cumătra capră.

Copilul: De ce?

Lupul: Ca să-i mănânc iezi.

Copilul: Dar ți-e prietenă și neam. Cum poți să-ți trădezi prietenii? Capra a avut încredere în tine.

Lupul: Trebuie să te împrietenesci cu cei care-ți sunt asemenea. Cei care nu sunt asemenea ție nu pot să-ți fie prieteni. Se arată prieteni până își împlinesc dorința, pe urmă îți întorc spatele. Capra a greșit. Eu greșesc.

Copilul: Și totul se plătește.

(Lupul pleacă.)

Zâna-Bună: Ai reușit să modifici poveștile?

Copilul (așezându-se pe canapea lângă zână): Nu. Dar e mai bine așa. Au multe învățături.

Zâna-Bună: Eu trebuie să plec. (Zâna pleacă. Copilul întins pe canapea doarme. La un moment dat se trezește.

Scena V

(Copilul se trezește.)

Copilul: Am visat. (Se uită spre șemineu.) A venit Moș Crăciun în timp ce eu am dormit. Acum știu că fiecare poveste e plină de înțelepciune, chiar și cele pe care doream să le schimb.

De Paște

Piesă într-un act

Decorul: O cameră.

Personajele: Bunica, copilul, Adam, Eva,

șarpele, Glasul divin, Iisus, Petru, Iuda, Maria Magdalena, figuranți)

Trec oameni cu lumânări aprinse cântând: (Învierea Ta, Hristoase Mântuitorule, îngerii o laudă în ceruri și pe noi pe pământ ne învrednicește cu inimă curată să Te slăvim.)

(Bunica e pe fotoliu și citește o carte.)

Copilul (privind pe fereastră): Bunico, ce mulți oameni! Cântă și țin în mână câte o lumânare aprinsă.

Bunica: E Paștele. E o procesiune.

Copilul: Ce înseamnă procesiune, bunico? (Se duce lângă bunica lui și se așază pe brațul fotoliului.)

Bunica: O ceremonie religioasă în care credincioșii merg șir însoțiți de slujitorii altarului, merg cu același scop, același gând. Toți slăvesc pe Dumnezeu și sărbătoresc Învierea Domnului.

Copilul: De ce cântă?

Bunica: Se bucură că Iisus Hristos a înviat din morți.

Copilul: De ce a murit?

Bunica: Pentru ca păcatele noastre să fie iertate prin jertfa lui.

Copilul: Nu înțeleg. Povestește-mi!

Bunica: Totul a început în Eden.

Copilul: Eden?

Bunica: Grădina raiului.

Copilul: Ascult.

(În cameră apare Adam, Eva și șarpele și se așază lângă un pom ce se afla într-un ghiveci.)

Bunica:

În grădina Edenului se afla,

Adam și Eva soața sa,

De fructele din pomi se bucurau

Și viață fericită trăiau,

Până când într-o zi,

Șarpele îi ispită:

Șarpele:

Sss, sss, fructele voi ați mâncat

Și gustul pomului cunoașterii nu ați aflat,

Dacă din el veți gusta,

Lumea altfel veți vedea.

Eva:

Nu putem ca să gustăm,

Sub ascultare ne aflăm,

Bunul Dumnezeu ne-a dat,

Doar ce-i bun de mâncat,

De ce-i rău ne-a depărtat.

Șarpele:

Fructul lui e cel mai bun,

Gustă, Eva, când îți spun!

(Eva gustă un măr.)

Eva:

E bun! Ia și tu, Adam, acum.

Adam:

Fiindcă tu ești soața mea,

O să fac eu voia ta.

(Adam gustă din măr.)

Glasul divin:

Adam, Eva, v-ați ascuns?

Sau fructul interzis ați pătruns?

Din fruct voi ați gustat

Și moartea voi ați aflat,

Șarpele v-a înșelat

Și porunca ați călcat,

Dar vă voi salva pe voi,

Mângâietor voi trimite apoi,

Păcatul ca să-l ridice,

Dar acum veți fi alungați

Din Eden, pământul să-l lucrați.

(Adam și Eva părăsesc camera.)

Bunica:

Dumnezeu a promis oamenilor un Mângâietor,

Pe Fiul Său, Mielul blând și ascultător,

El pe pământ a coborât,

În Betleem s-a născut,

Maria Fecioara și Iosif L-au crescut
Și la desăvârșire-a ajuns.
La treizeci de ani Ioan în Iordan L-a botezat,
Pe urmă ucenici a căutat
Și misiunea Și-a urmat,
Bolnavi El a vindecat,
Orbilor, lumina a redat,
Pe Slăbănog a ridicat,
Morții El a înviat,
Sfaturi bune El a dat
Și a binecuvâmtat,
Trei ani din loc în loc a umblat,
Până ce în Ierusalim călare pe asin a intrat.
Oamenii cu ramuri de finic l-au întâmpinat,
Însă cărturarii și preoții gând rău i-au pus,
Să-L piardă pe Bunul Iisus.
Un vânzător ei au găsit,
Iuda Iscarioteanul numit,
Ucenic de Iisus iubit.
(La o altă masă este Iisus cu ucenicii.)
Iisus: Astăzi cu voi cina voi lua,
Picioarele vă voi spăla,
Și taină mare veți afla.
(Iisus ia pâine și o binecuvântează, dând pe urmă ucenicilor. Pe urmă ia vinul și face asemenea.)
„Luați mâncați, acesta este trupul meu“. „Beți dintru aceștia toți, / Că acesta este Sângele Meu, al Legii celei noi, care pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor.“
Să faceți acest lucru întru pomenirea Mea!
(Maria Magdalena vine și toarnă mir dintr-un vas pe capul Lui Iisus.)
Iisus:
Nu vă întristați, că mirul pentru a mea înmormântare a fost vărsat,
Iuda, mergi și du la împlinire ce-ai planificat.
Cu treizeci de arginți,
Pe Fiul Omului o să vinzi.
(Iuda pleacă de la masă.)
Iuda:
Am plecat.

Petru:

Doamne, eu te voi urma,
Oriunde te vei afla.

Iisus:

Până ce cocoșul de trei ori va cânta,
De mine te vei lepăda,
Iar acum în grădina Ghetsimani ne vom ruga,
Paharul să-l pot bea.
(Toți pleacă.)

Bunica:

În grădina Ghetsimani s-au dus,
Până ce Iuda l-a trădat pe Iisus,
În acea noapte Iisus a fost purtat
De la Irod la Pilat,
A fost bătut, insultat,
Cu spini a fost încununat,
Pe urmă a fost condamnat,
Crucea spre Golgota a purtat,
Între doi tâlhari a fost răstignit,
În mormânt nou îngropat,
Iar a treia zi a înviat,
Așa cum o să înviem și noi
La judecata de apoi.

Copilul:

Iisus a fost bun și a murit,
Pentru lumea-a suferit,
Pentru noi el a murit,
Dar un lucru n-am înțeles,
De ce oamenii ce Înviaerea sărbătoresc,
Lumânări aprinse poartă în a lor mers.

Bunica:

Iisus Lumina oamenilor este, copile,
Fără El în întuneric am fi rămas.
Prin Lumină totul s-a făcut,
Chiar de la început.

„Și a zis Dumnezeu: Să fie Lumină! Și a fost Lumină.“

(Din stradă se aude: Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte calcând și celor din morminte viață daruindu-le.)

Înfricoșata judecată

Piesă într-un act

Decorul: O cameră.

Personajele: Mama, copilul,

figuranți, Judecătorul, Bogatul Nemilostiv, Zaheu Vameșul, Fățarnicul, Sfânta Filofteia, Femeia cu părul roșu, Maria Egipteanca, Maria Magdalena, Fiul risipitor, Haiducul, Tâlharul 1, Tâlharul 2, Doctorul, Luca, Ateul.

Copilul era la calculator și se juca. Mama ce tocmai a intrat în cameră se apropie de el.

Mama: Viorele!

Viorel: Acum o să pierd jocul, mamă!

Mama:

Încă o zi, Viorele a trecut
Și nimic nu ai făcut,
Ce-ai primit la școală n-ai învățat,
Florile nu le-ai udat,
În grădină n-ai lucrat,
Bunicii n-ai ascultat,
Pe Ileana, sora ta, n-ai ajutat,
Focul nu ai atârnat,
Ce nu ai mâncat, pe jos ai aruncat,
Patul nu ai astrucat,
Toată ziua te-ai jucat.

Viorel:

Mă relaxez și eu,
Toată ziua sunteți pe capul meu.

Mama:

Te relaxezi o zi, două, trei,
Și-alte sute câte vrei,
Viața pe lângă tine-a trecut

Și nimic util nu a făcut.

Bogatul nemilostiv:
Da, Doamne!

Viorel:

Cum nimic? Eu m-am jucat.

Mama:

Și greierul toată vara a cântat,
Și iarna a rămas nemâncat
Și moartea pe el l-a vânat.

Viorel:

Lasă-mă, am obosit,
De predică m-am plictisit,
Un ceai cald nu mi-ai adus,
Jocul iar mi l-ai distrus.

Mama:

Să te culci, să nu mai stai,
Pe calculator că-i vai,
Cu nimic nu te alegi,
Iar mâine dormi și vegetezi.
(Mama pleacă.)

Viorel:

Într-un final a plecat,
Doamne ce m-a supărat,
Jocul iar mi l-a stricat
Și ce somn m-a apucat.

(Viorel se așază pe pat și adoarme. Visează. În cameră apare judecătorul. Se așază pe scaunul lui de la calculator. În fața judecătorului, în stânga sunt mulți oameni ce stau pe podea, în dreapta la fel.)

Judecătorul:

Bogatule nemilostiv!

Judecătorul:
Țarina ta a rodit,
Iarăși tu te-ai lenevit,
Hambarul ți l-ai mărit,
Să mai trăiești și să te
veselești o sută de ani, te-ai
pregătit,
Pe săraci n-ai miluit,
In iazul de foc să-ajungi ești
pedepsit.

Bogatul nemilostiv:
Și Zaheu Vameșul a adunat
Și de-a dreapta Ta, Tu l-ai
luat.

Judecătorul:
Zahee!

Zaheu Vameșul:
Da, Doamne!

Judecătorul:
Unde-i averea ce-ai
agonisit?

Zaheu Vameșul:
La săraci am împărțit,
La cei ce i-am nedreptățit
Am întors împătrit.

Judecătorul:
La dreapta mea ești pofțit,
În rai ești bine-venit.

Fățarnicul:

Doamne, eu cu ce-am greșit,
Că la stânga m-ai poftit?
Ție eu m-am închinat,
În piețe te-am lăudat,
În biserici Te-am cântat,
De pomană eu am dat,
Ritualul l-am păstrat.

Judecătorul:
Un vameș și-un fariseu,
Au urcat la templul Meu,
Fariseul s-a lăudat,
Cât e de bun și curat,
Vameșul s-a căit
Pentru tot ce a greșit.
Tu de pomană ai dat,
Tot la omul cel bogat,
Ca să fii bine-văzut
Și lăudat de cel avut.
La biserică te-ai dus
Și haina tu ți-ai expus,
În piață-ai cuvântat,
Ca să-arăți că ești învățat.
Sfântă Filofteia tu ce-ai pățit
Când pe săraci ai miluit?

Sfânta Filofteia:
Tatăl meu la doisprezece ani
m-a lovit
Și la Tine am venit.

Femeia cu părul roșu:
Doamne, la judecată m-ai
chemat
Și în stânga m-ai alungat.
Eu am avut viață grea,
Tata, mama nu mă iubea,
La lucru mă trimitea,
Toată ziua mă bătea,

Banii pe băutură i-au dat,
În casă nu era nimic de mâncat
Și în lume am plecat,
Și frumoasă m-am aflat,
Pentru ce să slugăresc,
Un ban cu greu să muncesc
Când un zâmbet de-aruncam,
Banii bogatului primeam,
Viața-n plăceri o trăiam,
Chefuiam și mă distram,
Fericirea o găseam,
Frumoasă Tu m-ai făcut,
Viața să mi-o trăiesc mi-a
plăcut.

Judecătorul:
Maria Egipteanca după ce de-
acasă ai plecat,
Pentru că părinții tăi s-au
certat
Și viața-n plăceri ți-ai
cufundat,
Ce-ai făcut după ce în
Ierusalim ai călcat?

Maria Egipteanca:
În pustie am plecat,
Cu arșița și cu foamea m-am
luptat,
Tu, Doamne, m-ai ajutat,
Sufletul mi l-ai salvat,
De păcate m-am căit,
M-am spovedit și împărtășit
Și la Tine am venit.

Judecătorul:
Maria Magdalena ai fost
frumoasă,
Cum de ai renunțat la viața

păcătoasă?

Maria Magdalena:
Doamne, Tu m-ai ajutat
Și pe Tine Te-am urmat.

Judecătorul:
Spune, Fiule risipitor,
De ce roșcove tu ai mâncat,
Pentru că tatăl n-ai ascultat?
De ce nu te-ai afundat
Și mai mult în păcat?
Tu însă ai renunțat
Și spre casă pașii ți-ai înapoiat.

Fiul risipitor:
Eu de-acasă am plecat,
Toți talanții i-am stricat,
Prietenii falși mi i-au mâncat,
Gol am rămas și nemâncat,
Dar roșcovele de la porci m-au deșteptat
Și pașii spre Tatăl meu i-am îndreptat
Și Tatăl meu m-a iertat.

Judecătorul:
Haiducule ce-ai făcut?
Ai furat și adunat,
Bani de aur ai îngropat,
Alți avari tu ai chemat,
Gropi să sape neîncetat,
Comoara de ți-au aflat,
Între ei s-au împușcat,
Să nu-mpartă ce-au aflat.

Haiducul:
Doamne, am luat de la bogat,
Ce-a prădat pe cel sărac.
Am mai dat și la săraci,
Dar am îngropat prin munți,

Comori multe, arginți mulți.
Cu vitejia mea m-am lăudat
 Și averi am adunat,
 Pe boieri eu am prădat
 Și moartea eu am sfidat.

Judecătorul:
 Tu nevasta ți-ai lăsat,
 Casă-n codru ai aflat,
Din argint idol ți-ai făcut,
Mulți boieri tu ai pierdut,
 Vițel de aur îngrășat,
 În păduri ai îngropat,
Când de moarte potera te-a
 pregătit,
Nici atunci nu te-ai căit,
Banii au rămas îngropați
 Și săracii nemâncați,
 Copiii-ți nemângâiați.
Tâlharule, spune-Mi negreșit,
Când de-a dreapta mea ai fost
 răstignit,
Cum din suflet te-ai căit!

Tâlharul 1:
Cu milă spre mine-ai căutat
 Și sufletul mi-am salvat.

Tâlharul 2:
Eu în stânga Ta am fost,
Mânios și-orgolios,
Nu m-am îndreptat nici în
 ultimul ceas
 Și în stânga am rămas.

Judecătorul:
Doctore, la poarta ta am bătut
 Și milă de mine nu ai avut,
Un pahar de apă nu mi-ai dat

Și-n boală cumplită m-ai lăsat.

Doctorul:
Când, Doamne, la ușa mea ai
 bătut
 Și milă de tine nu am avut?

Judecătorul:
Un copil însetat, gol și bolnav
 te-a căutat
 Și la tine milă n-a aflat.
Luca, tu ce ai făcut
Când săracul ajutor ți-a cerut,
Ai luat arginți și l-ai ajutat
Sau fără nicio recompensă l-ai
 vindecat?

Luca:
Doamne, cu drag pe toți i-am
 ajutat
Cu harul ce mi l-ai dat.

Judecătorul:
Ateule, în Mine nu ai crezut?

Ateul:
Doamne, nici Toma nu a
 crezut,
Până rănilile nu ți-a văzut.

Judecătorul:
Necredința lui mărturie pentru
 cei ca tine a rămas,
Dar spre alte năluciri mintea
 ta a mas,
În ale ereticilor căi ai călcat
 Și de mine ai uitat.

Cei din partea stângă:

Doamne, iartă al nostru păcat

Ce viața ne-a tulburat
Și sufletul ne-a mâncat!

Judecătorul:

Toți cei care ați mințit și
înșelat,
Aproapele nu ați ajutat,
Ați lăcomit, v-ați lenevit,
În plăceri ați viețuit,
Ați clevetit, v-ați mâniat,
De Mine nu ați ascultat,
După argint ați alergat,
În orgoliu v-ați înveșmântat,
De partea stângă v-am chemat
Și-n iazul de foc v-am alungat.

Cei din partea stângă:
Plâng, plâng, Doamne plâng,
Milă ai de sufletul nostru
nătâng.

Judecătorul:
O viață întregă ați avut,
Dar bârna din ochiul vostru nu
ați văzut,
De la Mine să plecați,
În iazul de foc să vă afundați.

Cei din partea stângă:
Dăm un comision mai gras,
Facem mătăanii în avans.

Judecătorul:
De la fața mea să pieriți,
În iazul de foc să vă ofiliți.

Cei din partea stângă:
Nu!

Judecătorul:

Voi cei de la dreapta mea,
Uite, masa-i pregătită,
Și odihna dobândită,
De-am fost flămând, m-ați
săturat,
Însetat, m-ați adăpat,
De-am fost gol, m-ați
îmbrăcat,
Bolnav, m-ați cercetat,
Plata acum vă veți lua,
C-ați trudit toată viața.

Cei din partea dreaptă:
Doamne Ție-Ți mulțumim
Că ne-ai ajutat candelile să le
pregătim.

(În cameră e liniște. Viorel se
trezește.)

Viorel:
Vis cumplit eu am avut,
Dar din el m-am deșteptat,
De lucru m-am apucat,
De-nvățat și ascultat,
Bunicii de ajutat,
Pe mama n-am mai supărat,
Note bune eu am luat
Ca să pot s-ajut apoi,
Pe toți care-s în nevoi.

Fazan

Piesă într-un act

Decorul: Curtea unei case.

Personajele: Copilul 1, Copilul 2, Copilul 3, Anica.

Copiii se joacă pis-pas.

Copilul 1: Pis-pas! În ce casă de pe ulița mică se află doi oameni, trei femei și un copil.

Copilul 2: La Ileana lu' Străinu.

Copilul 1: Nu ai ghicit!

Copilul 3: Știu eu. Pătru lu' Spăriosu.

Copilul 1: Da.

Copilul 3: E rândul meu. Pis-pas! În ce casă se află un singur om?

Copilul 2: Pe ce uliță a satului?

Copilul 3: Ulița unde-i progadea.

Copilul 1: Biba.

Copilul 3: Da, ai ghicit!

Copilul 2: Nu mă mai joc, nu-mi place jocul. Ce treabă am eu cu membrii unei case? Doar babele ce nu au altceva de lucru cunosc tot ce mișcă în sat.

Copilul 1: E ceva normal să-ți cunoști consătenii și vecinii.

Copilul 2: Pe mine nu mă interesează de nimeni. Când am o problemă nu vine nimeni să mă ajute, mi-o rezolv singur, ba mai mult, cei care stau toată ziua la porțiță, râd de ea.

Copilul 1: Tu ești venit de la oraș și nu înțelegi multe lucruri. La sat oamenii se ajută. Dacă ai o problemă vecinul îți sare mai repede în ajutor decât neamul.

Copilul 2: La oraș e altfel. Vecinii nu-și au treaba unii la alții. Aproape că nici nu se cunosc între ei. Fiecare familie își vede de treburile ei și nu are grija altora.

Copilul 3: Eu nu pot să-mi imaginez așa ceva.

Copilul 2: Eu nu pot să-mi imaginez cum intrați voi în curtea vecinului fără să-l strigați sau să sunați și de acolo direct în casă. Indiferent ce face vecinul, mănâncă, lucră, se odihnește, se trezește cu câte un vecin în casă.

Copilul 1: Așa e la sat, doar noaptea se încuie ușa. Ziua o lași deschisă. Doar străinii te strigă, sătenii intră ca la ei acasă. În sat suntem ca-ntr-o familie.

Copilul 2: Mie nu-mi place. Nu-i treaba nimănui cum îmi organizez lucrurile în casa mea.

Copilul 3: E adevărat. Nu e treaba nimănui, dar vecinul vine cu un scop, să-l ajuți cu un sfat sau o mână puternică. Ce-i drept, mai sunt și femei ce vin la povești.

Copilul 2: Pierdere de timp.

Copilul 3: Cum poți spune că e pierdere de timp? Mai înveți din poveștile și întâmplările celor mari dacă le asculți. Până și dintr-un joc înveți, te distrezi, te relaxezi.

Copilul 2: Da, te relaxezi când ai timp, dar din jocul pis-pas ce să înveți, câți oameni sunt în fiecare casă?

Copilul 1: E și asta o învățătură. Dascălul meu a publicat o monografie a satului și a scris câți locuitori are. Rămâne în istoria localității.

Copilul 2: Ce-i omul? O mână de țărână ce se luptă pentru nimic.

Copilul 1: Ce dorești să spui?

Copilul 2: Dascălul tău se luptă să rămână și el în istoria satului împreună cu monografia ce a scris-o. Întrebarea este pentru cât timp? Cine mai știe ce a fost în acest loc în urmă cu o mie de ani?

Copilul 1: Eu propun să ne jucăm ceva mai constructiv. Să mergem în grădina casei și să construim o colibă din tulei. Facem și lompăș din curcubătă.

Copilul 3: Ne exersăm abilitățile de buni constructori, dar și estetice. Anul trecut băieții mai mari au construit o colibă extraordinar de frumoasă și ne ascundeam în ea când ne jucam pac-pac. Dan câștiga mereu jocul. Nimeni nu reușea să-l doboare.

Coilul 2: Pac-pac?

Copilul 1: Un joc de-a războiul.

Copilul 2: A!

Copilul 3: Mergem în grădină să construim?

Copilul 2: Nu-mi place! Părerea mea este că la sat oamenii sunt ca oile, ce face unul, face și celălalt. Ce nevoie avem noi să facem ce au făcut și alții, o colibă din tulei? Putem să fim originali.

Copilul 3: Originali?

Copilul 2: Ceea ce facem noi să fie model pentru alții.

Copilul 1: Atunci propune tu ceva!

Copilul 2: Eu propun să jucăm fazan.

Copilul 3: Fazan e un joc cunoscut și am învățat și cum să închid pe cei ce se joacă cu mine. E suficient să pun verbele la gerunziu. Doar ce am studiat modul gerunziu la școală, cântând, învățând, răsfoind ...

Copilul 2: Nu avem voie să închidem. Cine închide, a pierdut jocul.

Copilul 1: Am mai jucat și în acest fel fazan.

Copilul 2: Nu m-ați lăsat să termin.

Copilul 3: Te ascultăm!

Copilul 2: Unul dintre noi spune un cuvânt. Altul ia ultimele două litere ale cuvântului, formează un cuvânt nou, pe urmă compune câteva versuri reprezentative pentru acel cuvânt. Când versurile sunt gata, următorul ia ultimele două litere ale ultimului cuvânt din versurile compuse.

Copilul 1: Eu nu sunt poet! Cum să compun versuri?

Copilul 2: Așa mi-am spus și eu prima dată, dar ceva din mine a simțit nevoia să scrie versuri. E vorba de exercițiu. Nu e nimic greu. Te concentrezi pe mesajul cuvântului. Se poate face și un exercițiu de rimă.

Copilul 3: Am putea încerca.

Copilul 2: Să zicem chiar numele jocului, fazan.

Copilul 1: Cu an. Antilopă.

Copilul 2: Perfect! Spune ceva despre ea în versuri!

Copilul 1: Antilopa ...

Copilul 2: Te ascultăm!

Copilul 1: Trebuie să mă gândesc.

Copilul 2: Nu te grăbește nimeni.

Copilul 1: Antilopa a alergat / Peste câmpul parfumat / Până la izvorul din sat / Din care s-a adăpat / Și de sete a scăpat. Am reușit!

Copilul 2: Ți-am spus că nu e greu! Problema e că mesajul versurilor e cam sec, deși au rimă.

Copilul 1: Au mesaj. Antilopei i-a fost sete și a mers să se adape în locul unde știa că se află un izvor.

Copilul 3: „at“ sunt ultimele două litere.

Copilul 2: Spune cuvântul!

Copilul 3: Atunci.

Copilul 2: O poezie cu titlul „Atunci“?

Copilul 3: Nu! Fiind vorba de o altă formă a jocului fazan, o să continui eu poezia cu antilopa.

Copilul 2: Interesantă idee! Te ascultăm!

Copilul 3: Atunci a venit moș Sandu / Să repare la izvor gardu. Am compus. Mai departe e rândul tău.

Copilul 2: Așa se pare.

Copilul 3: Un cuvânt cu du.

Copilul 2: Dunăre.

Copilul 1: Te ascultăm! Să legi și de antilopă! (Râde.)

Copilul 2: Dunărea, un fluviu sfânt / Antilopa l-a auzit curgând / Spre el pașii și-a îndreptat / Și cântecul i-a aflat: / Din munți înalți și păduroși / Se-aude susurând; / E-un fluviu sfânt, ce cade blând, / Udând țări și pământ. / Și-n drumul său, adună frați, / Pâraiele din munți; / E-o apă ce-a-nțeles mereu, / Istorii-n drumul său. / Lacrimi au curs și răsărit, / Pe unde a trecut. / Și-a ascultat și-a alinat, / Sufletul întristat. / Ea, Dunărea, cu nume sfânt, / Spre mare-aleargă blând; / Cu susur lin, cu chip senin, / Din drumul ei cel plin. / Din munți înalți și păduroși / Se-aude susurând...

Copilul 1: Eu zic că e suficient. Ai trișat. După primele patru versuri ai adăugat versuri ce cu siguranță le-ai compus cu mult timp în urmă. Nu puteai compune perfect o poezie în câteva minute. Cred că așa doreai să ne încânți cu mintea ta luminată. Făceai un vers, două și le legai de altele compuse de tine mai demult. Până la urmă ai pierdut. Ai închis jocul, nd sunt ultimele două litere.

Copilul 2: Nu m-ați lăsat să termin.

Copilul 1: Am fost la fel de corecți ca și tine.

Copilul 3: Ce ți-e și cu fazan!

Copilul 2: Măcar ați învățat să faceți versuri.

Copilul 3: Și tu ai pierdut jocul.

Copilul 2: Sunteți răutăcioși.

Copilul 1: Tu ești răutăcios, tu cu fazele tale de la oraș. Niciun joc nu-ți place, iar când îl jucăm pe al tău, pierzi, fiindcă nu ești corect.

Anica: Copii!

Copilul 2: Vă strigă sora voastră, Anica!

Anica: Și pe tine te strig.

Copilul 2: Pe mine?

Anica: Am gătit fazan și vă invit la masă. A fost unchiul ieri la vânătoare.

Copilul 2: Fazan?

Anica: E foarte bun și dulce. După ce o să-l gustați, o să uitați de ce v-ați certat și o să începeți jocul din nou.

Copilul 1: Să mergem!

Copilul 2: Eu trebuie să merg acasă.

Copilul 3: Ești invitatul nostru. Mâine ne inviți și tu la masă, dar nu e obligatoriu. Așa sunt prietenii.

Copilul 2: Dacă e fazan, să mergem! Până la urmă din toate lucrurile înveți ceva.

Copilul 1: Mai ales când e vorba de înțelepciunea populară. La sat sunt adevărate comori de înțelepciune. Trebuie doar să ai răbdare până să înțelegi totul.

Copiii pleacă la masă.

Să înceapă dansul!

Piesă într-un act

Decorul: O cameră de
cămin.

Personajele: Inspectorul, Pedagogul, Copilul cu alfabetul, Copilul cu psaltira, Copilul care coase, Copilul ce repară lemnăria, Copilul ce împachetează hârtie, Femeia care face curat.

(Copilul cu psaltira stă pe podea și scrie alfabetul pe o coală de hârtie. Când a umplut o coală cu literele alfabetului ia altă coală. Copilul cu psaltira stă pe un scaun și citește dintr-o carte. Copilul ce repară lemnăria construiește o ladă. Copilul ce împachetează hârtia realizează origami. Femeia care face curat aranjează paturile copiilor.)

Femeia care face curat (în timp ce aranja paturile): Deja am început să mă obișnuiesc. În toamnă mă durea sufletul la gândul că gerul va pătrunde materia lemnoasă. Într-o zi am certat vântul să nu o scuture prea repede frunze, să mai lase o părere de floare, o pată de culoare, dar vântul nu m-a ascultat. La început a fost mai greu. Iarna a fost cumplită. A pus inițial un strai de gheață copacilor. Erau așa de misterioși sub coaja magică. O splendoare. I-a împodobit cu atâta măiestrie, încât noua lor imagine te făcea să uiți de muguri și frunze. Când gerul s-a mai domolit un strai pufos de zăpadă a încărunțit lemnul înghețat. Într-o noapte am ascultat plânsul arborilor. Spuneau că nu mai suportă atâta umezeală, că vor rugini oasele lor de lemn și în loc de muguri în primăvară o să-i năpădească bureții și vor ajunge lemne pentru foc. Dar timpul curge și începi să te obișnuiești cu înghețul. Acum nu mai plâng după frunze. Am uitat de necazul din toamnă când mai doream o pată de lumină pentru a întârzia urgia. M-am adaptat gerului. Privesc masa lemnoasă și zăresc pe chipul ei urmele mugurilor ce-i vor scrijeli curând ființa. (Privește spre cei doi copii.) În curând și iarna voastră va apune. Mugurii aceia pe care i-ați descoperit vor prinde viață. Am înțeles că domnul pedagog a

chemat un inspector să vă prezinte. El simte că aveți ceva deosebit, un talent încă neînțeles de oamenii de rând. Poate o să evadați din acest loc al iernii spre primăvara vieții voastre.

Scena 2

(Femeia care face curat părăsește camera. În scurt timp apare în cameră pedagogul însoțit de inspector. Pedagogul se apropie de copilul ce scrie alfabetul, urmat de inspector.)

Pedagogul: Elnscrie alfabetul. Așa face mereu, de dimineața până târziu în noapte.

Inspectorul: Faci caligrafie?

Copilul cu alfabetul: Sculptez litere. Sunt așa de fascinante! Fiecare segment al fiecărei litere are o adevărată poveste. Litera minusculă „a“ este o buclă ce aspiră să urce cândva muntele prin majuscula „A“. Pornește domol de la treapta din mijloc, înaintează pe stâncosul perete și ajunge în vârf. Litera „V“ spre deosebire de alte litere nu reușește să urce niciodată. Această literă se află mereu în cădere, coboară și iar coboară până ce devine o vale adâncă. (Copilul explică desenând litere.) Fiecare literă se desăvârșește în funcție de firea ei, unele în văi adânci, altele pe vârfuri de piramidă. Trebuie doar să le privești cu atenție și să le înțelegi dansul. În „y“ m-am înțepat într-o zi și-am încercat să-l fac mai rotund, atât de rotund încât litera „o“ a devenit invidioasă și a pretins că e prea slabă, că prea mult am consumat cerneala pe alte litere și am uitat de ea.

Inspectorul: De când este așa?

Pedagogul: Așa a fost mereu. Peste un an ajunge la vârsta majoratului și nu face altceva decât să scrie alfabetul. Trebuie să-i găsim acel talent aparte și să încercăm să-l integrăm și pe el în societate, ca de altfel și pe colegii lui de cameră care sunt în aceeași situație.

Inspectorul: Este imposibil! Nu găsesc nimic bun la el.

Copilul cu alfabetul: Sculptez și pictez litere. Fără litere oamenii s-ar individualiza. Fiecare om ar fi asemeni unui melc. Ar trăi în propria-i cochilie. Cuvintele creează punți de legătură între oameni.

Inspectorul (stând pe un scaun): Ce punți de legătură creează cuvintele între oameni?

(Pedagogul se așază și el pe un scaun.)

Copilul cu alfabetul: Mama!

Inspectorul: Mama?

Copilul cu alfabetul: Face legătura între mamă și copil. Eu nu am avut cui să-i spun mamă. De fapt așa mi s-a comunicat.

Inspectorul: Înțeleg.

Copilul cu alfabetul: Dragoste!

Inspectorul: Dragoste?

Copilul cu alfabetul: Leagă prietenii, te depărtează de singurătate. De fapt dragoste este asemenea unui deal ce trebuie să-l urci. Urci dealul, pe urmă te oglindești în râul de la poalele lui, ajungi la litera începuturilor „a” și pe urmă cobori într-o grotă pe care te ostenești să o străbați. Reușești datorită tăriei tale să străbați grotă, o tărie puternică asemeni literei „t”. Victoria obținută în urma luptei tale pentru susținerea cauzei îți aduce „e” eternitatea. Iată cuvântul dragoste, un deal, un râu, alfa, o grotă, osteneală, sânguință, tărie și eternitate.

Inspectorul: Am înțeles. (Se ridică de pe scaun.)

Copilul cu alfabetul: Nu ați înțeles nimic. Dacă ați fi înțeles ceva ați fi avut răbdare să vă vorbesc despre cuvintele care închid uși, cuvintele care aduc urgență, fac rău. Pe cât de ziditoare sunt unele cuvinte, pe atât de ucigătoare pot să fie altele.

Inspectorul: Suficient!

(Copilul cu alfabetul scrie în continuare. Inspectorul se apropie de copilul ce citește Psaltira urmat de pedagog.)

Inspectorul: Citești?

Copilul cu psaltira: Trăiesc.

Inspectorul: Trăiești?

Copilul cu psaltira: Da, trăiesc prin mesajul celor mai frumoase cântări biblice.

Inspectorul: Care este mesajul psalmilor?

Copilul cu psaltira: În psalmi e cuprinsă toată Sfânta Scriptură. Unii psalmi sunt profetici, ne vorbesc despre venirea Mântuitorului Iisus Hristos. (Citește din Psaltiră.) „Și mi-au dat

spre mâncarea mea fiere și în setea mea m-au adăpat cu oțet“ (Psalmul 68, 25)

Inspectorul: Răstignirea Mântuitorului.

Copilul cu psaltira: Alții vorbesc despre mila lui Dumnezeu, darul Lui Dumnezeu pentru noi. (Citește din Psaltiră.) „Și a poruncit norilor de deasupra și ușile cerului le-a deschis. / Și a plouat peste ei mană de mâncare și pâine cerească le-a dat lor. / Pâine îngerească a mâncat omul; bucate le-a trimis lor din destul. / Poruncit-a El, din cer, vânt dinspre răsărit și a adus cu puterea Lui vânt dinspe miazăzi. / Și a plouat peste ei ca pulberea cărnuri și ca nisipul mării păsări zburătoare. / Și au căzut în mijlocul taberei lor, împrejurul corturilor lor. / Și au mâncat și s-au săturat foarte și pofta lor și-au împlinit-o.“ (Psalmul 77, v. 27-33)

Inspectorul: Moise.

Copilul cu psaltira: Problema este că oamenii sunt îndărătnici și nu văd darurile ce le primesc de la Dumnezeu. Toți avem unul sau mai multe daruri, dar nu le folosim.

Inspectorul: De unde cunoști ce spune Psaltira?

Copilul cu psaltira: Mi-a vorbit un preot despre această carte sfântă și de atunci o tot citesc și trăiesc cuvintele ei.

Inspectorul: Înțeleg. Nimic special.

Copilul cu psaltira: Pentru că cei din jur refuză să vadă adevărul despre cei prizonieri. (Citește din Psaltiră.) „Către Tine, Doamne, am ridicat sufletul meu, Dumnezeul meu. / Spre Tine am nădăjduit, să nu fiu rușinat în veac, nici să râdă de mine vrășmașii mei. / Pentru că toți cei ce Te așteaptă pe Tine nu se vor rușina; să se rușineze toși cei ce fac fărădelegi în deșert. / Căile Tale, Doamne, arată-mi, și cărările Tale mă învață.“ (Psalmul 24, v. 1-4)

Inspectorul: Prin urmare eu sunt cel rău?

Copilul cu psaltira: Nu, nimeni nu e rău. Problema este că oamenii trăiesc departe de Cel ce-i iubește. Oamenii trăiesc departe de dragoste.

Inspectorul: Dumnezeu iubește oamenii?

Copilul cu psaltira: Dumneavoastră vă iubiți copiii? Sunt convins că îi iubiți chiar și atunci când greșesc.

Inspectorul: Nu am copii.

Copilul cu psaltira: Atunci aveți altceva în care ați pus suflet, o operă de artă, o descoperire științifică, o casă, o soție ...

Inspectorul: Nu am nimic. Eu nu trăiesc într-o lume iluzorie. Sunt realist. Nimic nu iau cu mine din tot ceea ce am. Astăzi sunt aici, mâine în alt loc și cercetez elemente iluzorii rătăcite prin cămine.

Copilul cu psaltira: Aveți sufletul împietrit. Trebuie să citiți psaltira pentru a vă deschide sufletul spre frumusețe, spre dragostea de Dumnezeu și de aproapele. Psalmii sunt cele mai puternice rugăciuni, te întăresc, te feresc de rău, moaie inima celor răi.

Inspectorul: Eu sunt rău?

Copilul cu psaltira: Nu m-ați înțeles.

Inspectorul: Eu te puteam salva, dacă găseam un talent deosebit la tine ce merită cultivat.

Copilul cu psaltira: Și considerați că eu nu am nicio calitate? Eu știu că nimeni nu trăiește degeaba. Fiecare om are o misiune, fie și pentru o clipă, fie că e necesar să se afle într-un anumit loc pentru aproapele lui o fracțiune de secundă.

Inspectorul: Mă înveți tu pe mine cum să analizez situația?

Copilul cu psaltira: Mă iertați.

Inspectorul (către pedagog): I-ai învățat să se lege de nimicuri cu fire de păianjen?

Pedagogul: Firele de păianjen sunt puternice. Nicio muscă nu a reușit să evadeze după ce s-a prins în ele.

Inspectorul: Ar fi bine să fii atent ce vorbești, dacă nu dorești să-ți cauți un alt serviciu de mâine.

Pedagogul: Mă scuzați.

(Cei doi se apropie de copilul ce confecționa o ladă.)

Inspectorul: Ceva bun! Ce construiești?

Copilul cu lemnăria: O ladă unde să păstrez alfabetul, psaltira și obiectele de hârtie ale colegilor.

Inspectorul: Nu ai vrea să încerci să construiești și altceva?

Copilul cu lemnăria: O să construiesc o casă pentru mine și colegii mei ca să avem unde să stăm când vom pleca de aici.

Inspectorul: Nu-i scoți din ale lor.

(Se apropie de copilul ce făcea origami.)

Inspectorul: Tu ce modelezi?

Pedagogul: Nu aude.

Inspectorul: E surd?

Pedagogul: E surd și orb.

Inspectorul: Și atunci cum de poate să împacheteze hârtie?

Pedagogul: În această cameră am adunat cei mai talentați copii din cămin.

Inspectorul (scârbit): Am observat.

Copilul ce împachetează hârtia: Eu, cel orb, văd mai bine decât cel ce se află lângă mine și aud până și cel mai firav sunet, îl aud cu atâta intensitate de parcă s-ar ciocni stâncile.

Inspectorul: V-ați găsit de joacă cu mine?

Pedagogul: Acest copil care nu vede și nu aude este foarte sensibil.

Inspectorul: (ironic) Simte ce să răspundă.

Pedagogul: Da.

Inspectorul: Mi-am pierdut timpul aici.

Pedagogul: Am încercat.

(Inspectorul și pedagogul părăsesc camera.)

Copilul cu alfabetul: Să începă dansul!

Copilul cu lemnăria: Toate lucrurile la mine în ladă! (Copiii pun lucrurile în ladă.)

Copilul cu psaltira: De acum putem să dansăm cu viața.

Copilul ce împachetează hârtie: Dacă nu ne vede ea, o vedem noi și dacă nu ne aude ea, o auzim noi.

(Se iau de mână. Fac un cerc în jurul lăzii și încep să danseze.)

Împăcare

Monodramă

Decorul: O clădire ca fundal. O bancă în fața clădirii și un tei.

X (stând pe bancă): Și totul a început cu o ploaie, o ploaie

caldă de vară. Eram în fața căminului și ascultam cântecul ploii. Câtă muzică, Doamne! Ce frumos cânta ploaia! Parcă o aud și acum. Era o muzică a durerii destinată să spele greșelile, să curețe noroiul conștiinței, o muzică destinată să sape un gol atât de adânc, încât să nu mai poți ridica pleoapele obosite spre o altă rază de lumină. Doamne, câtă ploaie! Și ce cântec straniu! Un cântec al vieții mele, o viață ce a alergat dintr-o groapă în alta. Tot ce am clădit prin muncă aruncam într-o clipă în câte o groapă ivită pe drum. Mă împiedicam și groapa mă ademenea ca o sirenă. I-aș fi dat și ce nu aveam. Ea înghițea totul, iar eu rămâneam mut în fața neputinței și începeam o nouă construcție pentru o altă posibilă groapă. Ploaia aceea de vară cânta munca zadarnică și greșelile vieții mele. Ce greșeli? Am avut încredere în oameni și de câte ori aveam un petec de ceva alergam sa-l ajut pe cel ce-l consideram prietenul meu. El primea darul și eu rămâneam în urmă. Închideam ochii, înțelegeam că cine oferă, nu mai are și căutam să găsesc o ieșire din valurile în care m-am aruncat, dar când mă aflam la un pas de țărm ajutam pe altcineva fără a cere nimic în schimb și mă afundam din nou în valuri. Eram omul care se încredea în om. Of, ploaia aceea mi-a arătat cât de mult am greșit. Eram în acest cămin. M-au abandonat aici cei ce mi-au dat viață și aici am rămas ani și ani. M-au lăsat pradă vulturilor. Eram asemenea lui Păunaș ascuns de mama lui, Agripina, în căpița de fân. Probabil scriitorul Gala Galaction a văzut dincolo de căpița aceea de fân și plânsul copilului. A văzut pericolul ce l-a pândit din văzduh. A văzut vulturii aceia ce i-au zărit lacrimile și l-au răpit pentru a-l sfâșia. Depart de căldura mamei, în căpița de fân

nesigură am căutat prieteni, dar fiecare prieten și-a urmărit interesul. A așteptat asemenea vulturelui, un scâncet ca apoi să mă sfâșie. Mereu mai lăsașu câte o bucată care să se regenereze și ei să poată iarăși sfâșia rodul. (Se ridică de pe bancă și face câțiva pași.) Cântecul apei era așa de viu. Mi-am văzut în el întreaga-mi viață, iar viața mi-a fost sfâșiată de vulturi. Trebuie să o iau de la capăt, dar nu mai am putere. Cântecul ploii părea prohodul a tot ceea ce am fost și mai sunt. (Se plimbă.) Da. Mirosul! Mirosul acela de după ploaie. Cântecul a încetat și aerul era atât de curat. Ploaia a curățit totul. Dar viața mea? (Se oprește o clipă.) E încă plină de mirosuri. Teiul acesta în floare îmi amintește de evaluările periodice. O viață plină de cântec și miros mă frământă și nu găsesc drumul. (Se așază pe bancă.) Dumnezeu! Miros de plăcintă cu măr! Ce frumos a fost în vara aceea când o femeie de la țară m-a primit în casa ei două luni. Era o femeie cu frica lui Dumnezeu. În fiecare vacanță de vară alegea un copil de la cămin și-i făcea viața fericită, fie măcar și pentru o clipă. Poate unii se întreabă de unde atâta fericire adunată într-o plăcintă cu măr? Nici nu știi unde se poate ascunde fericirea! Merele, câtă simbolistică are mărul! Poate însemna fructul oprit cules din mâinile jumătății tale. Mărul și dragostea dintr-o grădină edenică îndulcit într-o plăcintă e visul ascuns printre norii plini de ploi. Mereu am rătăcit gustul, pe urmă am pierdut bucata cea bună și m-am rătăcit pe mine asemeni Albei ca Zăpada ce a prins a gusta partea otrăvită a mărului. Acum stau pe această bancă. În spatele meu se află viața ce am trăit-o până acum câteva zile, până când o ploaie de vară a spulberat totul. Clopoțelul a anunțat finalul anilor de studiu, anilor petrecuți la cămin. Trebuie să las totul în urmă și să plec mai departe, dar unde? Puteam rămâne șef la un atelier. Eram foarte priceput, atât de priceput, încât toți mă rugau să-i ajut. Oboseam învățându-mi colegii, ca într-un final să pătesc asemenea fetei moșneagului din povestirea scriitorului Ion Creangă, să rămân fără truda mea, toată osteneala să-mi fie furată de fata babei care mi-a ținut o clipă coșul încărcat. Unii colegi și-au găsit un loc de muncă în cămin. Unii la atelierul de tâmplărie, alții la atelierul de croitorie sau de pictură. Eu am lăsat în urmă

totul. Am pășit totuși optimist spre poarta largă a lumii. Mă gândeam că las în urmă neînțelegerile, situațiile nearmonioase dintre fata moșneagului și fata babei și pășesc mai departe pentru a găsi soluții de ieșire din orice situație dificilă. Ajuns în fața porții, în fața libertății, picioarele mi s-au împietrit și am găsit un sprijin în această bancă. Câte un trecător milos îmi mai dă din când în când câte un colț de pâine. Într-o zi am cerut unui trecător un leu să-mi cumpăr o pâine, pentru că niciun om nu m-a observat datorită goanei lor după treburi, dar trecătorul m-a amenințat că o să cheme poliția, pentru că cerșetoria este o ilegalitate. Ce să faci? Sunt oameni și oameni. Cel care m-a amenințat a plecat. Eu am rămas tot aici, tot pe această bancă, în fața închisorii mele și nu găsesc nicio soluție nu știu încotro să mă duc. Ciudat este că nimeni din clădirea lăsată în urmă nu mă observă sau poate mă observă, dar nu le pasă de frunza ce se zbate în furtună. Ei își văd de viața lor. M-au abandonat asemenea prepeliței ce și-a lăsat puiul neputincios la marginea lăstarului. Era și firesc nu putea să-și piardă pui sănătoși pentru un pui ce era deja osândit la moarte. Toate s-au dus și parfumul teiului și aroma plăcintei cu măr. A trecut într-o zi pe lângă mine un cioban. Mi-a făcut o ofertă bună, să mă ia slugă la oi. Îmi oferea o bucată de pâine și un loc de dormit alături de turma ce o păstoream. M-am gândit că am părăsit o închisoare spre o altă îngrădire a libertății și am refuzat. Ciobanul mi-a spus că sunt leneș, că îmi place să stau doar cum mâna întinsă. Nu, nu stau cu mâna întinsă. Ar fi prea dureros, dar nici o viață în sclavie nu aș suporta. Până la urmă știu ce am de făcut. O să las în urmă clădirea ce mi-a fost adăpost, mamă și tată, banca ce m-a găzduit câteva zile, o să ascult notele ploii de vară și o să fiu asemenea ei, o să pășesc spre necunoscut cu încredere. Astăzi poate o să car câteva bagaje și primesc un colț de pâine, mâine pun câteva cărămizi la vreo construcție, dar poimâine o să am propria mea colibă unde să pun capul liniștit, netulburat de nimeni. Totul este să mă accept așa cum sunt. Da, totul în viață este o împăcare. Doar în momentul în care te împaci cu o situație poți să mergi mai departe. Împăcat cu tine însuși vei putea să vezi lumina stelelor.

Balul verbelor

Piesă într-un act

Decorul:

O sală de bal. Unii dansează. Alții stau la masă. Într-un colț al sălii se află un elev, pe o canapea, cu o carte în brațe.

Personaje: Elevul, verbele.

Elevul: Prea multe verbe. De ce trebuie să conjug eu atât de multe verbe și la atâtea moduri și timpuri? Sunt foarte dificile verbele acestea. Auzi, tu! Așteaptă să fie conjugate. M-am plictisit să le tot studiez. Mi-ar plăcea să fiu undeva într-o sală de bal și să dansez, să mă simt bine. (Se duce în mijlocul sălii de bal și începe să danseze.) Ce bine e să dansezi! Dacă aș invita verbele la dans într-o zi, oare le-ar plăcea dansul? Ce, mie îmi place să le conjug, să le analizez? Nu îmi place. Atunci, la dans cu ele! Să vină la dans!

(În sala de dans apare o persoană.)

A dansa: M-a strigat cineva?

Elevul: Cine ești tu?

A dansa: Sunt „A dansa“.

Elevul (râzând): A dansa! Nu pot să cred! M-au auzit verbele și au venit la dans.

A dansa: Da, am venit să dansez.

Elevul: Te rog. Dansează!

A dansa: De ce să dansez singur? O să-mi chem, prietenii și prietenele. Veniți la dans!

(Sala se umple de personae. Unele dansează. Altele stau la masă. Elevul se așază pe canapea și se uită uimit la bal. Din când în când muzica aproape că încetează și câte un verb se revoltă sau se laudă sau își spune opinia.)

A urî (Se plimbă printre perechi urmărindu-le cu atenție.): Nimeni nu mă observă. Toți dansează. Alții, uite-i! Stau la masă și bârfesc. Eu sunt cel mai discreditat verb. A urî! Toți trec pe lângă mine de parcă nu aș exista, dar mâine, mâine mă cheamă să le țin companie. Eu sunt fratele lui „A iubi“. Până la indiferență toți mă testează, mă analizează, chiar dacă acum fug toți de mine. Îi știu eu pe ei. Azi mă trag de păr, îmi dau palme, mă alungă, dar mâine, mâine plâng cu mine-n brașe. (Se așază pe scaun.)

A iubi (Se plimbă printre perechi urmărindu-le cu atenție.): Cât de apreciat sunt. Toți se iubesc. Fericirea, bucuria plutesc în aer. Nimeni nu-i mai fericit ca mine. „A iubi“ e începutul și e veșnic. Trece dincolo de moarte. Doar el poate rezista tuturor

încercărilor. Priviți ce frumos dansează „A citi“ cu „A scrie“. Nu se mai pot despărți. El citește și ea scrie cu pași mărunți. El conduce și ea clădește. Câtă iubire! (Se așază la o masă.)

A bârfi (plimbându-se prin sală): Uite și la „A lenevi“. Nu se mai ridică de la masă. S-a făcut frate bun cu „A mânca“ și „A bea“. (În timp ce se uită la ei cum stau, mănâncă și beau, o pereche se agață de el în dansul lor, mai să îl trântescă.) Poftim! „A alerga“ și „A spulbera“ nu mai au loc în sala de bal. Dă-rămă tot. Dacă au ajuns să mă dărâme și pe mine, pe „A bârfi“. Rușine! (Face câțiva pași și vede la o masă câteva verbe ce se jucau cărți.) Uite-i și pe „A risipi“, „A datora“, „A se juca“ și „A pierde“. Ce echipă grozavă fac! Jucați-vă cărți până rămâneți fără nimic! (Se plimbă în continuare.) Uite-l și pe fratele meu „A se lăuda“. Văd că dansează cu „A invidia“. De când s-a împrietenit cu invidioasa aceea a uitat de mine. A uitat că i-am fost frate bun.

(Se aud niște zgomote din exterior. În sală muzica încetează și apare în mijlocul tuturor „A minți“)

Toți: Ce se întâmplă afară? Cine dorește să ne strice balul?

A minți: E revoltă. S-au revoltat cei care nu au fost invitați la bal. Eu propun să îmi puneți în cutia aceasta fiecare câte un ban, după cât vă ține buzunarul, ca să-i împac pe cei de afară și să nu vă strice balul.

A cugeta: Nu-l ascultați pe „A minți“. Ieri făcea politică și aduna bani.

A observa: Iar „A cugeta“ se dă mare deștept.

A bârfi: Se face remarcat și „A observa“.

A cuteza: Eu zic să continuăm petrecerea cu îndrăzneală. Nu degeaba mi se spune „A cuteza“.

(Îl ridică pe „A minți“ pe sus și îl scot afară de la bal. Se întorc și încep iarăși dansul. Elevul vine în mijlocul lor.)

Elevul (Bate din palme.): Gata! Să înceteze totul. V-am lăsat prea multă libertate și în loc de dans v-ați luat la gâlceavă.

A cugeta: Iertați-mi îndrăzneala, dar ne comportăm ca voi, oamenii. Ce facem noi în această sală de bal sunt acțiunile voastre. Tu te-ai plictisit să înveți și atunci ne-ai lăsat pe noi să dansăm. Am dansat și ne-am comportat așa cum ne-ați făurit. Noi suntem nucleul comunicării dintre oameni și tu ne alungi, nu vrei să ne cunoști, dar te folosești de noi și fără să știi.

Băiatul: Gata! Plecați! (Verbele pleacă. Băiatul se așază istovit pe un scaun.) Prea multe moduri și timpuri, iar verbele acestea și-au făcut de cap.

Orbul

Monodramă

Decorul: Un salon de spital.

Personajele: Orbul

Orbul (întins pe pat): Am ochii deschiși. Simt că sunt deschiși. (Se ridică

din pat și începe să se plimbe cu greutate prin cameră. Se împiedică în scaune, masă, cade. În cele din urmă ajunge iarăși la pat și se așază într-un colț al acestuia.) În urmă cu ceva timp am văzut. Da, știu și eu cum arată un scaun, chiar dacă astăzi se agață de picioarele mele. Știu cum arată o masă, cum arată un pom, o floare. E greu pe întuneric. Întunericul e un coșmar fără sfârșit. Am încercat mult timp să simt cu ochii minții. Mi-am amintit de un roman ce l-am citit în copilărie, „Omul care râde“ a lui Victor Hugo. Deea, fata cea oarbă vedea frumusețea lui Gwynplaine, cel condamnat să poarte o mască a râsului de către oameni, dincolo de orice imperfecțiune fizică ce cântărea greu în ochii celor ce zăreau doar ambalajul. Ambalajul e totul într-o lume oarbă. Fără un ambalaj corespunzător ești aruncat în întuneric. Nimeni nu are răbdare să deschidă ușa sufletului și să vadă ce se ascunde în spatele peretelui proaspăt vărui. Gwynplaine era pentru Deea lumina. Cel alungat de oameni era lumina din viața celei oarbe. Doar oarba îi vedea frumusețea, acea frumusețe ce i-a atins inima și a învățat-o să zboare. Am încercat să văd și eu asemenea Deei, dar nu l-am găsit pe „Omul care râde“. Am început pe urmă să mă agăț de Antigona, asemenea lui Oedip. Sărmanul Oedip. Cât timp a trăit într-o colivie, nu a văzut adevărul. Colivia plină de bogății i-a orbit rațiunea. Când a evadat din palatul lumesc și ochii trupului s-au închis pentru totdeauna a început să vadă cu adevărat. Lumina a pătruns în întunericul. Prea mult nu m-am putut sprijini pe umărul Antigonei și rămas singur în acest izolator am căutat o lunetă. Mi-am amintit de Orbul cu luneta din „Mansardă la Paris cu vedere spre moarte“ a lui Matei Vișniec. Am rugat și eu o asistentă să-mi cumpere un telescop ca să pot să privesc stelele și

să le pătrund infinitul, dar asistenta mi-a adus un tub. Credea că nu văd. Am văzut. Nu, nu cu ochii trupești am văzut, ci cu acei ochi ce se deschid o singură dată în viață. Ori vezi adevărata lumină cu ei, ori vei fi pierdut pentru eternitate. Am dorit să înțeleg și eu taina stelelor, dar asistenta m-a înșelat. S-a gândit că telescopul nu poate să fie folositor unui orb și a oprit cei doi bănuți ai mei, acoperindu-i cu falsa imagine a unui tub. Întunericul și moartea, doar el te ia de mână și te duce spre lumina stelelor în noaptea existenței tale. Fără telescop nu pot să ajung la stele. Am ratat și examenul de bacalaureat. Cum aş putea să-l susțin din moment ce nu am un telescop? Da, am căzut pe scări și m-am lovit la cap. Am băut mult în acea noapte. Îmi amintesc că am participat la un concurs „Sticluța cu lapte“, dar laptele din sticla văruiată era otravă. Am băut mult, mult, foarte mult. Mintea mi s-a întunecat și am plecat de la bal. Colegii mei de clasă încă mai sorbeau din sticluță. Am ajuns la scara ce dădea spre stradă, dar nu am mai văzut unde să calc și am început să zbor. În cădere m-am lovit la cap și mi-am pierdut vederea. Nici să strig nu am mai putut. Durerea mi-a amorțit trupul și m-am trezit în acest salon de spital după zile și nopți de agonie. Când m-am trezit am început să strig după lumină. A venit o asistentă și mi-a spus că este ziua și lumina pătrunde în cameră prin fereastră. Am făcut-o mincinoasă și am continuat să strig. Mi-a făcut o injecție ca să mă liniștesc. Când efectul medicamentului a trecut am început să caut prin întuneric un întrerupător. L-am găsit într-un târziu, dar nici acesta nu mă asculta. M-a cuprins disperarea. Mi-am dat seama că nesăbuiința mea mi-a distrus viața. Viața râdea de mine și eu căutam prin viscol asemenea lui Gwynplaine un loc cald, probabil cărucioara lui Ursus trasă de Homo. Omul și fiara. Homo, lupul, Ursus, omul. Fiara ce devine umană și omul ce poate să devină fiară. În mine se dădea o luptă. O parte a mea era fiară, o altă parte încerca să potolească vijelia și să domesticească bestia. Treptat animalul a fost îmblânzit și am abandonat întrerupătorul, strigățul disperării, îndreptându-mă târâș spre un scaun. Când asistenta m-a văzut pe scaun m-a certat. Mi-a interzis să mai merg prin salon neînsoțit. Nu i-am răspuns nimic, dar mi-am continuat cercetarea. Acum pot să afirm că-i cunosc fiecare colț. Am calculat și câți pași are. Eu, orbul, am început să calculez. Nici când am făcut pregătire pentru bacalaureat, nu am calculat mai cu foc ca acum.

Totul trece, dar orbul rămâne și calculează câte cercuri are pâlnia interioară până să ajungă la lumină. M-am rătăcit și eu asemenea lui Dante Alighieri într-o pădure deasă și întunecoasă, el „spre-amiază vieții“, eu înainte de a vedea soarele maturității. De mult timp mă străduiesc să urc cele nouă cercuri ale Infernului, dar nu reușesc. Doamne, cât doresc să scap de Infernul întunecat al imaturității mele, dar mi-e teamă că mă va urmări toată viața. Eu nu am o Beatrice care să mă călăuzească spre Paradis. Nu, eu nu am nimic, nu am un om care să râdă, nu am o Antigona, nu am o lunetă, nu am o Beatrice. Sunt singur și în singurătate e greu să găsești acel foc care să aprindă lumina interioară. (Se ridică de pe pat și se străduiește să ajungă la scaun. Se așază. Pune mâinile pe masă și începe să caute.) Nu le găsesc. Am lăsat pe masă cărțile mele preferate. Știu că nu le voi putea reciti niciodată decât cu ochii minții, dar le voi păstra cu evlavie ca pe niște moaște. (Caută.) Le-a luat. Asistenta mi-a luat cărțile. Sunt orb. Fără cărțile mele sunt și mai orb. Orb, orb, orb! Nu mai am nici lacrimi să plâng. Mă așteaptă o viață ce a uitat să-și mai pună ochelarii, fiindcă s-a lovit cu spinarea de o piatră. Fiecare trăiește la un moment dat viața ca și un joc pe computer. Se joacă cu ea și ea-i aduce blesteme. Cât de naiv trebuie să fii înainte ca viața să-ți dea o palmă peste ochi! Atât de naiv, încât să crezi că fumul de țigară e un basm, iar alcoolul o poveste care se izbesc una de alta. Nu mai pot să-mi țin nici ochii deschiși. Am adormit așteptând să vină mirele și candela mea este goală. M-a costat scump ospățul. Toate trec. Trebuie să învăț a trăi. Cel teribilist a făcut o greșală ce s-a dovedit catastrofală. O să caut prin întuneric parfumul florilor. Da, știu, o să văd datorită parfumului! El o să mă ducă pe calea luminii. Dar, dacă o să-mi pierd toate simțurile olfactive, mirosul, gustul? Am avut un vecin ce a orbit, pe urmă și-a pierdut atât mirosul, cât și gustul. Nu, eu nu pot să pătesc așa ceva! (Se ridică de pe scaun. Continuă să caute pe masă cărțile, dar trânteste o yază cu flori. Atinge florile. Le ia și le verifică.) Sunt trandafiri! Își vâră nasul în petalele florilor. Oare există trandafiri ce nu au parfum? (Ia o petală de trandafir și o introduce în gură.) Nu are gust petala aceasta. Oare ce trandafiri or fi aceștia? Probabil au pățit și ei un accident asemenea mie. Sărmanii! Eu cred că sunt roșii. Au adunat prea mult izvor de culoare în petalele lor. Trebuie să caut pământul ce vindecă orbul, acea tină ce redă lumina, acea

apă ce alungă neputința! Te rog să-mi atingi ochii, Doamne! Cum o să învăț a trăi o viață doar cu ochii lăuntrici? Nici lacrimi nu am. Sânge? M-am înțepat într-un spin. (Aruncă trandafirii și duce degetul la gură.) Doamne, sângele meu nu mai este sărat! Mi-am pierdut și gustul, Doamne! Cât de orb sunt! Acum trebuie să dovedesc că am abilități interioare. Prietenii mei vor descoperi noile mele calități. Dar sunt aici de foarte multe zile și nu a venit niciun prieten să mă vadă. Mama, biata mea mamă îmi bate în fiecare zi la ușă și îmi spune că în curând o să mă ducă acasă. Astăzi nu a mai venit nici ea. De fapt mi-a spus de ieri că nu o să vină astăzi pe la mine, fiindcă merge la serbarea de sfârșit de an școlar a fratelui meu. Toți m-au abandonat. Un handicap depărtează oamenii ce roiau cândva în jurul tău. Sunt singur. Sunt doar eu și gândurile mele. O să luminez din interior! Da. Nu am înțeles această lumină la timp și acum pășesc singur în noapte. (Ajunge cu greu la pat.) Cât de greu este să trăiești noaptea! Afară cauți să te ghidezi după lumina lunii, a stelelor. În casă aprinzi o lumânare, un bec. Aștepti ziua să se reverse peste umbre și să renunți la accesorii. Ziua mea a plecat pentru totdeauna. A legat-o Călin Nebunul de un copac și nu se mai întoarce. Noaptea mea nu are luminători. Nu are nici stele, nici lună, nici lumânări. Eu trebuie să mă descurc în beznă. E greu să-ți și imaginezi cum poți să pășești în întuneric și cauți mereu o sursă de lumină. Eu sunt în acel întuneric, iar lumina trebuie să o regăsesc în mine. Trebuie să fiu torță neputinței mele. Trebuie să învăț a umbla noaptea. Doamne, sunt călăuza unui trup neputincios ce aleargă în noapte! (Se întinde pe pat. Închide ochii.) Nu mai este nevoie să-i țin deschiși. Pleoapele sunt prea grele. Eu văd lumea din spatele cortinei. (O clipă e liniște.) Căutând cu atâta sete lumina în întuneric am obosit. Ce prost am fost! Sunt atâția ochi peste tot! Picioarele și mâinile îmi sunt ochi. Ele mă îndrumă, mă poartă peste ceața umbrelor. (Ridică un braț și își atinge un deget.) Degetele văd totul. Ele simt răceala și frigul. (Lasă mâna să cadă pe lângă el.) Picioarele, da, ele mă poartă. Mereu există a doua șansă. Acum pot să dorm liniștit. Poate mâine voi descoperi alți ochi care să-mi lumineze noaptea în care am ancorat.

Paradigme

Monodramă

Decorul: O bibliotecă.

Personajele: Studentul.

(Studentul caută în rafturile bibliotecii o carte, pe urmă se așază la masă și deschide cartea.)

Studentul: Să văd ce spune dicționarul. „PARADÍGMĂ *s. f.* 1. (la Platon) lumea ideilor, prototip al lumii sensibile în care trăim. ◇ principiu care distinge legăturile și opozițiile fundamentale între câteva noțiuni dominante cu funcție de comandă și control al gândirii. ◇ caz exemplar, model, prototip, situație ideală. 2. totalitatea formelor flexionare ale unui cuvânt. ◇ ansamblu de termeni, aparținând aceleiași clase morfosintactice sau semantice, care se pot substitui unul cu altul. (< fr. *paradigme*, lat. *paradigma*, gr. *paradeigma*) “Lumea ideilor! (Închide cartea.) Și câte idei! Câte cuvinte, atâtea idei, câte adieri de vânt, atâtea noțiuni! Aș începe cu un cuvânt fundamental, artă. Când spui artă, spui tot. Totul în jur este o artă. M-am oprit într-o zi și am admirat picătura de rouă de pe firul de iarbă. Era cristalină și părea să-mi zâmbească. Zâmbetul ei mă întreba dacă o să reușesc să-i descifrez ființa vreodată. Ea, o picătură, râdea de mine. Și câte picături sunt în lumea aceasta. Și eu sunt o picătură de pământ înecată în apă. I-am răspuns picăturii de rouă că în curând pima picătură de soare îi va afla taina. Ea m-a privit ironic. Știu că am greșit. Taina bobitei de rouă doar în zori o poți înțelege, doar atunci când îți zâmbește din vârful firului de iarbă. Soarele a fost vestit de primul dangăt ce venea din turnul bisericii. Probabil anunța moartea picăturii de rouă. Câtă artă într-o picătură de rouă și câtă zădărnice! Toți suntem picături de rouă pe o tablă de șah. Câtă artă, Doamne și câtă frumusețe! Până la urmă, fără artă frumusețea nu și-ar găsi desăvârșirea, iar tot ceea ce este urât, iadul acela în care alunecăm din pricina sutelor de greșeli ne-ar înghiți treptat. Noi însă renaștem din urât, din iadul ce ne înghite, renaștem ca pasărea Phoenix, ardem tot ceea ce este urât ca mai apoi să înviem din propria cenușă. Picătura aceea de rouă s-a stins

pentru că s-a semețit cu privirea ei cristalină, dar va renaște mâine, în zori, mai pură, mai limpede, mai dornică de a pune o amprentă în Absolut. (Duce mâna la ochi.) O lacrimă! Doamne câte picături! Ce mesaj are lacrima aceasta? Cred că e rece. O să închid fereastra. (Se ridică și închide fereastra. Caută o altă carte în bibliotecă și se întorce la masă cu ea. Citește ce scrie pe copertă, pe urmă o deschide.) Cartea amăgirilor, Emil Cioran, Editura Humanitas, București, 2008. Da, e ceea ce căutam! La pagina 62 vorbește despre muzică. „Mi-e frică de muzica secretă a lucrurilor, de tonurile ei subterane, ce răzbat în ceasurile de tristețe solemnă, ca mărturisiri tainice dintr-o altă lume“ Cât adevăr! (Închide cartea.) Muzica definește arta. Câtă muzică a avut picătura de rouă secată de soare. Mi-e teamă! Și cartea aceasta are muzica ei. Probabil îmi vorbește despre pădure, despre un copac sacrificat pentru a renaște din el hârtia, despre cerneală și uleiuri, despre tainele fiecărei litere ce i-a înfierat alba haină. Muzica e puntea ce leagă viața de moarte. Scâncetul noului născut și bocetul ce anunță marea trecere. Fie că vântul bate și fluierul mioritic doinește, fie că scârțâie coroanele de plumb bacoviene, iar poetul își strigă amorul apus, fie că geme clavirul și plânge violina ca într-un marș funebru, fie că teiul eminescian își va scutura lacrimile florilor, iar valul mării va geme, esența cântecului este aceeași. Muzica se ascunde în spatele fiecărui lucru. Stelele au muzica lor și își prezintă aria unindu-se în constelații, soarele are muzica lui și își trimite notele luminoase peste tot ceea ce mișcă pe pământ. Pe notele lui dansăm și cântăm, iar la apus vine bocitoarea, femeia aceea simplă de la țară ce respectă cu strictețe ritualurile. (Se șterge la ochi.) O altă lacrimă. (Se ridică și caută alte cărți în bibliotecă. Se întoarce la masă cu trei cărți. Deschide o carte și citește.) „De nu am fi avut suflet, ni l-ar fi creat muzica.“, Aurel Cioran, Cioran și muzica, Editura Humanitas, București, 1996, pag. 65. (Închide cartea.) Muzica mai presus de toate! Muzica văzută ca Absolutul din care se desprinde viața. Muzica, Absolutul care creează! Energie vie! (Deschide altă carte și citește.) „Când asculți Bach, vezi cum se înfiripă Dumnezeu. Căci muzica este generatoare de Divinitate. O viziune plastică a ființei divine ți se desfășoară în față și crește Dumnezeu sub ochii tăi.“, Emil Cioran, *Lacrimi și sfinți*, Editura Humanitas, București, 2008, pag. 76. (Închide cartea.) Da, încep să înțeleg. Muzica este divinul din noi. Fiecare celulă cântă, pe

urmă apune. Muzica creează materia și desăvârșește arta. Când celula începe să cânte, divinul renaște prin fiecare. Toți suntem chipul lui. Suntem notele ce definesc viața, opera de artă supremă. (Deschide aceeași carte. Răsfoiește cartea.) Se pare că filosoful a văzut dincolo de sunet, a văzut parfumul muzicii. Uite ce spune la pagina 38 a volumului! „Când melodiile ne copleșesc într-o invazie de fericire dureroasă, am vrea o moarte parfumată. Sfinții au atâta muzică în ei încât să o opună disoluției corpului. Cadavrul lor nu miroase. Voi avea atâta muzică în mine, ca să nu mor niciodată? Sunt momente, după care nu mai poți putrezi.“ (Închide cartea.) Da, parfumul muzicii interioare! Îngerii ce cântă osanale divinității. Cum aş putea să alung urâciunea iadului decât printr-un parfum muzical? Totul e muzică, moarte și viață. Ascultă muzică când te naști, când te căsătorești și când ești chemat dincolo. (Deschide a treia carte.) „Toate clopotele te cheamă la judecata de apoi.“ *Silogisme amărâciunii*, Editura Humanitas, București, 2008, pag. 128 (Închide cartea.) Clopotele! Ce mesaj tainic au! Ele îți amintesc de moarte și judecată și tot ele îi cheamă pe cei vii la rugăciune. Rugăciunile celor vii e muzica ce pătrunde văzduhul asemenea unui tunet. Da, artă, muzică, moarte, viață, picătură de rouă, lacrimă ce speli obrazul pătat de greșeala zilei, călătoria mea prin lumea ideilor, o carte ce scrijelește ființa, o roade pe interior până ce exteriorul cedează sub presiunea fildeşului de argint. (Se ridică de la masă și se plimbă.) O lume plină de noțiuni ce se rotește de la viață spre moarte și de la moarte spre viață lustruindu-și arcușul pe roua dragostei se ascunde în tot ceea ce mă înconjoară. Totul se transformă și te transformă. Sentimentele se schimbă și omul învață muzica pietrelor, iar pietrele cântecul apei. Metanoia! (Se duce spre masa și se așază pe scaun. Deschide dicționarul. Să aleg un cuvânt. Să-i văd formele, schimbarea. Să zicem frumos. Frumos, frumoasă, frumoși, frumoase, frumusețe, înfrumusețat, a lua pe cineva cu frumosul, frumoasa satului, Făt-Frumos. Uite că am ajuns și-n lumea basmului! E suficient pentru astăzi. Măine o să caut printre slove alte cuvinte, alte noțiuni, alte idei.

În colivie

Monodramă

Decorul: Un parc.

Personaje: Copilul.

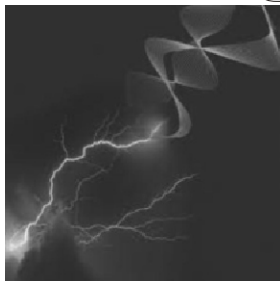
(Copilul se plimbă prin parc cu o colivie. În

colivie se află doi porumbei. La un moment dat se așază pe bancă.)

Copilul: Am ajuns. E locul perfect. (Se uită la porumbei.) O să vă eliberez. A trecut mult timp de când v-am primit cadou și nu am citit pe chipul vostru decât tristețe. Cu siguranță tânjiți după libertate. (Așază colivia lângă el.) Libertate! Ce frumos sună cuvântul libertate! Li-ber-ta-te! Partu silabe. E cuvânt plurisilabic. Două perechi. Depărtarea de singurătate. În curând voi eliberea perechea zăvorâtă în colivie. Când prima rază de soare va fulgera în văzduh, o să deschid colivia. Ce fericiți vor fi atunci porumbeii! Își vor întinde aripile și vor săgeta văzduhul. Ce tainică și prețioasă e libertatea! Ce fericire aduce celor ce se împărtășesc din ea! Da, îmi amintesc! Mi-am prins într-o zi mâna în colții lui Ursu. Da, Ursu, am spus bine. Am fost captiv în colții lui. Ursu este câinele ce l-am primit cadou de la mama mea vitregă. Ce mai femeie! De câte ori văd fructele acelea micuțe și gingașe, nebunele, îmi amintesc de ea. Are un chip angelic, precum nebunelele, dar ființa ei e plină de otravă. Dacă o guști, mori. Ursu a fost învățat de drăgăstoasa mea mamă vitregă să-mi rupă oasele. Nu a luat bucata de pâine ce i-am întins-o, ci mâna mea. De atunci mâna mea stângă s-a înjumătățit. E bine că mai am o mână. Tata m-a certat tot pe mine. Nu a putut trece peste farmecele nebunelor ce i s-au vârat în suflet. A doua zi am luat colivia aceasta cu porumbei, primită cadou de la tatăl meu și am plecat la bunici. Nu mi-am permis să las porumbeii cu mama vitregă. I-ar fi oferit lui Ursu ca desert. Și eu mă simțeam asemenea porumbeilor din colivie în acea casă, așa că am plecat. Am luat-o pe scurtătură. Am trecut dealul, am străbătut pădurea de la poalele lui și am ajuns în satul vecin. Mă simțeam asemenea Lizucăi, atâta doar că locul lui Patrocle a fost ocupat de doi porumbei. Bunicii mi-au zâmbit când m-au văzut. Au

crezut că am venit să mă joc prin grădină cum făceam și altă dată, dar când au aflat ce doresc, să mă mut în umila lor căsuță, s-au întristat. Erau bunicii din partea tatălui. Ei o iubeau pe sora mea, fiica mamei mele vitrege, ce a rezultat din căsătoria cu tatăl meu. Pe bunicii mamei mele bune nu i-am cunoscut. Au murit cu mult timp înainte ca eu să apar pe lume. Și mama mea a fost chemată dincolo, în timp ce mă trimitea pe mine în această lume. Au trecut ceva ani de atunci. Între timp a apărut mama mea vitregă și sora mea. Mama vitregă a avut de grijă să mă schilodească pentru a mă face inferior copilului ei. Da. Am un handicap care nu se mai poate vindeca niciodată. Copiii din povești, acei copii ce au fost prizonieri de mamele lor vitrege, au depășit toate obstacolele. Cenușăreasa și-a găsit prințul, la fel și Albă ca zăpada. Lizuca și-a găsit alinarea la bunici. Fata moșneagului a rămas să trăiască fericită lângă tatăl ei după ce balaurii au savurat-o pe mama vitregă cu fiică cu tot. Eu nu-mi găsesc locul niciunde. Tatăl meu crede că mama mea vitregă mă iubește enorm, în timp ce eu sunt soi rău. Mama mea vitregă e asemenea soarelui ce sărută timp îndelungat iarba, până ce aceasta se usucă și devine fân. Tatăl meu ce vede sărutul mamei crede că eu sunt buruiiană. Vai de copiii ce rămân în grija mamei sau al tatălui vitreg! Acei oameni își urmăresc interesul arătând dragoste fățarnică față de cuiul din pantof ce-i incomodează. Odată înlăturat cuiul, își pot trăi viața fericiți, fără teamă că vor împărți o bucată de pâine cu cel prigonit. Vitreg. Dușman. Ce poate să fie altceva? Potrivnic. Te închide într-o colivie și îți pregătesc sfârșitul ca vrăjitoarea lui Hansel. Hansel a scăpat. Și eu am scăpat. De o săptămână mi-am găsit adăpost în casa părăsită de la marginea satului. Nimeni nu îmi are treaba. Toți ocolesc acea casă. O consideră bântuită. Nu are nimic malefic casa. E încărcată cu energie pozitivă. Acolo locuiesc copiii abandonați. Trecătorii aud zgomote și cum o consideră nelocuită, cred că-i necuratul pe acolo. Ne gospodărim singuri. Muncim cu ziua pe la cine ne primește și pe urmă împărțim ce am câștigat. Astăzi am plecat departe de noua mea locuință. M-am urcat în căruța lui Ion și am ajuns la oraș. Nici nu a cunoscut Ion că m-a purtat și pe mine printre sacii plini cu cereale. Era întuneric când a plecat din sat și eu m-am ascuns printre marfa comerciantului. Trebuia să duc porumbeii la loc sigur. La sat puteau să ajungă în oala de supă. La oraș am înțeles că sunt protejați. Am văzut în centrul orașului mulți porumbei. Oamenii

le aruncau firmituri și ei se plimbau fără teamă ciugulind. Eu nu am lăsat porumbeii mei acolo. Ar putea să devină leneși și captivii unor resturi lăsate din mila unor oameni cu suflet mare. Eu i-am adus în parc. Aici e multă verdeață și lumină. Ar putea să învețe ce înseamnă libertatea. (Privește colivia.) Nu ați gustat niciodată libertatea. O să fie greu la început. Pentru voi o să fie o enigmă. Ați crescut în colivie, iar aripile vă sunt greoaie. Nu ați învățat încă să zburăți. Vi s-a interzis acest lucru. (Deschide ușa coliviei, dar porumbeii nu îndrăznesc să părăsească închisoarea.) Nu pot să cred. Păsările crescute în colivie se tem de libertate! Preferă să trăiască în captivitate mulțumindu-se cu resturi. (Scoate o bucată de pâine din buzunar. O frământă între degete, se ridică de pe bancă și o presară la nici jumătate metru de colivie. Un porumbel a îndrăznit și s-a apropiat de pâine. La scurt timp l-a urmat și al doilea. Au început să ciugulească.) I-am ademenit. (Copilul închide ușor ușa coliviei.) Poate că vor dezlega taina libertății și se vor bucura de dulceața ei. (Un vânt ivit din senin a speriat porumbeii, iar aceștia au alergat spre colivie încercând să se agațe de ea.) Dumnezeu! Porumbeii aceștia consideră că singura lor protecție e colivia. Colivia nu-i poate apăra nici de vânt, nici de primejdii, mai mult decât atât le va îngădi și posibilitatea de a se apăra singuri. O să-i învăț să lupte! (A rupt o creangă și a aruncat-o peste colivie. Porumbeii nu și-au deschis aripile pentru a zbura din fața primejdiei, ci s-au lipit de colivie, așteptând-o.) Dacă era o creangă mare, erau zdrobiți. În loc să-și folosească ariplie să zboare s-au lipit de locul osândeii. (A luat un porumbel. L-a ridicat în văzduh și i-a dat drumul. Speriat porumbelul a deschis aripile, pe urmă a aterizat.) Ciudat. Chiar nu vor să zboare. (În parc apar mai mulți porumbei.) Se pare că porumbeii din centru se plimbă și prin parc. Cei doi porumbei se apropie de ceilalți.) Poate că împreună vor învăța să zboare. (Porumbeii ciugulesc restul de firmituri, pe urmă se plimbă.) Ce porumbei leneși! Preferă să fie robii unor rămășițe, să tremure în colivie, când ar putea să cucerească văzduhul cu zborul spre libertate. (Copilul ia colivia și o aruncă într-un coș de gunoi.) Să nu o mai văd! Ea a șters orice urmă de zbor din viața unor porumbei. O să plec spre noua mea casă. Pe ei îi las aici. Poate vor înțelege într-un târziu ce sfântă este libertatea. De fapt libertatea are prețul ei. În cazul porumbeilor prețul a fost colivia ce am răătăcit-o într-un coș de gunoi. (Copilul pleacă. Cei doi porumbei intră în coșul de gunoi.)

Sinusoide

Piesă într-un act

Decorul: O bibliotecă.

Personajele: Înțeleptul și Ucenicul.

(La un birou stă înțeleptul. Ucenicul aranjează niște cărți pe rafturile bibliotecii.)

Înțeleptul: Unu, doi, trei ... Nu, nu e bine! Cald, rece, rece, cald. Șapte, opt, nouă.

Ucenicul: Mă scuzați că vă întrerup. Ce calculați?

Înțeleptul: Elementele paralele.

Ucenicul: Nu înțeleg.

Înțeleptul: Ești tu ucenicul meu?

Ucenicul: Da, înțeleptule!

Înțeleptul: Atunci pune mâna pe sobă.

Ucenicul: O să mă ard!

Înțeleptul: Doresc reacția ta la cald, pe urmă facem un test pentru rece. S-ar putea să ai reacții diferite, depinde de momentul de criză prin care treci. O singură persoană cu reacții diferite, sus, jos, rece, cald.

Ucenicul: Nu pot să fac acest experiment.

Înțeleptul: Dar ai venit aici să înveți.

Ucenicul: E adevărat, dar nu pot, nu pot să ascult.

Înțeleptul: Ai o problemă cu ascultarea. Înțeleg. Ți-ai ascultat părinții în copilărie?

Ucenicul: Ei nu mă sfătuiau să pun mâna pe foc.

Înțeleptul: Să înțeleg că-i ascultai.

Ucenicul: Și da, și nu.

Înțeleptul: Cu urcări și coborâșuri.

Ucenicul: Așa aș putea spune și eu.

Înțeleptul: Tu ai venit la mine ca să te înalți spiritual?

Ucenicul (apropiindu-se de masă): Da, înțeleptule!

Înțeleptul: Ia loc.

Ucenicul: Mulțumesc!

Înțeleptul: Cândva mi-a bătut la ușă un tânăr. Lumea l-a botezat Nebunul. Tânărul acesta aspira către cele mai înalte trepte ale spiritualității, pe urmă mergea înapoi din pricina bolii.

Ucenicul: Era bolnav?

Înțeleptul: Avea un nume și boala îl măcina.

Ucenicul: Să înțeleg că cel sănătos urcă, iar cel bolnav coboară.

Înțeleptul: Aceeași persoană poate să urce și să coboare în momente diferite. Urci, pe urmă intervine, boala, bătrânețea. Pruncul își începe evoluția din axa x, elementul 0, crește, axa y îl ghidează spre înălțimi, ajunge la maturitate, la axa z să spunem, punctul comun dintre axa 0 și y, pe urmă are parte de suferință, din nou de bucurie, iar suferință.

Ucenicul: Sinusoide!

Înțeleptul: Ai înțeles. Așa e viața asta. O clipă iubești cântecul păsărilor și libertatea verdelui, în clipa următoare îți acoperi urechile din pricina zgomotului tramvaielor, cauți remedii, ierburile miraculoase, urci și cobori. O clipă crezi că viața ți-a întins o mână, ai găsit iubirea sau te-ai eliberat din cleștele unui tentacul, că ai găsit momentul salvator, ca în clipa următoare să cazi în aceeași capcană, să cauți o altă scară și să cobori din nou.

Ucenicul: Axa Y îmi pare cea mai complexă pentru această descriere, vârfurile ei și prăpastia din interior.

Înțeleptul: E foarte bună observația. Un vârf e înălțarea, răsăritul, altul este moartea, apusul.

Ucenicul: Dar axa z?

Înțeleptul: Să-i spunem spațiul care creează mișcarea, creează câmpurile sinusoidelor, direcția sinusoidală, de la axa x,

spiritualul spre axa y, boala.

Ucenicul: Complicat!

Înțeleptul: De exemplu un individ se naște cu o funcție ce are legătură cu locul nașterii, ora nașterii. Totul se amplifică dacă individul nu va cunoaște niciodată cine e tatăl lui, că a fost o întâmplare, un lucru pasager. Se mai adaugă și mediul de creștere al individului, familie monoparentală, anturaj.

Ucenicul: Acel individ încercă să-și depășească complexele și urcă, pe urmă cade.

Înțeleptul: Cam așa ceva, o sferă a nevoițelor. Un om cu probleme emoționale, o persoană fie pozitivă, fie negativă, merge de la o extremă la alta, de la minus infinit la plus infinit.

Ucenicul: Minus infinit ar putea să fie nașterea, iar plus infinit, moartea.

Înțeleptul: Da, iar între minus infinit și plus infinit sunt multe sușuri și coborâșuri, curbe și linii. Curbele și liniile pot să fie chiar alte persoane sau copii bolnavi, copiii, copilului crescut într-o familie monoparentală, copii ce se nasc cu probleme medicale și merg tot mai jos.

Ucenicul: În loc să se înalțe prin copiii lui, cade iarăși.

Înțeleptul: În casa vecină vede copiii sănătoși ce se înalță.

Ucenicul: Sinusoide care urcă și coboară. Fata babei este leneșă și fata moșului este harnică, copiii mamei vitrege sunt răi, iar cei care sunt ai primei soții sunt buni și blânzi. Omul zgârcit și omul darnic, vameșul și fariseul, ura și iubirea, urâtul și frumosul, clevetitorul și înțeleptul, adevărul și minciuna, ascultarea și neascultarea, tristețea și bucuria, smerenia și mândria, răbdarea și nerăbdarea, toate urcă și coboară, coboară și urcă.

Înțeleptul: De multe ori urcușurile sunt false căderi. Urci ca să ai de unde să cazi.

Ucenicul: Aveți dreptate!

Înțeleptul: Să presupunem că un om e grav bolnav. Ia medicamente și boala pare să cedeze, iar el să avanseze spre

vindecare. La un moment dat medicamentele se termină, nu-i ajung până la următorul salariu. Salariul întârzie, dar până la urmă îl primește. Aleargă după medicamente, dar nu le găsește și face o comandă specială. Le așteaptă, dar medicamentele nu ajung la timp și el moare treptat, Fiecare speranță e năruită de un alt obstacol.

Ucenicul: Am înțeles. Așa este viață, urci și cobori. O poți prezenta grafic. Sinusoide!

Înțeleptul: Acum sunt convins că ai învățat prima și cea mai importantă lecție.

Ucenicul (se întoarce la aranjatul cărților): Da, am învățat prima lecție. Viața e ca o lovitură de fulger, lumina lui urcă și coboară, iar tu arzi și îngheți. (O carte cade de pe raft. O ridică.) Balada populară „Mănăstirea Argeșului“. Din nou sinusoide. Din patima pentru creație Manole construiește într-un loc blestemat. O linie începe să crească dintr-un punct. Construcția se surpă noapte. Linia pornită din setea de creație face o buclă și coboară. Manole visează cum poate finaliza construcția și linia curbă crește iarăși până ce femeia destinată zidirii nu e alta decât soția meșterului. Mănăstirea e ridicată. Manole e în vârf. Se simte puternic, un meșter desăvârșit, dar este lăsat să moară pe acoperiș și curba coboară. Asemenea altui creator, Dedal, cel ferecat în labirintul construit de el, își confecționează aripi în căutarea libertății și sinusoida crește. Se dovedește a avea soarta lui Icar, fiul lui Dedal și sinusoida coboară. În locul unde a căzut pământul și-a deschis ochiul cel ascuns și un izvor a început să surdăa a viață, iar curba urcă, dovada că viața are mai multe fețe, se continuă și dimcolo de ochii acestei lumi, un loc al libertății și împlinirii. Sinusoide!

Reuniune

Teatru pentru copii

Piesă într-un act

Decorul: O cameră dintr-un cămin de elevi.

Personaje: Elevul cel nou, Elevul 1, Elevul 2, Elevul 3, Elevul 4.

(La masă patru elevi joacă Popa prostu'.)

Elevul 1: Am câștigat. Acum amestec eu cărțile. (Amestecă cărțile și le împarte. În cameră intră un alt elev. Jucătorii își îndreaptă privirile spre ușă.)

Elevul 2: Ai greșit camera. Nu te cunoaștem.

Elevul cel nou: Am fost repartizat în camera aceasta.

Elevul 3: Spunea pedagogul că o să ne trimită un nou coleg.

Elevul 4: Patul de lângă geam este al tău și dulapul din partea dreaptă.

Elevul cel nou: Călduroasă primire. (Se apropie de patul lui. Își lasă o haină pe pat și începe să-și despacheteze lucrurile din geantă și să le aranjeze în dulap. Ceilalți elevi își continuă jocul.)

Elevul 1: Am câștigat din nou!

Elevul 2: Nu amesteci bine cărțile!

Elevul 1: Vrei să spui că trijez?

Elevul 1: N-am spus așa ceva, tu ai spus!

Elevul 3 (adresându-se noului venit): Hei, tu!

Elevul cel nou (care a terminat de aranjat lucrurile în dulap):
Eu?

Elevul 3: Da, tu!

Elevul cel nou: Ce e cu mine?

Elevul 3: Vino ca să amesteci cărțile!

Elevul cel nou: Probabil mă rogi să te ajut cu amestecatul cărților.

Elevul 4: Doar ce ai pășit în cameră și ai început să ai alură de șef. Treci aici!

Elevul cel nou: Te rog, vino aici! Așa se comunică cu cei din jur.

Elevul 1: A venit domnul profesor să locuiască cu noi în cameră.

Elevul 2: Hai să-i verificăm puțin dulapul!

Elevul cel nou: Nu vă permit!

(Cei patru elevi pornesc spre dulap. Doi îl țin pe noul venit și doi caută prin lucruri. La un moment dat găsesc o cutie de ciocolată.

Elevul 1: Ce avem noi aici?

Elevul 2: Ciocolată!

Elevul 1: Se confiscă.

(Îl eliberează pe noul venit și se duc la masa de joc. Elevul cel nou rămâne pe pat la el. Deschid cutia de ciocolată.)

Elevul 4: Fotografii!

Elevul 3: Tu păstezi fotografiile într-o cutie de bomboane?

Elevul cel nou: E tot ce mi-a mai rămas de la bunicii mei.

Elevul 1 (privind pozele): Eu te cunosc. Nu locuiești în vila din centrul localității?

Elevul cel nou: Am locuit.

Elevul 1: Ce s-a întâmplat?

Elevul cel nou: Bunicii mei au trecut în lumea celor dreپți, iar tata a vândut casa, s-a recăsătorit și a plecat din țară. Pe mine m-a abandonat la cămin. Îmi plătește cazarea și masa până termin studiile.

Elevul 2: Și mama ta?

Elevul cel nou: Nu am cunoscut-o niciodată. Tot ce știu e că a fost săracă și după nașterea mea tata a alungat-o din casă, interzicându-i să mă mai vadă.

Elevul 3: Ciudat!

Elevul 1: Nu e nimic ciudat. Eu am fost la vilă. Era o reuniune acolo. Doar cei mai importanți oameni au avut acces. Eu am intrat prin spate, pentru că mama mea ajuta la bucătărie. Fiind copil m-am strecurat din când în când printre directori. Când m-am întors

la bucătărie am văzut-o pe mama plângând în timp ce-i povestea unei bucătărese bătrâne că nu și-a mai văzut copilul de când a fost alungată de soț și de bătrâni.

Elevul cel nou: Câți ani ai?

Elevul 1: 15 ani. Tu?

Elevul cel nou: 17 ani.

Elevul 1: Suntem frați după mamă. Dumnezeu a fost bun și a aranjat în așa fel lucrurile ca să ne întâlnim.

Elevul cel nou: Eu nu am frați.

Elevul 1: Eu sunt fratele tău. Mama s-a întors la casa părintească, fiindcă nu avea același statut social cu tatăl tău ce orbit de dragoste i-a turnat un copil, pe tine mai exact. S-a recăsătorit și din a doua căsătorie am rezultat eu.

Elevul cel nou: Eu nu am frați și chiar dacă aş avea, nu-i recunosc.

Elevul 1: Nu te înțeleg? Credeam că te bucuri că nu mai ești singur.

Elevul cel nou: Prietenii mei au altă condiție socială. Și tu mi-ești frate? Nu-mi vine să cred! Frate?

Elevul 1: Da, frate!

Elevul 3: Câți din prietenii tăi mai sunt cu tine de când ai fost abandonat la cămin?

Elevul cel nou: Nu mai am niciun prieten. Nici nu am nevoie să am.

Elevul 4: Eu zic să-l lăsăm să-și vadă de treaba lui. Te anunțăm că la noapte, fiind sâmbătă, ne adunăm toți băieții de pe acest etaj aici, în cameră, ca să facem reuniune.

Elevul cel nou: Aveți permisiunea pedagogului?

Elevul 2: Eu zic că nu-i problema ta acest lucru.

Elevul cel nou: Este și problema mea din moment ce nu voi avea liniște să mă odihnesc.

Elevul 3: Țasta o să sufle.

Elevul cel nou: O să fiu nevoit să-mi încui dulapul.

Elevul 2: Aici nu sunt hoți. Istoria de mai-nainte, a fost doar așa, o joacă în semn de bun venit.

Elevul cel nou: Prostie!

Elevul 1: Cel mai greu păcat este să-ți vinzi casa părintească.

Elevul 3: Ce te-a apucat și pe tine?

Elevul 1: Casa părintească e obârșia ta! E moștenirea ce o primești de la strămoșii tăi! E locul de care trebuie să îngrijești și să-l lași nevătămat nepoților! Casa părintească e ca vatra satului, ca țara natală! Ați învățat și voi la istorie cum au luptat strămoșii noștri pentru țara noastră dragă, pentru ca să ne bucurăm de moștenirea ce ne-o lasă și să îi avem exemplu la nevoie. Casa, satul, țara, e ceea ce lași alor tăi. Cel ce nu are dragoste față de originile sale e bicisnic.

Elevul cel nou: Uite unde s-a ascuns morală!

Elevul 1: Tu încă nu înțelegi ce ți s-a întâmplat.

Elevul cel nou: Înțelegi tu ce mi s-a întâmplat mie?

Elevul 1: Da, înțeleg. O să ai nevoie de sprijinul meu și o să-ți fiu alături.

Elevul cel nou: (râzând) O, mulțumesc!

Elevul cel nou: Mama mea păstrează cu sfințenie casa părintească, așa micuță și sărăcăcioasă. Îi mai pune câte o floare, câte o fereastră.

Elevul cel nou: Atunci ce cauți la internat?

Elevul 1: Casa părintească a mamei noastre este într-o localitate învecinată, la douăzeci de km de aici. Am preferat să nu fiu toată ziua pe drumuri, iar la finalul aceste săptămâni nu m-am dus acasă, pentru că particip la reuniune.

Elevul cel nou: Reuniune?

Elevul 1: E frumos!

Elevul cel nou: Ce poate să fie frumos la reuniunile voastre?

Elevul 1: În primul rând prietenia ce ne leagă.

Elevul cel nou: Eu vreau liniște.

Elevul 1: Băieți, în seara aceasta nu o să fie nicio reuniune! O s-o lăsăm pe altă dată, o zi în care noul nostru coleg de cameră o să mulțumească lui Dumnezeu că ne-a întâlnit.

Elevul 2 și 3: De acord!

Elevul cel nou: Ridicol! Mi-e scârbă!

Elevul 1: Încă nu știe ce spune. Trebuie să avem răbdare cu el.

Despre autorul volumului:

Nume: Popescu (fostă Mîțu)

Prenume: Ana-Cristina

Data nașterii: 24.07.1976, Caransebeș

Din Oțelu Roșu, Caraș Severin

Contact: Elzumina@yahoo.com,

[Http://blogul.elzumina.ro/](http://blogul.elzumina.ro/),

www.elzumina.ro,

<http://www.inbataiapenitei.elzumina.ro/>

Contact:

0766293724

Domiciliu: Caransebeș - Caraș Severin

Domeniul ocupațional / Experiență profesională:

- Profesor titular pe catedra de Limba și Literatura Română, la Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu Roșu, județul Caraș-Severin;

- Absolventă a Facultății de Litere, Filosofie și Istorie din cadrul Universității de Vest, Timișoara și Licențiată în sesiunea iunie 1999,

- Master Managementul educațional, 2007,

- Gradul I în 2009, Gradul II în sesiunea august 2005, Definitivatul în sesiunea august 2001.

ACTIVITATE CULTURAL-LITERARĂ ȘI ARTISTICĂ:

- Fondator al revistei „În bătaia penitei“, Caransebeș, alături de Adrian Popescu, Ion Turnea și Simona Petronela Mîțu.

• Volume publicate:

1. Culegerea de creație literară „Îndrăgostiți de poezie“, Editura Dalami, Caransebeș, 2009, genul literar - antologie.

2. Rătăcirii, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - roman (proză - epic).

3. Paradigme, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - teatru (dramatic).

4. Destin fără aripi, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila,

2014, genul literar - poezie (liric).

5. Culegerea de creație literară „Colaj“, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - antologie.

6. Antologia „Micuții scriitori din Banatul Montan“, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - antologie.

7. Oameni și frunze, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - eseu (proză - epic).

8. Umbre, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - poezie (liric).

9. Gustul pâinii, ANTOLOGIE LITERAR-ARTISTICĂ, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - antologie.

10. În colivie, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2016, genul literar - teatru (dramatic).

11. Mozaic, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2016, genul literar - auxiliar didactic, coautor Simona Petronela Mîțu.

12. Sinusoide, Editura Hoffman, Caracal, 2016. (teatru).

13. În bătaia peniței, Editura OPANIS, Galați, 2016. (antologie).

Volume în curs de apariție editorială:

14. Cristal, Editura OPANIS, Galați, 2017. (eseu și critică literară).

15. Reuniune, Editura OPANIS, Galați, 2017. (genul literar teatru)

Volume în lucru:

16. Conflicte, genul literar - roman (proză - epic).

17. Slove modelate „În bătaia peniței“ (antologie).

● **Publicații în culegeri comune:**

- Antologia *LIMBA NOASTRA CEA ROMÂNĂ*, STARPRESS, 2014.

- Antologia literar-artistică „Să ningă peste inimi bucurii!“, îngrijită de Voichița Pălăcean-Vereș, Editura Napoca Nova, 2014.

- Antologia literar-artistică „Sinfonie-n verde crud“, îngrijită de Voichița Pălăcean-Vereș, Editura Napoca Nova, 2015.

- Antologia Roșu-aprins în câmpul de mătase, îngrijită de Voichița Pălăcean-Vereș, Editura Napoca Nova, 2015.

- Antologia Pe șevaletе ruginiul toamnei, îngrijită de Voichița Pălăcean-Vereș, Editura Napoca Nova, 2015.

- ANTOLOGIA IARNA SCRIITORILOR ROMÂNI, STARPRESS și ANTOLOGIA ROMÂNĂ-SPANIOLĂ, STARPRESS, 2015.

- Antologia Moștenirea Văcăreștilor, 2014.

- Antologia Moștenirea Văcăreștilor, 2015

- .Antologie, Toamna se culeg prozele, Editura Inspierscu, 2015.

- Antologia, Labirinturi autumnale, Însemne Culturale, 2015.

- Anuarul Ligii Scriitorilor, Filiala Banat-Timișoara, 2014, Nr. 5.

- Anuarul Ligii Scriitorilor, Filiala Banat-Timișoara, 2015, Nr. 6, coordonator al Anuarului Nr. 6.

● Postfață la volumul scriitorului Ion Turnea, Albinăritul între pasiune și afacere, Editura Dalami, Caransebeș, 2011.

● Cuvânt înainte la volumul scriitorului Ion Turnea: Cuvinte pentru suflet, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2012.

● Prefață la volumele scriitorului Ion Turnea: Dor de rădăcini, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2012 și Monografia localității Peștere, județul Caraș Severin, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2012.

● **Publicații în periodice:**

● Publicații în revistele: Literatura de azi, Agora Literară, Vatra Veche, Constelații Diamantine, Confluente Literare, Boema, În bătaia peniței, Taifas literar, Coloana Infinitului, Foaia Diecezană a Episcopiei Caransebeșului, Ecou de timp, Oțelu Roșu, Slova creștină, Glas comun, Slova copiilor - Maramureș, în ziarul Caraș Severinul în șapte zile unde sunt și în colectivul redacțional - colaborator, în mai multe culegeri - didactica cu ISSN, în antologia ECREATOR, membru în colectivul redacțional ECREATOR, pe site-ul și blogul personal, Însemne Culturale, www.citatepedia.ro, www.poezie.ro, www.versuri-si-creatii.ro.

● **Premii:**

- Premiul I la Secțiunea Teatru scurt, Festivalul Concurs

Național de Literatură, Moștenirea Văcăreștilor, Târgoviște, 2014, Ediția XLVI, cu piesa de teatru Mesagerul.

- Premiul „Mircea Horia Simionescu“ al Societății Scriitorilor Târgovișteni la Secțiunea Proză scurtă, Festivalul Concurs Național de Literatură, Moștenirea Văcăreștilor, Târgoviște, 2014, Ediția XLVI.

- Mențiune, atât la Secțiunea poezie, cât și la Secțiunea proză, la Concursul Internațional STARPRESS, 2014.

- Premiul I - Dosoftei, 2015 cu vol. Oameni și frunze,

- Premiul II - Dosoftei 2015 cu vol. Umbre.

- Premiul I Labirunturi autumnale, Însemne culturale, 2015, Secțiunea DRAMATURGIE.

- Mențiune - Secțiunea Eseu, Festivalul Concurs Național de Literatură, Moștenirea Văcăreștilor, Târgoviște, 2015, Ediția XLVII.

- Premiul Special volumul de poezie Umbre, Vișeul de Sus concursul Armonii de primăvară, 2016.

- Premiul pentru „Cartea de teatru“ a Ligii Scriitorilor pentru anul editorial 2016

- Trofeul ASOCIAȚIA CONSTANTIN BRÂNCUȘI, Timișoara, pentru volumul „Sinusoide“

● **Lansări de carte:**

● Lansare de carte, Culegerea de creație literară Colaj, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, 04.08.2014, la întâlnirea literară a Ligii Scriitorilor, Filiala Banat-Timișoara și prezentarea volumelor Rătăciră, Paradigme și Destin fără aripi în cadrul aceleași întâlniri.

● Lansare de carte: Rătăciră, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, Paradigme, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, Destin fără aripi, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, Antologia Micuții scriitori din Banatul Montan, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015 la ASOCIAȚIA CONSTANTIN BRÂNCUȘI, Timișoara.

● Lansare de carte, Oameni și frunze, Umbre în cadrul Întâlnirii Literare a LS, Timișoara, octombrie 2015.

● Lansare de carte „În colivie“, mai 2016, ASOCIAȚIA

CONSTANTIN BRÂNCUȘI, Timișoara.

- Diplomă de excelență din partea ASOCIAȚIEI CONSTANTIN BRÂNCUȘI, Timișoara, 2015, 2016 și 2017.

- Lansare de carte „Sinusoide“ și „În bătaia peniței“, martie 2017, ASOCIAȚIA CONSTANTIN BRÂNCUȘI, Timișoara.

- Diplomă de excelență din partea Ligii Scriitorilor Filiala Timișoara Banat pentru participarea la proiectul european „Tastes of Danube Gusturile Dunării“ prin coordonarea ziarului Caraș Severinul în șapte zile. narea unei antologii naționale „Gustul pâinii“.

Membru în Asociații Culturale:

- MEMBRU ÎN LIGA SCRITORILOR FILIALA TIMIȘOARA BANAT conform deciziei Nr. 572/04.2014.

- MEMBRU ÎN ASOCIAȚIA CULTURALĂ CONSTANTIN BRÂNCUȘI începând cu 2015.

• Despre operele mele literare mele au scris:

1. Marciana Corici - despre volumul „Îndrăgostiți de poezie“, în revista Reflex 4-6/2009.

2. Adrian Popescu - despre volumul „Colaj“, în ziarul Caraș Severinul în șapte zile, An. VIII, august / 2014.

3. Antuza Valentina Dârlea despre „Rătăcirii“, „Paradigme“, antologia Micuții scriitori din Banatul Montan în Confluente literare, Ediția nr. 1643 din 01.07.2015, Anuarul LSFTBD Nr. 6 / 2015, site-ul ecreator 02.07.2015.

4. Mariana Strungă „Destin fără aripi“, în cadrul Întâlnirii Literare a Asociației Constantin Brâncuși din 30 mai 2015 lansare de carte.

5. Doina Drăgan, cronică la volumul „Oameni și frunze“, în ziarul Caraș Severinul în șapte zile, Anul IX, 22 octombrie - 2015, în Anuarul LSFTBD Nr. 6 - 2015, în revista „În bătaia peniței“ An. 1, Nr. 1, 2016.

6. Adrian Crânganu, despre volumul Micuții scriitori din Banatul Montan, în ziarul Caraș Severinul în șapte zile și Anuarul LSFTBD Nr. 6.

7. Bianca Meteș, cronică la volumul Gustul pâinii, în ziarul Caraș Severinul în șapte zile, Anul IX, Nr. 365, 4-10.

8. Cunoașterea de sine, Ana-Cristina Popescu, Vatra Veche, Anul VI, Nr. 8 (68) august 2014, despre volumele „Rătăcirii“, „Paradigme“, „Destin fără aripi“, „Colaj“.

9. Cunoașterea de sine, Ana-Cristina Popescu, Agora literară, septembrie 2014, despre volumele „Rătăcirii“, „Paradigme“, „Destin fără aripi“, „Colaj“.

10. Cronica faptului mărunț, Oameni și frunze, Ana-Cristina Popescu, Agora literară, decembrie 2015.

11. Ioan Romeo Rosiiianu, cronică la volumul Gustul pâinii, în revista „În bătaia peniței“ An. 1, Nr. 1, 2016.

12. Ana Zlibuț, cronică la volumul Gustul pâinii, în revista „În bătaia peniței“ An. 1, Nr. 1, 2016.

13. Ion Turnea, despre volumul Micuții scriitori din Banatul Montan în Anuarul LSFTBD Nr. 6 2015; despre „Rătăcirii“, „Paradigme“, „Destin fără aripi“ în ziarul Caraș Severinul în șapte zile, An. VIII, august / 2014, despre volumul „În colivie“ mai 2016.

14. Despre volumul „În colivie“, 2016: Cezarina Adamescu (rev. În bătaia peniței), Ștefan Doru Dăncuș (ziarul Caraș Severinul în șapte zile), Mariana Strungă și Antuza Valentina Dârlea (Cenaclul Asociație Constantin Brâncuși).

15. Despre volumul „Sinusoide“, 2016, Ion Turnea în ziarul Caraș Severinul în șapte zile.

16. Despre volumul „În bătaia peniței“, 2016, Mădălina Doman în ziarul Caraș Severinul în șapte zile.

Cuprins:

Călător printre umbre	pag. 3
Alternanță	pag. 19
Sfântul Mare Mucenic Mina, ocrotitorul celor păgubiți ...	pag. 32
Să iubim limba strămoșească!	pag. 41
Copilul care nu ascultă	pag. 44
În afara cercului	pag. 48
Limbajul stelelor	pag. 53
În căutarea luminii	pag. 58
Cândva, în noaptea sfântă	pag. 66
Magii	pag. 70
Vine, vine primăvara!	pag. 72
Fata babei se mărită	pag. 75
Unde să mă ascund?	pag. 79
Grădina fermecată	pag. 84
Dorința	pag. 88
De Paște	pag. 94
Înfricoșata judecată	pag. 98
Fazan	pag. 104
Să înceapă dansul!	pag. 109
Împăcare	pag. 115
Balul verbelor	pag. 118
Orbul	pag. 120
Paradigme	pag. 124
În colivie	pag. 127
Sinusoide	pag. 130
Reuniune	pag. 134
Despre autorul volumului	Pag. 138

ISBN: 978-606-8725-72-7